

Ord på veien

5

Babas foredrag
i India - 3

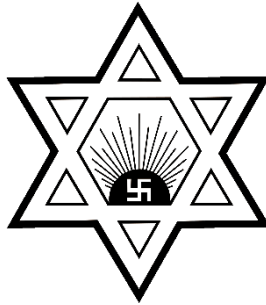
Shrii Shrii Anandamurti

ANANDA MARGA

Ord på veien 5

Babas foredrag i India - 3

Shrii Shrii Anandamurti
Ananda Marga

Ananda Margas emblem (ovenfor) kalles *Pratik* på sanskrit. Den nedadpekende trekanten betegner bevissthet, den oppadpekende betegner energi. I emblemet er de to i balanse. Den oppadstigende solen betegner framgang, og svastika betyr varig seier. Ordet svastika kommer fra sanskrit: *su* «god», *asti* «eksistens», *ik* «varig» og *á* hunkjønnsendelse: *suastiiká*. For at noen skal kunne eksistere på en god måte, må de overvinne utallige utfordringer, så svastika betyr varig seier. Svastika er et svært gammelt symbol.

Ord på veien 5: Babas foredrag i India - 3
Shrii Shrii Ánandamúrti

Oversatt til norsk av Prabhákar
anandamargaforlag.no

Omslagsbilde av Saragnalez/ Freepik

Alle rettigheter: Ananda Marga Pracaraka Samgha
© 2020 Ananda Marga Pracaraka Samgha

Den fremste leveregelen

De som utøver sádhaná to ganger daglig vil i dødsøyeblikket bli fylt av tanken på den Høyeste Bevissthet. De er garantert frigjøring. Derfor må alle Ananda Margier gjøre sádhaná to ganger hver dag. Dette er den fremste leveregelen.

Uten Yama og Niyama blir det umulig å utøve åndelig meditasjon. Å følge Yama og Niyama er dermed også en essensiell leveregel. Å meditere uten å leve moralsk er det samme som å velge å leve i forfall og lidelse.

For at ingen skal være nødt til å lide slik, for at alle skal kunne nyte den evige velsignelse i ly av Den Høyeste Bevissthets kjærlighet, er det enhver Ananda Margiis plikt å lede andre på den åndelige vei. Å lede andre på den sanne vei er også en del av sádhaná.

- Shrii Shrii Ánandamúrti

Oversetters forord

Denne femte delen av serien *Ord på veien* inneholder Babas (se «Kort om forfatteren» neste side) foredrag på engelsk fra da han i august 1978 ble løslatt etter mer enn seks år i fengsel, og inntil han besøkte Europa i 1979.

Oversettelsene i denne serien er tilrettelagt slik at ord og vers på sanskrit kommer i andre rekke og norsk kommer i første. Dette har medført at blant annet ord, og vers som Baba deklamerte, på sanskrit gjerne følger etter oversettelsen av disse og i parentes. Dersom eventuelle purister synes dette er beklagelig, ber vi om forståelse. Vi har hatt søkelys på å gjøre Babas tankeinnhold så tilgjengelig som mulig for et norsk publikum, og sikre en best mulig leseflyt. Så får heller etertiden lære det norske folk sanskrit på en bedre måte enn den vi har gjennomført her.

Så er det også slik at Baba hadde forklart en mengde ord og begreper i tidligere foredrag og litteratur. Dog kunne han i sine senere foredrag forklare noen av dem på nytt, men ikke alltid like inngående (selv om det er mange eksempler også på det motsatte). Ytterligere oversettelser og forklaringer av termer som Baba ikke forklarer der og da er å finne i ordlista bak i boka, i fotnoter og i hakeparenteser. Dette er forklart ved hjelp av Babas utlegninger i andre verker.

En stor takk til Cintamani og Dayal som inspirerte meg til å gjenoppta dette oversettelsesarbeidet etter flere tiår, og til Suparna som oppmuntret underveis.

Oslo, januar 2020

Kort om forfatteren

Baba ble født i 1922 i India der han levde til sin bortgang i 1990. I 1955 grunnla han organisasjonen Ananda Marga «for selvrealisering og tjeneste til verden». På 1980-tallet var Ananda Marga blitt en verdensomspennende bevegelse med fester i mer enn 160 land. Babas besøk til land utenfor India begrenset seg til to besøk på Filippinene i 1968 og 1969, og til et antall land i Europa, Midtøsten og Sørøst-Asia i 1979.

Babas sivile navn var Prabhat Rainjan Sarkar, som han brukte når han utga litteratur om verdslige emner—yogisk helse; yogisk psykologi; sosialøkonomi; vitenskapelige emner som mikrovita, utviklingsteori, kunnskapsteori m.m., nyhumanisme; historie, filologi, estetikk, flora og fauna, jordbruk og hagebruk, leksikale verker, barnebøker, m.m.

Han brukte navnet Anandamurti i sin rolle som åndelig guru og forfatter om åndelige emner.

Baba var navnet tilhengerne brukte om han. På en rekke språk betyr baba «far», mens den opprinnelige betydningen av baba på sanskrit er «den næreste og kjæreste; den elskede».

I sine roller som samfunnsguru og åndelig guru utviklet Baba et svært ideologisk rammeverk med en rekke originale teorier. Baba er kjent som en tenker med grunnleggende vekt på moralsk livsførsel og praktisk åndelig utøvelse. Hans foredrag og diktater (1955-90) er samlet i nærmere 200 bøker og samlinger.

Innhold

Alles tilflukt.....	9
De tre faktorene i åndelig opphøyelse	11
Krśńá og Ráma	14
Din dharma og andres dharma	16
Den Høyestes komme.....	18
Formålet med å komme	20
Fra dyriskhet til guddommelighet.....	22
Tilbaketrekning og det Høyeste målet.....	26
Krśńá, universets kjerne	30
Kan kvinner bli frelst?	34
Den tantriske definisjonen av yoga	37
De sju nøklene til suksess.....	41
Spøkelse og onde ånder	44
Det sosiale systemet og overlegenhets- og mindreverds komplekser.....	52
Dharmakśetra og Kurukśetra	57
Din strid tar aldri slutt	62
Mantra og gjentakelse	66
Direkte og indirekte lære.....	70
Mobilitet og den kognitive posisjonen.....	74
Hengivelse er det beste	77
Dharmas ti trekk	80
Diikśá og initiering	85

Essensen i åndelig framgang.....	89
Den Kosmiske Far har et særlig ansvar.....	94
Den hengivnes gjenstand for tilbedelse.....	101
Den samme fødselsrett.....	104
Mahásambhúti's komme.....	108
Dharmas ti karakteristikk.....	112
Den som frigjør menneskenes samfunn.....	117
Ordliste.....	123

Alles tilflukt

«Hvis selv de mest ondsinnete tilber Meg med samlet sinn vil jeg frigjøre dem fra de tre bindingene (fysisk, mentalt og åndelig).»

(*Api cet sudurácáro bhajate mámananyabhák;*
So'pi pápavinirmuktah mucyate bhavabandhanát.)

En synder (*durácárii*) er en hvis handling tynger andre. En som kalles synder av en annen synder, er syndernes synder (*sudurácárii*).

Det fastslås i skriftene, og logikk sier oss også, at reaksjon følger handling. Men hvis tid, rom og person endrer seg vil reaksjonen bli enten større eller mindre.

Så har syndernes synder ingen framtid? Nei, sånn kan vi ikke ha det.* De har også en framtid. Det er menneskelig å feile; feilen kan være større eller mindre. De som gjør feil, er også medlemmer av familien vår; de er også personer i samfunnet. Hvor skulle de ellers gå?

«Hvis en syndernes synder slutter med alt og søker tilflukt i Meg og mediterer på Meg uten noen annen tanke, vil hans eller hennes oppsamlede reaktive kraftmomenter (*samśkáraer*) også bli oppgjort og vedkommende vil bli befridd for alle synder.» En som synger Mitt navn og oppriktig søker tilflukt i Meg blir fri.

* Dette sa Baba til et stort antall margiier da han var blitt løslatt etter mer enn 6 ½ år under svært tøffe forhold i fengsel. Under rettsaken mot Baba ble det klart at tidligere medlemmer av organisasjonen konspirerte med korrupte myndigheter får å få han bort. I tillegg forlot et betydelig antall medlemmer under myndighetenes forfølgelse av organisasjonen mens Baba satt i fengsel. Mange av disse søkte seg tilbake til organisasjonen etter at Baba var blitt renvasket i rettssystemet.

Den Høyeste Bevissthet, *Parama Puruśa*, er din næreste venn. Han kan ikke forholde Seg likegyldig til dine lidelser. Han føler din smerte. Gjør som Han sier og bli befridd fra lidelsene dine.

9. august 1978, Patna

De tre faktorene i åndelig opphøyelse

«Med overgivelse, spørsmål om åndelighet, og tjeneste» (*prāṇipāṭena paripraśhna sevayā*).

Åndelig framskritt (*agraḡati*) avhenger av tre faktorer: overgivelse (*prāṇipāṭa*), å spørre om åndelighet (*paripraśhna*), og tjeneste (*seva*).

Overgivelse vil si fullstendig overgivelse til det Evige Vesen (*Parama Puruṣā*). Overgivelse er den mentale holdningen at «alt som finnes kommer av den Høyeste Bevissthet og ingenting er mitt». En som er egoistisk, som tenker at intellekt, velstand og andre ting er ens eget, er den største dåren.

En person skryter av utdanning, intellekt og velstand. Men ingenting er evig. Derfor er en som skryter av noe som helst her i verden en dåre. Den verste psykiske knuten er intellektets grunnløse selvopptatthet. Uansett hva det kan være så kommer det av den Høyeste Bevissthet; ingenting er ditt. Så en bør overgi seg fullt og helt til den Høyeste Bevissthet. Dette er den første helt nødvendige faktoren i mental utvikling. Hvis du virkelig vil tjene verden må du bare overgi deg helt for den Høyeste Bevissthets føtter.

Overgivelse er å underkaste seg det Evige Vesen, den Høyeste Bevissthet. Eieren av denne skapelsen er den Høyeste Bevissthet. Alle disse arbeidene tilhører Han. Vi er bare Hans media. Hvis jeg ikke utfører det arbeidet som er tildelt meg, vil Han få det gjort av andre. Før jeg går i gang med noe arbeid, må jeg tenke at den Høyeste gjør dette arbeidet gjennom meg.

Så lenge den lever, rauter oxen *ham*—«meg». Men når den er død kommer bare lyden *tun, tun, tun*—Deg, bare Deg—fra

dhunuri-redskapet, gjort av okseskinnfiber, som brukes til å karde bomull med.

Her bør en huske at jeg aldri gjør noe, det er den Høyeste Bevissthet Selv som gjør alle disse tingene. Mens en gjør alt dette, bør et enkeltmenneske ikke gå i *Máyás* felle. En bør ikke være stolt over sin stilling, posisjon, utseende, velstand, heder eller kunnskap. Alt tilhører det Guddommelige Vesen, den Høyeste Bevissthet; ingenting er mitt.

Åndelig spørring omfatter de spørsmålene som sørger for vår åndelige utvikling. Å vise seg pedantisk og spørsmål av den typen resulterer bare i bortkastet tid og energi. Sånt er bare meningsløst. Det bør bare være spørsmål om åndelighet. Alt annet er sløseri med ens egen og andres tid.

Tjeneste vil si uselvisk tjeneste. Tjeneste skjer når det ikke er ønske om å få noe i gjengjeld. Der det er ønske om å få når en gir, er det ikke tjeneste, men forretning. Alle former for forretning er forbundet med gjensidighet. I mange aviser kan man se annonser for forretningsvirksomheter: «I Deres tjeneste siden det og det året». Nei, det er ikke tjeneste, det er forretning, for vedkommende gir ingenting uten selv å motta noe.

Så tjeneste handler om bare å gi, det er ikke spørsmål om å motta selv. Til og med hvis noen skulle gi noe tilbake bør den mentale innstillingen være å ikke ta imot noe som helst—dette er den eneste form for tjeneste.

Et ord som hengivne ofte bruker er *prapatti*. Det betyr «ens egen fullstendige underkastelse». Alt blir gjort av den Høyeste Sjel (*Paramátman*), av det Guddommelige Vesen. På den andre siden er *aprapatti* den mentale holdningen at alt blir gjort av enkeltpersoner og ingenting av den Høyeste Bevissthet.

Med disse tre faktorene vil dere oppnå åndelig opphøyelse. Utover dette er det ingenting som vil hjelpe dere på noen som helst måte. Dere er kommet i et svært kort tidsrom. Bruk derfor

tiden godt. Tjen verden med en følelse av tjeneste. Gjør tjeneste på alle områder av livet—fysisk, psykisk og åndelig.

10. august 1978, Patna

Krśńá og Ráma

Ordet *Krśńá* har tre forklaringer—filosofisk, biologisk og historisk.

Den filosofiske forklaringen er at *Krśńá* tiltrekker seg hvert eneste vesen. Uansett om en er klar over det eller ikke, blir hver eneste partikkel her i universet trukket mot Kjernen i hele dette Kosmologiske systemet. Det er også vesenenes oppgave å bevege seg mot Han. Han tiltrekker Seg alle.

Den andre filosofiske forklaringen er følelsen i det levende vesenet (*jiiva*) av «jeg-het»—jeg finnes, jeg eksisterer, jeg er. Etersom Han finnes, finnes denne følelsen av «jeg-het». Hvis ikke *Krśńá* hadde vært der, hvor ville jeg vært?

Hva er den biologiske *Krśńá*? Det er Han som kontrollerer og leder alle tilbøyeligheter (*vrtti*) og sentimenter (*pravrtti*), som kjernen i *sahasrára cakra*.

Den historiske *Krśńá* var, som alle vet, en spesiell personlighet som kjempet og fikk andre til å kjempe for å etablere dharma og moral.

Hvert eneste ord er meningsfullt. Et annet navn for den Høyeste Bevissthet er *Ráma*. Ordet *Ráma* har også tre forklaringer.

En betydning er «det eneste vesenet, den eneste tingen, som yogier, åndelige aspiranter, har glede av» (*rámante yoginah yasmin*). Åndelige aspiranter har ikke glede av små, begrensede, verdslige ting. De vil ha noe som er uendelig. «Det finnes ikke lykkisalighet i begrensede ting» (*na alpe sukhamasti*). *Ráma* og intet annet er den uendelige tingen som gir dem uendelig glede. Som det er sagt i *Ánanda Sútram*: «Uendelig glede er

lykksalighet» (*sukhamanantamánam*). De vil ha lykksalighet (ánanam) og ikke glede (sukham). Rámante yoginah yasmin.

En annen betydning av Ráma er «det mest glitrende vesenet i hele universet (*ráti mahiidhara Ráma*). Den første stavelsen i *ráti* («glitrende»), *rá*, og den første bokstaven i ordet mahiidhara («verden»), *ma*, blir til sammen Ráma.

Hvorfor «glitrende vesen»? Fordi alle andre glitrende vesener får sitt glitter fra Han. I solsystemet vårt får vi energi fra sola. Men hvor for sola energi fra? Sola får energi fra den Kosmologiske Kjernen. Det finnes utallige solsystemer i Kosmos. Og for alle disse solsystemene er kjernen den Høyeste Bevissthet, *Puruśottama*. Han er Kjernen i all energi. Sola får sin energi fra Han og ingen andre—derfor *Ráti mahiidhara*.

Den tredje betydningen av Ráma er «Ráma er Rávańas død» (*Rávańasya marańam Ráma*). Den første stavelsen i *Rávańasya* og den første stavelsen i *maránam* (død) danner Ráma. Og hva er Rávańa? I diktverket *Rámáyana* finner vi noe om Rávańa (*Rámáyana* er et mytologisk verk, det er ikke historisk). Rávańa betyr ti-hodet demon. Det vil si at Rávańa står for det ekstroverte menneskesinnet som går i ti retninger—går mot grovhet, bort fra Kjernen—blir drevet bort av sentrifugalkraften.

Hvordan kan en reddes fra forgroving? Den ti-hodete demonen kan bekjempes, kan utryddes, bare hvis en søker tilflukt i Ráma. Derfor er han Rávańas død; når en søker tilflukt i den Høyeste Bevissthet dør automatisk den ti-hodete demonen. Så den Rávańa automatisk dør av er Ráma—*Rávańasya marańam*—den første stavelsen av Rávańa og den første stavelsen av *maránam*.

18. august 1978 morgen, Patna

Din dharma og andres dharma

Dette manifesterte universet rommer både levendegjorte vesener og ikke-levendegjorte vesener. Det finnes en dharma for alle skapninger. Dharmaen for levende vesener (*jaeva dharma*) er for alle skapninger.

Men menneskets dharma er den guddommelige dharma (*Bhágavata dharma*). Og denne guddommelige dharmaen innbefatter psykisk utvidelse (*vistára*), hengivelse—strøm, flyt (*rasa*), og tjeneste (*sevá*). Følg din særlige dharma (*svadharna*), som er den guddommelige dharma.

Enten de vet det eller ikke så elsker folk Gud. Alle trekkes mot åndelighet. Hindu dharma, muslim dharma, eller kristen dharma er ikke menneskets dharma. Menneskets særlige dharma er den guddommelige dharma. De rene (sattviske), muterende (rajasiske) og statiske (tamasiske) kreftene finnes ikke i den guddommelige dharma som er hinsides disse bindingene (*gunáene*).

Disse tre bindingene er som tre tyver som holdt til i et skogsområde. En dag møtte de en herremann som hadde gått seg vill i skogen. En av tyvene bandt denne herremannen. «Hvem er du?» spurte herremannen. «Jeg er tamoguńa» svarte tyven. En annen av tyvene gikk fram til herremannen og så at han vred seg i smerte. Denne tyven løste tauene. Herremannen spurte hvem han var. Han sa han var rajoguńa. Den tredje tyven (sattvaguńa) møtte herremannen og ble berørt over å se den vanskelige situasjonen han var kommet i. «Hvis du går i den retningen vil du komme til byen, lysenes by, den guddommelige dharmas by. Vi er tyver og kan ikke dra til lysenes by, til den guddommelige dharma.»

Følg din dharma. Uansett om det er vanskelig for deg å følge din egen dharma og lett å følge andre skapningers dharma (*paradharna*) må du ikke gi opp din dharma, den guddommelige dharma. De som følger *paradharna* går mot grovhet. Hvis du vil redde deg fra sorg, følg den guddommelige dharma.

23. august 1978 morgen, Patna

Den Høyestes komme

«Å Bhárata, når dharma er fordreid og adharma dominerer, skaper Jeg Meg selv av Mine egne grunnleggende faktorer.»

(*Yadáyada hi dharmasya glánirbhavati Bhárata;*
Cábhyutthánamadharmasya tadátmánam' s'rámyáham.)

For om lag 3.500 år siden ble Krsná født. Hans komme (*ávirbháva*) inntraff på et avgjørende tidspunkt—menneskeheten led den gang. Han utryddet menneskehetens lidelser gjennom å skape Mahábhárata.* Han forsikret hele verden om at dharma ikke ville forfalle, at Han ville komme og redde den.

Forsøk å forstå hva Krsná sier her. Han tiltaler Arjuna som «Bhárata». Hva betyr Bhárata? *Bhar* + *al* betyr «den som gir mat». *Ta* betyr «helhetlig utvikling». En som søker å gi mennesker mat, slik at de kan ivare ta sin eksistens og utvikle seg psykisk er Bhárata.

Inntil den er 39 år gammel utvikler kroppen seg, deretter forfaller den. Psykisk-åndelig utvikling skjer hele livet igjennom. Der det kan skje utvikling, den delen av verdens landområder, kalles *bháratavarsá*—indikerer et land.† *Varsá* er en del av kloden; det må legges til *bhárata* ettersom *bhárata* i seg selv ikke er noe land.

Før arierne kom til India hadde de måttet leve som nomader for å overleve. Da de kom hit, ble utfordringene med å forsørge seg fysisk og psykisk løst. Derfor ble dette landet kalt *Bháratavarsá*.

* En stor krig som banet vei for dharma i det daværende Stor-India. Mahábhárata betyr «Stor-India».

† *Bháratavarsá* er det gamle navnet på India.

Krsńa tiltaler Arjuna som Bhárata. Krsńa ønsket at folk skulle ta ansvar for fysisk-psykisk-åndelig utvikling. Derfor tiltaler Han han som Bhárata.

Hva betyr *gláni*? Det er en lavere tilstand, under den alminnelig aksepterte standarden. Når dharma kommer under sin aksepterte standard heter det at den lider av *gláni*. Det forventede stedet å bære en krone på er jo hodet; hvis noen bærer kronen på foten kan man si at den er blitt avsatt. Så Krsńa sier at når dharma er degradert og adharma vokser fram—når folks hatter pynter føttene deres og fottøyet hodene deres—da kommer Han som den Frigjørende Brahma (*Táraka Brahma*) for å gjenreise dharma til dens opprinnelige status. Under slike omstendigheter duger ikke alminnelige folks innsats. Da skaper Han *tat átma*—*tadátma* (Seg selv), Frigjørende Brahma. Den Frigjørende Brahma polariserer dharma og adharma. Han forbereder dem på å kjempe.

Alltid når dharma er kommet i andre rekke, en degradert posisjon, en fordervet posisjon; det vil at dharma blir slått av adharma i denne midlertidige fasen av krigen—til slutt vinner dharma, men dere vet, en krig består av flere faser, og hver eneste fase kalles et slag. Så adharma kan vinne et slag, dharma kan vinne et annet, men til slutt vinner dharma krigens endelige slag. Så; Å mennesker, ikke bli redde, lys følger etter mørke.

25. august 1978 morgen, Patna

Formålet med å komme

«Jeg legemliggjør Meg her i verden fra tid til annen for å beskytte de gode, for å ødelegge de onde, og for å gjenopprette dharma.»

(*Paritránáya sádhuánám vinásháya ca duśkrtám;*

Dharmasámsthápanártháya sambhavámi yuge yuge.)

Jeg skal avslutte det jeg begynte på i går. *Trána* betyr lindring. *Paritrána* betyr varig lindring.

Hvem er en *sádhu*? En som gjør godt mot andre fysisk, mentalt og åndelig er en *sádhu*.

Hva er *vináshaya*? Ved å gi ordet *násha* ulike forstavelser får ordet ny form. *Násha* betyr at noe vender tilbake til sin årsak.* Men når vi legges til *násha* er betydningen den sorts tilbakevending som gjør at det det gjelder aldri vil gjenoppstå.

Hva er *duśkrtám*? Det betyr en synder (*pátakii*)—en som lever i synd. En synder som dette er en som både gjør det en ikke bør gjøre (*pápa*) og ikke gjør det en bør gjøre (*pratyaváya*). Å ikke gjøre det en bør gjøre, er verre enn å gjøre det en ikke bør gjøre.

Hva er *sámsthápana*? Alle ting har sin aksepterte standard eller sin plass. Å flytte noe fra en fallen tilstand til dets opprinnelige status kalles *sthápana*, og det å se ordentlig etter den gjenoprettede tingen er *sámsthápana*.

Sambhavámi betyr å bli født fullt og helt (*samyak rūpena*). Dere har sikkert hørt om ordentlig filosofi (*samyak darshana*) og ordentlig kunnskap (*samyak jñána*). Hva er fullstendig fødsel? Når universets kjerne får en skikkelse skapt av de fem elementene

* Som når is blir vann, vann blir damp, osv.

[rom/eter, luft, lys, flytende og fast materie] er det og bare det en fullstendig eller ordentlig manifestasjon, sambhavámi. I filosofien deres kalles dette for Frigjørende Brahma, *Táraka Brahma*. Med denne skikkelsen streifer det Vesenet rundt om i ideenes (*bháva*) (vår) verden, og er samtidig forbundet med det ukvalifiserte (*nirguṇá*), formløse (*nirákára*) og *transcendentale* (*bhávátita*) Vesen hinsides sinnets ytterkrets.

De siste ordene er *yuge yuge*. En *yuga* blir i alminnelighet regnet for å være slutte på en tidsalder. Dere vet, menneskets eksistens er en ideologisk strøm. Når den generelle standarden og de sosiale verdiene synker fra grovt til grovere, og mennesker blir urolige i den atmosfæren, avstedkommer den Høyeste Bevissthet (*Parama Puruśá*) en endring i den tankestrømmen. Når den alminnelige standarden og verdiene er radikalt forandret kalles det *yuga*. Slik endring er hinsides menneskelig evne. Bare den Frigjørende Brahma kan materialisere den. Derfor sier Kṛśṇá: «Jeg gjør sånn at Kjernen blir født.»

En epokegjørende endring (*yuga parivartana*) finner sted. Gå helhjetet inn for, alle sammen, å etablere et åndelig samfunn (*sadvipra samája*). Ikke vær svevende, ikke nøl, og ikke føl frykt under noen omstendighet. Dere vil helt sikkert seire.

26. august 1978, Patna

Fra dyriskhet til guddommelighet

«Til å begynne med er alle dyr (*pashu*). Men når den åndelige tørsten utvikler seg blir folk heroiske (*viira*). Og når de er godt etablert i heltmodighet (*viirabhava*) blir de guddommelige (*devatá*).»

*(Sarve ca pashavah santi talavad bhútaḥ naráh;
Teśám jñána prakásháya viirabhávah prakáshitah.
Viirabhávam sadá prápya kramena devatá bhavet.)*

Fordi de er skapte vesener er alle i universet som dyr når de fødes. Men folks standard må opphøyes til guddommelighet, til å være som guder. Et dyr blir menneske, menneske blir gud. Denne prosessen, opphøyesprosessen, fra dyriskhet til guddommelighet, er deres åndelige utøvelse (*sádhaná*).

Det finnes også et vers på sanskrit som sier:

*Janmaná jáyate shúdra samskárat dvija ucyate;
Vedapáthe bhavet vipra Brahma jánáti Bráhmaṇáh.*

«Ved fødselen er alle en shúdra.» (Shúdra vil si «har alle slags dyriske trekk». «Og når er blir initiert, når en mottar vedisk initiering (*vaedikii diikśá*), lærer å be, lærer hvordan en kan uttrykke sitt ønske om å være menneskelig, blir den personen født for andre gang (*dvija*).» (Det vil si at vedkommende ikke lenger er et dyr.) «Og etter å ha lest noe skrifter, fått ordentlig åndelig kunnskap, blir vedkommende kalt en intellektuell (*vipra*). Og etter å ha blitt initiert i tantra (*tántrikii diikśá*), psykisk-åndelig initiering, initiering i den psykisk-åndelige verden, blir vedkommende en *Bráhmaṇa*.»

Nå er spørsmålet om disse dyrene, disse udyrene, har noen framtid? Selvfølgelig har de det. For den Høyeste Skaper er med alle, og Han er også med disse dyrene i menneskelig skikkelse. Og et dyr som setter den Høyeste Bevissthet (*Parama Purusa*) som gjenstand for tilbedelse, som sitt mål i livet, vil tiltale Han som—hva? Som dyrenes Herre (*Pashupati*). «Å Herre, å Høyeste Bevissthet, vi er dyr, og Du er dyrenes Herre, Du er Pashupati.»

Så et av navnene på den Høyeste Bevissthet er dyrenes Herre, Pashupati. For den slumrende menneskeheten er den Høyeste Bevissthet—det Høyeste Vesen—dyrenes Herre.

«Og når de føler, når de innser, når de forstår hva som bør gjøres og hva som ikke bør gjøres, blir de modige» (*tesám jinána prakáshaya viirabháva prakáshitah*). Hvorfor modige? De må sloss mot all slags motgang, all slags vanskeligheter, alle slags fiendtlige holdninger. Så de er så absolutt helter; og en helt kalles *viira* på sanskrit. Så på det menneskelige stadiet, der denne heltemodigheten utvikler seg, der en person er klar for å bekjempe alle motvirkende krefter, er vedkommende en modig person, en *viira*. I tantra kalles dette heltemot, *viirabháva*, og for den personen er det Høyeste Vesen Den som kontrollerer de modige, *Vireshvara*—ikke lenger dyrenes Herre, men Den som styrer de modige. Et navn på den Høyeste Bevissthet, det Høyeste Vesen, er *Vireshvar*, de modiges Hersker.

Når vedkommende er etablert i heltemot fullt og helt—det vil si at hun eller han aldri blir redd, aldri redd for å bli beseiret, aldri godtar noe nederlag (dere jenter bør huske at her er «han» og «hun» likestilt)—da er vedkommende etablert i heltemot. Og denne tilstanden kalles guddommelighet (*divyabháva*). Og et slikt menneske kalles ikke lenger heltemodig. Hun eller han er en gud, eller *devatá*. «Vedkommende blir en gud i menneskelig skikkelse» (*kramaña devatá bhavet.*). Dette er stadiet av guddommelighet. Da blir den personens mål, vedkommendes

gjenstand for tilbedelse, den Store Guddommelige, Mahádeva, ikke de modiges Hersker, men den Store Guddommelige.

I første fase var det Høyeste dyrenes Herre, i andre fase de modiges Hersker, og i den endelige fasen den Store Guddommelige. Så det samme Høyeste, i overensstemmelse med ens psykisk-åndelige nivå, tiltales noen ganger som dyrenes Herre, noen ganger som de modiges Hersker, og noen ganger som den Store Guddommelige.

Nå har jeg sagt at en person har tre former for uttrykk: Et uttrykk er tenkning, evnen til å tenke, og det andre er å snakke. I det første uttrykket foregår funksjonen i nervecellene, og i det andre foregår funksjonen—hvor? Mellom leppene. Og det tredje uttrykket er å agere med den fysiske kroppen, kroppslig handling.

Med dyrene, det vil si dyr i menneskelig skikkelse, går tankebølgene slik... og leppene snakker sånn... og handlingene er sånn! [Viser at alt går i alle retninger] Det finnes ingen tilpasning mellom de tre uttrykkene. Vedkommende er et dyr, personen er på dyrestadiet, selv om skikkelsen er menneskelig. I samfunnet er disse folkene i flertall, og andre befinner seg i et håpløst mindretall; og jeg ønsker at dere gutter og jenter skal gjøre deres beste for å redusere antallet slike udyr.

Og i andre fase, på det heltmodige stadiet, går tankebølgene sånn... men ord og handling er ett. Det betyr at det finnes noen forskjeller mellom tanke på den ene side og ord og handling på den andre side, men ord og handling stemmer overens. Det disse folkene sier, gjør de. I samfunnet blir disse folkene, disse heltmodige folkene, respektert som store mennesker, som store sjeler, som samfunnets ledere, som landets ledere. Men det er en defekt i dem også, for tankene og handlingene deres går ikke ut på ett. Ordene og handlingene deres samsvarer, men tankene deres gjør det ikke. Skjøner dere? De er heltmodige, de er modige; deres Herre er dyrenes Hersker, Vireshvara.

Og på det endelige stadiet, når en oppnår guddommelighet, da sier en det en tenker og gjør det en sier. Det finnes ikke forskjell på det en tenker, det en sier, og det en gjør. Og det er menneskelig struktur eller menneskelig eksistens på sitt beste.

Dere bør alle forsøke å være sånn, og jeg ønsker at antallet slike personer, som har oppnådd det guddommelige nivået, skal øke. Og dere er blitt arbeidere, eller heltidsarbeidere, bare for å øke antallet slike guddommelige i det menneskelige samfunnet.

7. september 1978 morgen, Patna

Tilbaketrekning og det Høyeste målet

På samme måte som regulering av livsenergi (*pránáyáma*) er heller ikke tilbaketrekning (*pratyáhára yoga*) i seg selv noen fullstendig meditasjonsprosess. Regulering av livsenergi er en øvelse i å styre livsenergiens bevegelse i kroppen: «Prosessten med å styre kroppens energistrømmer kalles regulering av livsenergi» (*pránán yamayatesah pránáyámah*). Dette er en prosess der den åndelige aspiranten styrer livsenergiens bevegelse. Men slik regulering av livsenergi bør alltid være forbundet med meditasjon på et nærmere angitt punkt (*bindu dhyána*). Hvis regulering av livsenergi ikke er forbundet med meditasjon på et bestemt punkt, vil det få konsekvenser for ens evne til selvkontroll—øvelsen vil bare gjøre sinnet rastløst. Likeledes bør tilbaketrekning i meditasjon være forbundet med konsentrasjon.

Forskjellen på meditasjon (*dhyána*) og konsentrasjon (*dháraná*) er at meditasjon er noe ubevegelig, det vil si at gjenstanden for meditasjon står fast. I konsentrasjon beveger sinnet seg med gjenstanden. Konsentrasjon har en dynamisk kraft. Og meditasjon, selv om den er ren, sattvisk, har ingen bevegelse i seg. I den åndelige utøvelsens verden, eller rettere sagt arena, er tilbaketrekning av stor betydning, for i den første fasen av åndelig utøvelse (*sádhaná*) må en trekke sinnet sitt bort fra alt det materielle i universet.

Hva skal dere gjøre etter at dere har trukket alle tilbøyelighetene deres tilbake fra tingenes verden, fra alt fysisk her i verden? Hvor skal disse mentale tilbøyelighetene føres hen? Hvis de mentale tilbøyelighetene er trukket tilbake, men ikke ledes

mot et annet punkt, hva skjer da? De tilbaketrukkede mentale tilbøyelighetene vil skape indre forstyrrelse i sinnet, vil skape forstyrrelser i de underbevisste og ubevisste lagene. Dette er farlig. Det har skjedd tidligere, og det kan skje igjen, at det ble farlig da en åndelig aspirant uten ledelse av en sterk guru forsøkte seg på tilbaketrekning basert på å ha lest om det i bøker bare. Så når dere trekker tilbake de mentale tilbøyelighetene deres fra diverse ting, må dere lede de samlede, konsentrerte tilbøyelighetene inn i noe bevegelig som beveger seg i ditt sinns verden.

Og hva er dette bevegelige? Det bevegelige er sinnstoffet ditt—din objektiviserte (tingliggjorte) jeg-følelse. Sinnstoffet beveger seg. Sinnstoffet er noe bevegelig. Så disse tilbaketrukkede tilbøyelighetene må ledes inn i sinnstoffet og ikke mot ytre ting. De slutter å gå mot ytre ting, og begynner i stedet å gå mot det indre sinnstoffet. Det er poenget.

Hvis tilbøyelighetene er trukket tilbake, men ikke ledes mot sinnstoffet, vil det oppstå en farlig reaksjon. Jeg antar at dere har skjönt det. Derfor er det sagt: «Hva må intelligente åndelige aspiranter gjøre? De må føre sine mentale tilbøyeligheter inn i sinnstoffet» (*yacched váun manasi prájīṅah*). Her står ordet *váun* for tilbøyelighetenes utadrettede bevegelse. Og *manasi + prájīṅah* betyr at «de tilbaketrukkede tilbøyelighetene må gå mot sinnstoffet.» *Prájīṅah váun manasi yacchet*.

Tad yacched jīṅāna átmani. Etter at sinnstoffet har tatt opp i seg de tilbaketrukkede tilbøyelighetene blir sinnstoffet ved å bevege seg. Det beveger seg i sinnet, ikke mot ytre ting—ikke mot en ytre elefant, men mot elefanten som er skapt i sinnet ditt.

«Og sinnstoffet, med de tilbaketrukkede tilbøyelighetene, må føres mot gjør-jeget, eier-jeget—følelsen av «jeg gjør» (*ahamátvva*)—jeg-følelsen som er subjekt i det jeget som forholder seg direkte til tingene. Her har dette gjør-jeget alle muligheter til å bevege seg, selv om det ikke er i bevegelse. Det kan

bevege seg. Det kan være det vil bevege seg. Det kan delvis omdanne seg til «gjort jeg»*. Så det har potensialet til dette. Så det sinnstoffet, det gjort-jeget, må rettes mot gjør-jeget, ahamtattva. Ikke følelsen av at jeg finnes, eksisterer, men følelsen av at mitt «jeg finnes» nå kan utføre noe. Det er gjør-jeget.

Jiñānamátmani mahati niyacchet. Nå har også dette kunnskapsselve (*jiñāna átma*), dette gjør-jeget,† et potensiale, så det omskiftelige, forandrende (rajasiske) prinsippet er svært fremtredende i det. Den gjøreren eller det muterende prinsippet, er også en bindende lenke, et tjør. Så «en må trekke dette kunnskapsselve, dette gjør-jeget, tilbake inn i det intuitive (*mahattattva*)» (*jiñānamátmani mahati niyacchet*). *Mahati* betyr «i det intuitive». Og hva er det intuitive (*mahattattva*)? Det intuitive er følelse av at jeg eksisterer, jeg finnes.

I denne rene jeg-følelsen er det knapt bevegelse ettersom den er forårsaket av det rene, sattviske prinsippet. Men dere vet at selv om det rene prinsippet ikke kan skape noen tydelig form, noen grenselinje, så gir det fremdeles en slags bundethet, og fordi det finnes binding i det, er det kamp inni og utenfor. Dere gjør noe. Er det ingen kamp, er det ikke bevegelse? Selv om det ikke finnes noen form er det kamp, er det bevegelse.

Så *jiñānamátmani mahati*. Det intuitive er så og si ubundet, men det finnes fremdeles en binding i det. Anta at et veldig godt menneske skjeller ut en umoralsk person som har krenket vedkommende. Er det urimelig? Nei, nei, det er ikke urimelig. Det kalles rent, sattvisk sinne. På sanskrit kalles den formen for rent sinne *sáttvika krodha*. Sinne er statisk, men enkelte ganger kan det være sattvisk, kan det være rent. Og den slags sinne er rent sinne, *sáttvika krodha* på sanskrit.

* Omdanne seg til avtrykk av inntrykk av ytre ting.

† Det aspektet av «jeg», som føler at det holder på med ting, har kunnskap om disse tingene.

Tad yacchecchanta átmani: «Denne rene jeg-følelsen; jeg eksisterer—som omfatter alle tilbøyelighetene deres ledet inn i sinnsstoffet, sinnsstoffet ledet inn i gjør-jeget, og gjør-jeget ledet inn i intuisjonen, som nå sammen danner én sterk enhetlig bevegelse—må også trekkes tilbake for å gå opp i det Kognitive Prinsippet.» Og det Kognitive Prinsippet har ingen bindinger. Og det er det Høyeste Mål (*Paramágati*) for menneskelig eksistens.

24. september 1978, Patna

Kṛśṇā, universets kjerne

Den Store Kṛśṇā sa:

«Jeg framtrer for en person slik vedkommende ønsker det. Hele hans eller hennes vesen vil bli fylt av Mitt vesen. Alle levende vesener (*jīva*) her i universet haster mot Meg, noen vet det, andre ikke.»

*(Ye yathā mām prapadyante tāmstathaeva bhajāmyaham;
Mama vartmānuvarttante manuśyāh Pārtha sarvaśah.)*

Hvem er Kṛśṇā? Hva er Kṛśṇā? Ordet *kṛśṇā* har en mengde betydninger. En betydning av *kṛś* er «å pløye landet». Og en annen betydning av *kṛś* er «å tiltrekke». Han som trekker, Han som trekker alle til Seg, til universets Kjerne, er Kṛśṇā. Kṛśṇā betyr universets Kjerne.

Den tredje betydningen av Kṛśṇā er «det Vesen som bor i ens jeg-følelse (*bhurvācak*)». «Jeg finnes fordi Kṛśṇā finnes—jeg eksisterer fordi Kṛśṇā eksisterer.» Dette er betydningen: Hvis Kṛśṇā ikke finnes, finnes heller ikke jeg. Min eksistens, selve min eksistens, avhenger av Hans eksistens.

Dere vet, for hvert eneste vesen finnes det en akustisk rot, en grunnlyd, og den bestemte vibrasjonen kalles for den akustiske roten, grunnlyden. På sanskrit kalles det for et rotmantra (*bīja mantra*). Nå er den akustiske roten til Kṛśṇā *klrṁ* (*ka + la + anusvāra [am]*). Hvorfor er *klrṁ* den akustiske roten til Kṛśṇā? *Ka* er grunnlyden for den tingliggjorte, objektiviserte, verden. Den Høyeste Bevissthet (*Parama Puruśa*) skaper verden av Sitt guddommelige legeme, og derfor sier jeg at hver eneste eksistens er den guddommelige eksistens. Hver eneste gutt, hver eneste jente, og hver eneste levende skapning er en legemliggjøring (*avatāra*)

av det Guddommelige Vesen, så ingen kan hates eller oversees. Dere er alle gudommelige barn.

I fasen der den Høyeste Bevissthet skaper noe, er den Høyeste Bevissthet det Årsaksgivende Store (*Kāraṇā Brahma*). Han er det Årsaksgivende Vesenet, og det skapte universet som Han skaper er det Forårsakete Store (*Kārya Brahma*) ettersom Han er virkningen der. Nå er *oṃ* den akustiske roten, rotmantraet, for det Årsaksgivende, Bevirkende Store (*Kāraṇā Brahma*), og for det skapte universet (det Forårsakete, Bevirkete Store; *Kārya Brahma*) er den akustiske roten *ka*. Derfor er *ka* den første bokstaven i konsonantrekken *vā*; i sanskritalfabetet er *ka* den første konsonanten, for *ka* er den akustiske roten til denne skapte verden, til Bevirket Brahma, til *Kārya Brahma*, til skapelsen.

Ordet *ka* betyr flere ting på sanskrit. Først og fremst er *ka* den første konsonanten.

For det andre betyr *ka* vann—*jalam*, *nīram*, *toyam*, *udakam*, *pāṇīyam*, *kambalam*—*ka*. En gang fortalte jeg dere at land dekket av vann, omgitt av vann, heter *kaccha*, eller *kutch*. (*Ka* + *chad* + *ḍā* = *kaccha*.) *Kutch* er en del av India som dekkes av vann.*

Den tredje betydningen av *ka* er Bevirket Brahma, *Kārya Brahma*, det tingliggjorte, objektiviserte, manifesterte Store. Den akustiske roten, grunnlyden i *Kṛśṇā* er *klrṃ*. Den første bokstaven er *ka*, for Han kontrollerer dette uttrykte universet, Han tiltrekker seg dette uttrykte universet, Han elsker dette uttrykte universet; så den første bokstaven i Hans grunnlyd er *ka*.

Og hvor står Han? Står Han i eter (rommet) eller vann eller i noe som lyser? Nei, Han finnes i alle levende veseners liv; og dermed lever Han også i fast materie (*bhūtatattva* eller

* En stor del av *Kutch*-distriktet i staten Gujarat i India er våtmarker som oversvømmes av i regntiden.

ksítitattva). Den akustiske roten til fast materie er *la*. *Klrm*; *ka* + *la* + *anusvára* [*ám*], kontrollerer *ka* og står på denne *la*. *Krsna* er universets Herre.

Krsna sier: «Alt vi kommer i berøring med, alt vi ser her i universet er av *Krsna* (*ye yathá mám prapadyante*). Ut fra dine ønsker, ut fra dine tilbøyeligheter, vil du få alt du ønsker av Han. Uansett hva du vil ha så gir Han det. «Den som tilber Meg med alle slags ønsker tjener jeg deretter.» Hvis du vil ha penger av Han kan det være du får penger, men du vil ikke oppnå Han, ettersom du ønsket deg penger og ikke Han. Hvis du vil ha ære og makt kan det være du får ære og makt, men du får ikke Han, for du ville ikke ha Han, du ville ha noe av Han.

La oss anta at du ville at Han skulle utrydde fiendene dine. Dersom du går dharmas vei, og kravene dine var forsvarlige, kan det hende Han dreper fiendene dine, men du vil ikke oppnå Han, for du ville ikke ha Han. Hvis du ønsker frigjøring (*mukti*) eller ubetinget frelse (*moksá*) av Han, kan det være du får det dersom du kvalifiserer til det, men du vil ikke oppnå Han, for du ville ikke ha Han.

Så en intelligent åndelig aspirant vil si: «Jeg vil ha Deg, jeg vil ikke ha noe annet. Og hvorfor vil jeg ha Deg? Ikke fordi Ditt nærvær vil glede meg, men fordi Ditt nærvær vil gi meg mulighet til å tjene Deg, fordi Ditt nærvær vil gi meg anledning til å glede Deg—ikke for å glede meg.» Derfor vil en intelligent åndelig aspirant si: «Jeg vil ikke ha noe av Deg, jeg vil ha Deg.»

En historie forteller om en gang *Ráma* og *Lakshmana* tok båt over Ganges med Maharshi *Vishvamitra* på vei til *Mithila*. Da de kom til bredden på den andre siden la fergemannen merke til at båten ikke lenger var av tre, men av gull. «Den lille gutten der, *Ráma*, han kan ikke være noen alminnelig gutt,» tenkte fergemannen. «Det er fordi han har kommet i berøring med denne trebåten at den er blitt til gull.» Deretter kom fergemannens hustru med alle tremøblene—alt av tremøbler i huset

ble brakt ned til stranden. Hun tok med seg alt og fikk alt berørt, og alt ble til gull. Da sa fergemannen: «Å min hustru, du er en tåpelig dame, du vet ikke hva en bør foreta seg. Du er overhodet ikke praktisk. Hør her, egenskapene ligger i de føttene. Hvis du er intelligent, bringer du de føttene til huset ditt og får alt forvandlet til gull. Det er hemmeligheten.»

Så hva vil en intelligent åndelig aspirant si? Hun eller han vil si: «Jeg vil ikke ha noe av Deg. Alt kommer av Deg, så vær min.» Og hvorfor det? Bare for å tjene Han. Hvorfor tjene Han? Ikke for å få glede, men for å gi Han glede. Det menneske som ønsker å gi Han glede kalles for *gopa* på sanskrit.

«Den som har som sin eneste oppgave å gi glede til andre kalles for en *gopa*» (*gopáyate yah sah gopah*)—og ikke de som gjetter kyr [gjetere i India kalles gjerne *gopa*].

«Uansett hva folk ønsker seg av Meg så får de det. Det er min plikt. Det er opp til deg å ønske ut fra det du har behov for, ut fra det du trenger, ut fra dine mentale tilbøyeligheter» (*ye ya-thá máṁ prapadyante tamstathaeva bhajámyaham*). «Men en ting du bør huske, Arjuna, er at veien, reiseruten skissert av Meg, vil til syvende og sist måtte bli fulgt av alle uten unntak. Dette er den sentripetale, innadrettede skapelsesveien (*pratisaiṅcara*). En kan ikke unngå denne veien, og en vil måtte gå rundt Meg enten med lengre avstand eller kortere avstand. Radien kan være kort, radien kan være lang, men en må gå rundt Meg, det er ingen annen vei, ikke noe alternativ» (*mama vartmánúvarttante manusýáh Pártha sarvashah*).

I et atom må elektroner gå rundt kjernen. Likeledes må alle i dette uttrykte universet gå rundt universets Kjerne. Kṛśṇā er den Kjernen, og alle levende vesener er akkurat som elektroner.

26. september 1978, Patna

Kan kvinner bli frelst?

Nylig fikk jeg et innfløkt spørsmål. Problemet eller spørsmålet kan være innfløkt, men svaret er veldig enkelt. Spørsmålet var om kvinner er berettiget til frelse eller frigjøring.

For ikke lenge siden fortalte jeg dere at i tantra er det sagt at minstekravet for å oppnå frelse, kunnskap om selvet, er en menneskekropp (*dehabhrt mukto bhavati nátra samśhayah*). Dette er minstekravet. Det er ikke spesifisert om den åndelige aspiranten må være mann eller kvinne. Av det skjønner vi at begge er berettiget til å bli frelst.

Det er et faktum at nesten alle skrifter og deres anmerkninger og kommentarer er entydige på at kvinner ikke er berettiget til frelse. Men Ananda Margas beslutning eller ideologi eller avgjørelse er ganske annerledes. Vår oppfatning, og også min oppfatning, er at begge er like berettiget til frelse eller frigjøring. Jeg støtter ingen forskjellsbehandling av menn og kvinner.

Vår sunne fornuft forteller oss at blant alle lag av den menneskelige eksistens—kroppen (*annamaya kośa*), drifter og begjær (*kāmanaya kośa*) og de øvrige lagene—finnes forskjellene på kvinner og menn i de to nederste lagene: i den fysiske kroppen og i drifter og begjær; i de lagene som er nærest knyttet til kroppen. Det finnes ikke kjønnsforskjeller i de øvrige lagene. Og alle de mer subtile smakene—alle de mer subtile eksperimentene og erfaringene i menneskets tilværelse—skjer i de høyere lagene, og ikke i de to nedre lagene som er tett forbundet med den fysiske kroppen.

Farsfølelsen er den samme om barnet er et guttebarn eller et jentebarn. Likeledes, for den Høyeste Bevissthet er alle hankjønn Hans sønner og alle hunkjønn Hans døtre. Så hvorfor

skulle Han oppmuntre til noen form for forskjellsbehandling? Når frelse, eller dørene til frelse, er åpne for hankjønn, da er dørene til frelse og frigjøring åpne også for Hans døtre. Hvorfor ikke? Logikk krever dette.

De egeninteressene, eller de som hadde egne interesser innen religion, ikke åndelighet, sa gjerne at frelse er bare for hankjønn. De gjorde seg skyldig i utbytting av kvinner over lang tid. Sånn tenkte de. De fulgte denne tenkemåten. Derfor sa de at frelse og frigjøring bare er for kvinner.

Nå er hele universets Hans skapelse. Eller, det vil være riktigere å si at hele universet er en omdannet form av den Høyeste Bevissthet. Jeg husker at jeg fortalte dere en gang at vi ikke tror på avatarisme. Samtidig sier vi at hvert eneste fnugg av skapelsen er Hans gudommelige inkarnasjon, Hans avatar. Dere er alle Hans avatarer, ikke bare hankjønn, men også hunkjønn.

«Du finnes i kvinnelig skikkelse, Du finnes i mannlig skikkelse.

Du finnes i form av jenter. Du finnes i form av gutter.

Du går langs veien forkledd som en gammel mann med stakk,

Og så snart Du skaper Deg Selv blir Du Altseende, Allvitende og Allmektig.»

(*Tvam' strii tvam' pumánasi,*
Tvam' kumára uta vá kumárii,
Tvam' jiiirnádań dena vancayasi,
Tvam' játo bhavasi vishvatomukhah.)

Dere er alle Hans avatarer for dere er det Høyeste Vesens «avstamminger», dere er det Høyeste Vesens «nedstigninger».* Dere er alle avatarer. Han har forvandlet, Han har omdannet Seg til alle formene, en mengde former, utallige former, og ikke bare hankjønn, men også hunkjønn.

* *Avatára* betyr bokstavelig talt nedstigning.

Hvert eneste vesen, alle vesener, store som små, har rett til å nyte frelsens høyeste tilstand. De som ikke er i menneskelig skikkelse kan ikke utøve åndelighet, greier ikke å gjøre sádhaná, men de kan, ved Hans nåde, i Hans Lykksalighet, oppnå frelse. Selv et insekt kan oppnå frelse hvis Han ønsker det. Det er et faktum at et insekt ikke kan utøve åndelighet fordi det ikke har et menneskes kropp, men det kan også bli frelst hvis Han ønsker det. Og de innehaverne av skrifter, som sier at kvinner ikke bli frelst, har ingen rett til å si det. Det er rett og slett uforskammet av dem å si sånt.

Oktober 1978, Patna

Den tantriske definisjonen av yoga

Hva er yoga? Dere vet at på sanskrit har så og si hele ordforrådet, nesten samtlige ord i vokabularet, to slags betydninger, to typer mening. Den ene er den grunnleggende betydningen, som på sanskrit kalles *bhávárúdhártha*. Den andre betydningen følger bruken av ordet i dagligtale—det folk flest mener å si, hvordan folk flest bruker ordet. Dette kalles ordets *yogárúdhártha*.

Ta for eksempel ordet *pañcánana* [utt: pansjanan]. Dets grunnleggende betydning er «har fem ansikter». Den alminnelige betydningen er «Shiva». Det finnes en mengde herr og fru Panchananan her i staten, men den egentlige betydningen er «noe som har fem ansikter».

Ordet yoga har fire fortolkninger. Rotverbet, grunnverbet *yuj* og endelsen *ghaiṇ* blir *yoga*. Her vil yoga si «addisjon»; å legge sammen. «To pluss to er fire» vil si yoga; addisjon, å legge sammen.

Noe dere bør kjenne til er uttalen av bokstavene i bokstavrekka på sanskrit. Sanskrit har fire bokstaver som kalles konvertible bokstaver (*antahstha varná*)—*ya, ra, la, va*. Disse fire bokstavene er ikke selvstendige bokstaver eller selvstendige lyder. De kalles konvertible fordi når de står som første bokstav i et ord uttales de på en bestemt måte; og når de ikke er første bokstav, det vi si når de står midt i et ord eller til slutt har de ikke denne særlige lyden.

Bokstaven *ya* for eksempel, *i* pluss *a*, er en vokal. *Ya* er en vokal. Den heter *ya*, men uttales på en bestemt måte når den står først i et ord. Når *ya* står først i et ord uttales den *dsj* (som i det engelske ordet *jump*). Så *yoga* uttales «*dsjoga*», ikke «*ioga*». Men når *ya* står midt i et ord uttales det «*i*» og ikke «*dsj*», som i «*viyoga*» og ikke «*vidsjoga*», «*samaya*» og ikke «*samadsja*».

Når bokstaven *ra* står først, uttales den skarpt, med tungen rett bak overtennene. Ellers uttales den med tungen opp lenger bak i ganen, som i det engelske *serve*.

Når *la* er første bokstav, uttales den som en vanlig *l*, som i *latá*, men når den står i midten eller til slutt uttales den *lr + a = lra*. Når *la* ikke er første bokstav, når den står midt i eller til slutt i et ord, uttales den *lra*. For eksempel *phala* som uttales *phalra*, ikke *phala*. På landet sier de *phara*, som er forholdsvis korrekt uttale. *Phala* er ikke korrekt uttale.

Så *va*. Når *va* er første bokstav uttales den som engelsk *v* (overtennene mot underleppen), og når den ikke er første bokstav uttales den som engelsk *w* (leppene ruller ut lyden).

Så det heter *dsjoga*, ikke *ioga*, ettersom *ya* er første bokstav.

Når grunnverbet, rotverbet, er *yuj* er betydningen av *yoga* addisjon, å legge sammen («to pluss to er fire»). Men i addisjon blir den individuelle identiteten bevart.

Men i det andre tilfellet er *yuiñj* grunnverbet i *yoga*—som uttales *dsjoga*. *Yuiñj + ghain̄ = yoga*; etter å ha lagt til endelsen [*ghain̄*] blir det *yoga*. Her betyr *yoga* forening. Sjelen (*átman*) blir ett med den Høyeste Sjel (*Paramátman*).

I en forening bevarer ikke partene som forenes sin egen identitet. Ta for eksempel sukker og vann som blandes; når sukker er blandet med vann får vi en oppløsning. Her lykkes ikke sukkeret og vannet i å opprettholde sine opprinnelige identiteter. Dette er det vi kaller forening. Så i filosofi, eller i tantra, kommer ikke *yoga* av roten *yuj*, men av grunnordet *yuiñj*. Så denne formen for *yoga* betyr forening. Sjel forenes med Høyeste Sjel uten å bevare sin atskilte identitet.

Den tredje betydningen av *yoga* baserer seg på Maharshi Patanjalis *Yoga Súttram*. Der er *yoga* definert som «opphør av samtlige psykiske tilbøyeligheter» (*yogashcittavrttirodhah*).

Menneskesinnet har et stort antall tilbøyeligheter sammenliknet med dyresinnet. Menneskesinnet omfatter i alminnelighet femti tilbøyeligheter. Disse femti tilbøyelighetene fungerer i det indre så vel som i det ytre, og blir uttrykt gjennom de ti sensoriske og motoriske organene. Derfor blir totalen ett tusen tilbøyeligheter. Det vil si at disse femti tilbøyelighetene har tusen uttrykk eller mentale sysler, *cittavrtti* på sanskrit. Det styrende sentrumet for disse tusen uttrykkene kalles *sahasrára cakra* på sanskrit, også kalt den «tusenbladede lotusen». Det latinske navnet for *sahasrára cakra* er pinealkjertelen eller pineallegemet (*corpus pineale*, konglekjertelen, epifysen).

La oss nå undersøke hva det betyr at «yoga er opphør av samtlige psykiske tilbøyeligheter». Når disse tilbøyelighetene som går i ett tusen retninger blir trukket tilbake, når disse uttrykkene bringes til opphør, kalles det *cittavrttinirodhah*. Hvis nå disse mentale systemene bringes til opphør, vil samtlige aktiviteter i menneskets struktur opphøre. I følge Patanjali er dette det endelige stadiet av yoga. Ordet *nirodhah* betyr «opphør». Det utledes som følger: *ni* – *rudh* + *ghaiṅ* (forstavelsen *ni* + grunnverbet *rudh* + endelsen *ghaiṅ* = *nirodhah*).

Men Maharshi Patanjalis definisjon av yoga godtas ikke av tantra. Tantra sier: «Yoga er foreningen av den enkelte sjel med den Høyeste Sjel (*samíyoga yoga ityukto jiivátma Paramátmanah*). *Samíyoga* betyr forening, og *yoga ityukto* betyr «kalles yoga». Så her har tantra gått et skritt videre. I følge Patanjali, er yoga opphør av mentale tilbøyeligheter. Men, som dere vet, når mentale tilbøyeligheter trekkes bort fra ytre ting og bringes til opphør fører de til forstyrrelser i sinnets indre lag fordi de mangler retning, de mangler en bestemmelse. Selv om de tenderende uttrykkene ikke lenger vil fungere i det ytre, vil de være aktive i det indre. Det kan være at en ikke stjeler i det ytre, men kan stjele i det indre. Tantra godtar ikke dette begrepet.

I følge tantra er yoga foreningen av den enkeltes sjel med den Høyeste Sjel. Etter å ha trukket de mentale tilbøyelighetene tilbake må de føres mot det Høyeste Vesen. Bare da vil tilbaketrekingen være endelig. Bare ved å føre disse tilbaketrukkete mentale tilbøyelighetene mot den Høyeste Kognisjon, den Høyeste Erkjennelse, kan den fulle og hele foreningen av den enkelte sjel med den Høyeste Sjel bli mulig, og det er yoga.

2. oktober 1978, Patna

De sju nøklene til suksess

Jeg har flere ganger tidligere fortalt en historie fra dialogene mellom Shiva og Párvatii (*Hara-Párvatii samváda*). Historien forteller at Párvatii en gang spurte Shiva: «Hva er hemmelighetene med suksess?» I svaret Sitt sa den Store Shiva at det sju hemmeligheter med suksess:

*Phalísyatiiti vishvásah siddherprathama laksánam;
Dvitiyam shraddhayá yuktam trtiyam gurupújanam;
Caturtho samatábhávo pañcamendriyanigraha;
Śástháinca pramitáháro saptamamnáeva vidyate.*

Den første faktoren eller hemmeligheten med suksess er at «jeg må lykkes i min misjon» (*phalísyatiiti vishvásah siddherprathama laksánam*). Denne faste besluttsomheten er den første nøkkelen til suksess. En åndelig aspirant må ha slik fast besluttsomhet: «Jeg må lykkes i det jeg skal gjøre.» Denne faste besluttsomheten er resultatet av en ekstrem kjærlighet til det Høyeste Vesen. Når denne kjærligheten til det Høyeste forblir uangripelig, ufordervelig, resulterer den i slik fast besluttsomhet: «Jeg må lykkes i min misjon.» Dette er den første hemmeligheten med suksess.

Dvitiyam shraddhayá yuktam. Den andre nødvendige faktoren for å lykkes er at en må ha *shraddhá* for sin bestemmelse (*shraddhayá yuktam*). Hva er *shraddha*? *Shraddha* er et ord på sanskrit som det ikke finnes noe tilsvarende ord for på noe annet utviklet språk her i verden. Så jeg må forklare dette ordet. *Shraddhá* kommer av *shrat*, som betyr «av sannhet» (*satyam*), og *dhá* av grunnverbet *dha*. *Shraddhá* vil si at en tillegger sitt mål alt, tillegger det som er gjenstand for ens oppmerksomhet, sitt

Høyeste Jeg (sitt Høyeste Subjekt) som opptrer som gjenstand for ens oppmerksomhet*, alt. Når en først av alt tillegger noe eller noen den høyeste sannhet, for så å rette hele seg mot Han, kalles den mentale bevegelsen shraddhá.

«Respekt» eller «ærbødighet» dekker ikke betydningen av begrepet shraddhá. Og shraddhá kan oppstå eller kan utvikles i oppriktig kjærlighet, i ekstrem kjærlighet til Han. Så den andre faktoren avhenger også av kjærlighet til Han.

Trtīyam gurupújanam. Hva er *guru*? På gammelsanskrit betyr *gu* mørke og *ru* den som jager eller driver bort. Det vesen, den ledende evnen, den som driver bort alt mørke, alt åndelig mørke, er altså *guru*, og *gurupújanam* er å gjøre som *guru*en ønsker. Denne tredje faktoren oppstår bare når en får den slags *guru* som er legemliggjøringen av åndelig ledelse, som er legemliggjøringen av det Store (*Brahma*) i Dets rolle som åndelig leder eller veileder.

Caturtho samatábhávo. Ettersom alle er skapt av det samme Store, og er avkom av den Høyeste Skaper, har alle et bror- og søsterforhold til hverandre. Ingen er høyere og ingen er lavere. Det må ikke finnes noe overlegenhetskompleks eller noe mindreverdskompleks. Det må råde fullstendig mental balanse—*samatábhávo*. Når denne balansen er etablert, når denne mentale likevekten er etablert, sier vi at det hersker *samatábhávo*.

Painçamendriyanigrahaḥ. Dere vet at menneskets motoriske og sensoriske organer er forbindelsen mellom de ytre fysiske tingene og den indre arenaen for menneskelig eksistens. Hvis nå disse organene, motoriske og sensoriske, er ordentlig behersket eller ordentlig styrt, kan sinnet fungere ordentlig og

* Når det Høyeste er gjenstand for ens oppmerksomhet i meditasjon, synes det innledningsvis som om Det er et objekt—gjenstand for meditasjon—og utøveren er subjektet. Men i dypere meditasjon virkeliggjør utøveren at det er utøveren som er objektet (gjenstanden for oppmerksomhet) og det Høyeste er det Høyeste Jeget, subjektet.

bevege seg mot den Høyeste Kognitive Evnen, den Høyeste erkjennende Evnen. Derfor er den femte nødvendige faktoren at den åndelige aspiranten må tøyse sine sensoriske og motoriske organer.

Śas'thainca pramitáháro. Hva er áhára («mat»)? A – hr + ghain = áhára. Det et menneske samler i den ytre verden er áhára. Dette er fysisk føde. Mental mat kan fås fra både de ytre tingene og fra den indre psykiske verden. Dere kan spise en fysisk søtsak og ha glede av det, eller dere kan skape en søtsak i sinnet og «spise» den og ha glede av det.

Her er ordet *pramitáhára* brukt, ikke *parimitáhára*. *Parimita* betyr styrt, kontrollert, ikke for mye, ikke for lite. Men i dette verset (*shloka*) er *pramitáhára* blitt brukt, som vil si at maten må være styrt eller balansert, og samtidig tilstrekkelig eller nærende. Det er mange, som ellers er gode mennesker, som ikke har kontroll over maten de spiser. Det er svært viktig å ikke spise hva det skal være, men å ha styring med maten—og samtidig bør den være nærende.

Etter å ha redegjort for disse faktorene sa den store Shiva: «Å Párvatii, det er ingen sjuende faktor.»

Det vil si at hvis dere utøver disse seks faktorene trenger dere ingen sjuende faktor.

3. oktober 1978, Patna

Spøkelser og onde ånder

Emnet for dagens foredrag er spøkelser og onde ånder. La oss se hva som skjer når en dør. Når en dør, forblir den fysiske kroppen, med nervecellene og nervetrådene, i jorda og blir til slutt ett med jorda. Når døden finner sted, forlater sinnet—sammen med de reaktive kraftmomentene og den ikke-cerebrale hukommelsen [hukommelse som ikke sitter i hjernen]*—kroppen og beveger seg rundt i universet ved hjelp av det forandrende prinsippet (*rajoguná*) til det får en ny kropp, en passende kropp, for både å stille sin tørst og oppfylle sine reaktive kraftmomenter. I den nye kroppen kalles de reaktive kraftmomentene for *samskára*.

Sinnet, sammen med de reaktive kraftmomentene og den ikke-cerebrale hukommelsen, er ikke synlig. Ingen kan se det. Og når det ikke er synlig er det ikke mulig for noen å si: «Jeg har sett det sinnet, det ulegemliggjorte sinnet (*videhii átma*)». Men vi skal huske at reaktive kraftmomenter finnes og ikke-cerebrale hukommelse også.

Det ulegemliggjorte sinnet, som beveger seg rundt i universet med skaperkraftens forandrende kraft, er ikke synlig, og samtidig kan det sinnet ikke fungere ordentlig fordi det mangler en kjerne, et sentrum for sinnet, og det mangler nerveceller.

* Babas begrep «ikke-cerebral hukommelse» forklarer hvordan det har seg at barn og til og med ungdom inntil en viss alder, og noen mennesker livet igjennom, husker hendelser fra tidligere liv, noe som ikke ville vært mulig hvis all hukommelse var avhengig av den fysiske hjernen. Baba framholder faktisk at alle mennesker nå og da husker ting fra tidligere liv, men uten å være klar over at det er det de gjør. De fleste, forklarer Baba, antar at det de da ser for seg eller føler bare er en forestilling eller dagdrøm, og ikke at det har med tidligere liv å gjøre. Ref: «Extra-Cerebral Memory,» i *Ananda Vacanamrtam* 6, og i *Yoga Psychology*.

For å kunne fungere ordentlig må sinnet ha ektoplasmisk stoff, et ektoplasmisk legeme. Så bare for å komme til ektoplasmisk uttrykk trenger sinnet en ny kropp. På et tidspunkt, når egg og spermie kommer sammen, hva skjer? Sinnet blir forbundet med en ny struktur og de opprinnelige sinnene og livene til både egget og spermien opphører å eksistere. Men de eggene og spermiene er valgt til å egne seg til formålet til det ulegemliggjorte sinnet og dets reaktive kraftmomenter.

I den perioden, i denne overgangsperioden, der sinnet har forlatt den foregående kroppen, før det får ny kropp, hva skjer? Sinnet beveger seg rundt i universet, usynlig og uhørlig. Men dere vet, i kraft av tantrisk utøvelse kan alle utvikle sin ektoplasmiske struktur. De kan være opplyste (*vidyá*) tantrikere, de kan være formørkede (*avidyá*) tantrikere, men de har alle utviklet seg ektoplasmisk. Så slike tantrikere kan, i kraft av sitt eget ektoplasmiske stoff, bistå det fristilte sinnet i å få et midlertidig ektoplasmisk legeme. Og i et tilmålt tidsrom, ved hjelp av tantrikerens—opplyst eller formørket—ektoplasmiske stoff, får det fristilte sinnet vedkommendes ektoplasmiske struktur til disposisjon, og når den ektoplasmiske strukturen til en viss grad konsoliderer blir den synlig, og med sin vibrasjonsfrekvens kan den også høres, men bare i et kort tidsrom.

Dere har hørt historier om beinrester som er blitt slengt inn i et bestemt hus, murstein kastet inn i et bestemt hus, en sofa som beveger seg ovenpå osv. Dere har hørt disse spøkelseshistoriene om visse hjemsøkte hus. Hva er alt dette? En tantriker, på ingen måte noen opplyst tantriker, men en formørket tantriker, sitter pal i sin meditasjonsstilling og skaper et ektoplasmisk legeme for et fristilt sinn (kalt *preta* på sanskrit) ved hjelp av en definert del av sitt eget ektoplasmiske stoff. Og med sitt eget ektoplasmiske stoff, som forbindes med det fristilte sinnet, gjør de alt dette. Og mens de gjør dette forblir kroppen deres ubevegelig. Så disse tingene gjøres faktisk ikke av spøkelses. De utføres faktisk av den formørkede tantrikeren ved hjelp av det

fristilte sinnet. En kan si at disse tingene er utført av spøkelses, men de er faktisk ikke det.

Og det finnes et annet slags vesen også. Jeg sier «vesen» fordi det er vanskelig for meg å si om de er levende eller døde vesener. Hva skjer? Det finnes sju såkalte guddommelige vesener (*devayonier*). De kalles guddommelige, selv om de egentlig ikke er guddommelige bare fordi de er bedre, eller mer høyerestående, enn vanlige folk.

Sett at en person utøver åndelig meditasjon regelmessig, ordentlig; og med genuin inspirasjon og oppriktighet, men visse andre ønsker, visse andre lengsler forblir liggende i det skjulte i personens sinn. Vedkommende er et godt menneske, hun eller han er en seriøs utøver, men i sinnet sitt tenker hun eller han: «Hvis Baba bare gir meg en million—eller en halv million—eller bare et par hundre tusen—da vil alt bli bra. Å nei! Jeg burde ikke be om sånt. Nei, nei, nei, det er ikke bra, ikke bra.» Dette ønsket, den lengselen etter penger forblir i vedkommende, selv om hun eller han er en utviklet sjel, ingen dårlig person, ikke på noen måte et dårlig menneske. Så hva skjer? Som følge av sitt gode vesen forlater vedkommende sin fysiske struktur etter sin død, forlater både det faste legemet og vannelementet (*apatattva*); men de tre andre elementene—lysende (*tejas*), luftig (*marut*) og eterisk (rom, *vyoma*)—forblir hos vedkommende, ledsager vedkommendes fristilte sinn.

Disse vesenene [med kropper bestående av kun tre og ikke fem elementer] kalles guddommelige vesener. Det er sju typer av dem—*yakśa*, *rakśa*, *kinnara*, *gandharva*, *vidyādhara*, *siddha* og *praktīliina*. I mitt eksempel ovenfor hadde personen en lengsel etter penger, men var en utvikle sjel. Med eller uten eget vitende krøp ønsket inn i hans eller hennes sinn, og det ønsket ble årsaken til vedkommendes fall, forfall, fordervelse. Denne typen kalles *yakśa*.

I Bihar, særlig nord i Bihar, i de fleste, men ikke i alle landsbyene, finner man et sted rett utenfor landsbyen kalt «åndens

plass» (*Brahmsthána*). Den åndens plass er stedet der landsbyboerne pleide å tilbe yaksaen. I fremstillingene av eldre guder og gudinner ser dere yaksa (mannlig) og yaksinii (kvinnelig) stående til høyre og venstre for guddommen; en yaksa og en yaksiini med seremonielle kvaster (*camaraer*) i hendene. Hva er en yaksa? Den har en kropp, men ikke en kropp bestående av de fem elementene; en kropp med tre elementer: lys, luft og rom. Den lyskroppen kan ikke berøres, men den kan noen ganger sees.

Raksa. Folk med kampånd, som er skikkelig engasjert og med ordentlig åndelig higen, men som enkelte ganger tenker: «Hvis jeg blir velsignet skal jeg drepe de asosiale kreftene—nei, nei, nei, jeg må ikke tenke sånn mens jeg mediterer.» Dere skjønner, antar jeg? Slike tanker som oppstår i sinnet i meditasjon blir årsak til fall. Etter sin død vil vedkommende ikke lenger ha en kropp med fast og flytende materie; den kroppen vil kun ha lys, luft og rom. Denne typen kalles raksa.

Kinnara. «Baba har gitt meg alt, men jeg jeg er ikke pen. Jeg vil gjerne være vakker, så folk sier—nei, nei, nei, dette er ikke bra.» Slike gode personer, gode sjeler (og de er gode mennesker, ikke vanlige mennesker) får også den slags kropp med tre elementer etter sin død. De kalles kinnara.

Vidyadhara. «Jeg er en god åndelig utøver (*sadhaka*), men har ingen stemmeprakt. Jeg kan ikke danse noe særlig, jeg synger ikke godt, stemmebåndet mitt fungerer ikke noe særlig. Jeg trenger flere egenskaper, flere kvaliteter—og hvis jeg får flere kvaliteter vil jeg bli forfremmet også. Å nei, nei, nei! Å tenke sånn fører bare elendighet med seg; dette er alt sammen dårlige ønsker. Et menneske bør ikke ha ønsker.» Når en slik person dør får den også denne typen kropp; lysende, luftig, rommende. Disse tre elementene finnes i den. Disse menneskene kalles vidyadhara.

Den neste—en person mediterer uten lengsel. Så. «Jeg synger åndelige sanger, men stemmen min er ikke god.

Stemmebåndet mitt fungerer ikke ordentlig. Sangen min burde være litt mer sødmefylt og rytmisk—nei, nei, nei, det er ikke bra å tenke sånn, må ikke tenke sånn.» Den slags gode menneske blir det som kalles *gandharva* i den kroppen de får i sitt neste liv (ikke «neste liv», men «etter det fysiske livet»). De har lengsel etter musikk. Og derfor kalles musikk for *gandharva vidyá* på sanskrit.

Den sjettede er *siddha*. Hva er en *siddha*? Sett at det finnes en god sjel, en god person uten noen fysisk lengsel. Men i meditasjon—«Ja, det er vekket kjærlighet til Gud i meg. Ja, folk elsker meg, Baba elsker meg. Men jeg burde også ha okkult kraft så folk sier: 'Her er en som har okkult kraft, dette er ingen vanlig person. Denne personen har okkult kraft—(ekstraordinær kraft (*alaokika shakti*)—*aeshvarya*—*vibhúti*' nei, nei, nei, dette er onde tanker, onde tanker.» Når denne typen mennesker dør blir det post-fysiske legemet deres kalt *siddha*. De er de beste blant de guddommelige legemene. Jeg vil si noe mer om disse *siddha*ene etterpå.

Og den sjuende er *prakrti*, de som dyrker gudebilder, som tilskriver gudebilder guddommelighet, som tenker at gudebilder er Gud, Gud opp av dage; dyrker stein, dyrker tre, dyrker metall. Tantra sier: «De som tror at den Høyeste Bevissthet begrenser seg til gudebilder av leire, stein, metall eller tre...» (*mrcchiládhátudárvádímúrttáviishvaro buddhayo...*) *mrt* betyr «skikkelse av jord»; *shilá* betyr «laget av stein»; *dhátu* betyr «laget av metall»; og *dáru* betyr «laget av tre». Og de tilskriver det treet eller det metallet eller den steinen guddommelighet. Hva skjer da? Vedkommende ideerer på den steinen, eller treet eller metallet, og hva skjer? «En person velger seg en kropp i tråd med gjenstanden for sin ideasjon» (*yadrshii bhávaná yasya siddhir bhavati tádrshii*). Deres eget selv blir forvandlet til det vesenet, det vesenet som var gjenstand for deres ideasjon. Så de som dyrker diverse former av skaperkraften tar til slutt form av de

vesenene, og blir stein, blir tre, blir metall. De kalles prakrtiliina. De blir ett med Prakrti (skaperkraften) og forblir der på ubestemt tid. For en smertefull eksistensiell tilstand, vil jeg si!

Av disse sju typene guddommelige legemer er siddha den beste. Siddhaer utøver sin meditasjon, men meditasjonen strander på halvveien. Og der sangere og dansere samles, hva skjer? Gandharvaer, med sine mentale legemer, med sine reaktive kraftmomenter og ikke-cerebrale hukommelser, samler seg. Over alt der det er musikalske opptrinn samler de seg, men uten å sees. Noen ganger kan de også sees. Jeg skal forklare det.

Overalt der folk samler seg i åndelig aktivitet kommer også siddhaer. Og der det oppføres musikk, når sinnet til en musiker blir konsentrert, ser de lyskroppene til gandharvaer. Likeledes, i meditasjon, og særlig i kiirtan, når en åndelig aspirants sinn blir konsentrert, vil de erfare at de siddhaene er der. I Jamalpur, rundt tigergraven, samlet det seg store mengder siddhaer. En av våre familieacaryaer pleide å se dem.

Jeg skal fortelle noe kort. For noen få år siden kom to av våre kápálíka-utøvere til en elv. Elven var ikke veldig bred, men dyp. De skjønnte ikke hvordan de kunne komme over. Over på den andre siden fantes et kremeringssted. De tenkte og tenkte, rundt midnatt.

Plutselig så de en lyskropp rett foran seg. Lyskroppen begynte å bevege seg, og disse to guttene fulgte etter. På et bestemt sted begynte lyskroppen å gå over elven, og disse to guttene fulgte den. Og akkurat der lyskroppen svedde fram var elven veldig grunn, opp til knærne. De kom enkelt over elva og nådde den andre siden. Det sto et tre på bredden der de kom. Derfra gikk de hver til sitt for å utøve nattmeditasjonen sin. Etter nattmeditasjonen møttes de igjen ved treet. Igjen så de lyskroppen og fulgte den og kom over elva.

Da de var tilbake på den opprinnelige bredden sa den yngre gutten til den eldre mannen: «Å Dada, la oss be lyskroppen om

å velsigne oss.» Så snart han hadde sagt dette forsvant lyskroppen. Hva slags lyskropp var dette? En siddha.

Hva skjer når noen ser et unaturlig bilde eller en unaturlig avbildning eller et unaturlig vesen? Jeg har allerede forklart en mulighet—det kan være en tantriker, som ved hjelp av sin ektoplasmiske struktur har skapt et legeme for et fristilt sinn, bare for å terrorisere noen. En opplyst tantriker vil ikke gjøre sånt, men en formørket tantriker kan gjøre det bare for å terrorisere noen, slik de pleide å gjøre det før i tiden. Når de får betalt slutter de med det.

Og sett at du besøker et bestemt hus som folk sier er hjem-søkt. Det finnes hjem-søkte hus i hver eneste by, og jeg har allerede sagt til dere at hvis dere finner et hjem-søkt hus så kjøp det og bruk det. Spøkelser vil ikke terrorisere Ananda Margiier, for enhver Ananda Margii er et spøkelse. [latter] «De er Shivas disipler.»* Spøkelser terroriserer ikke spøkelser.

Hva skjer der? Som følge av redsel, som følge av tidligere påført angst, blir en persons sinn konsentrert. Sinnet blir konsentrert på grunn av redsel, og hva skjer som følge av konsentrasjon? En bestemt del av vedkommendes eget ektoplasmiske stoff går med til å hjelpe et fristilt sinn med å skape et legeme, et ektoplasmisk legeme. Så dere ser deres egen skapning; skapningen er laget av ditt eget ektoplasmiske stoff. Men det fristilte sinnet var også der, og det var ikke noe spøkelse. Og de forskjellige spøkelsene (*brahmapisháca*) er alt sammen dine egne skapninger. Det ektoplasmiske stoffet ditt blir overført til det fristilte sinnet fordi sinnet ditt ble konsentrert, midlertidig konsentrert.

Og den slags konsentrasjon finner sted under fem slags omstendigheter—*ksípta*, *múdha*, *viksípta*, *ekágra* og *nirodha*. *Ksípta* er når sinnet er veldig foruroliget, renner over med bekymringer og engstelser. I den tilstanden kan sånt skje som følge av

* Ifølge mytologien er spøkelser med i *Shivagána*, Shivas folk.

momentan kortvarig konsentrasjon. Múdhā er når hjernen din ikke klarer å bestemme seg for hva som bør gjøres eller hva som ikke bør gjøres—du er i villrede om hva du skal gjøre. Dette kalles múdhā—*muḥ + kta*. Viksípta—du konsentrerer deg ikke om noe bestemt, men til slutt blir sinnet ditt trøtt og i den tilstanden ser du sånt. Dere vet, vi gjør barns sinn viksípta med vuggeviser og får dem til å sove. (Dere vet hva vuggeviser er? Dikt som synges for å få barnet til å slumre inn, ikke sovne på vanlig vis.) Ekāgra er når sinnet ditt blir fokusert. Og den femte er nirodhā, når du stenger av alle uttrykkene til alle tilbøyelighetene dine. Under disse fem omstendighetene kan det være du ser sånt og du kan, enten du vet det eller ikke, bevisst eller ubevisst, overføre en del av ditt ektoplasmaiske legeme til et fristilt sinn og skape en sånn positiv hallusinasjon.

19 oktober 1978, Patna

Det sosiale systemet og overlegenhets- og mindreverdskomplekser

Folk flest lider enten av overlegenhetskompleks eller mindreverdskompleks. Et balansert sinn er en av de mest essensielle kvalitetene en kan ha. Det er tilstanden der en person ikke lider av noe kompleks, verken av overlegenhetskompleks eller av mindreverdskompleks, verken av fryktkompleks eller av hatkompleks. Folk bør ikke ha noe som helst kompleks, de bør ikke lide av noen av dem.

Folk kan ha dyder og laster. En dyd er å være fri for komplekser. Hva er last?

*Nidrá tandra bhayam krodha alasyam diirghasútrata,
Ete hátavyáh, sadadośáh bhútimicchata*

I denne manifesterte verden er det seks hovedsakelige laster—søvn (*nidrá*), manglende tilstedeværelse (*tandra*), frykt (*bhaya*), sinne (*krodha*), sløvhhet (*alasya*), og det å utsette alt mulig (*diirghasútrata*).

Søvn. Ingen bør være slave av denne vanen.

Manglende tilstedeværelse vil si at du hører, men sinnet ditt er et annet sted. Jeg skal fortelle dere en historie om dette fra Rámáyána. (Rámáyána er et oppbyggelig diktverk, *purána*. Det er ingen faktahistorie, men en oppbyggelig fortelling. Når noe er av oppbyggelig verdi kalles det en *purána* på sanskrit.) Ráma og Lakśmana gikk i landflyktighet. Lakśmana tok ansvar for sikkerheten, men han var søvnig. Dette ble skikkelig pinlig for han, og han grep til pil og bue for å angripe søvngudinnen. Da hun så det, sa søvngudinnen til Lakśmana at det ikke passet

seg for en så djerv og galant mann som han å angripe en kvinne med pilen sin. Lakśmańa svarte at han holdt vakt for å sørge for sikkerheten. Da inngikk de en pakt om at søvngudinnen ikke skulle sitte på øyelokkene hans de neste fjorten årene, det vil si til perioden med landflyktighet var over. Da brødrene vendte tilbake til Ayodha, fjorten år senere, ble Rámas kroningsseremoni holdt og under seremonien skulle Lakśmańa gifte Ramchandra. I og med at 14-årsperioden var over ble Lakśmańa søvning. Han var i ferd med å ta til buen igjen, men søvngudinnen protesterte og sa at hun var kommet etter fjorten år i overensstemmelse med paktens de hadde inngått og dermed hadde ikke Lakśmańa rett til å bruke pil og bue nå. Lakśmańa tryglet og ba, og sa at han var veldig opptatt med å veive en gifte for Ramchandra og derfor måtte han bli spart for å sovne så lenge seremonien varte. Da ville gudinnen vite hvor hun i så fall skulle gjøre av seg ettersom hun allerede hadde innfunnet seg med full kraft. Lakśmańa foreslo at hun kunne gå og sette seg på øyelokkene til enhver synder som deltok i en åndelig tilstelning. Så vær på vakt, alle sammen—ikke sov når dere deltar på en åndelig samling!

Frykt. Fryktkompleks er en annen menneskelig tilkorkommenhet.

De øvrige resterende lastene er sinne, sløvheter, og å utsette det en burde gjøre i dag til i morgen og siden til neste dag.

Å alltid ha et balansert sinn er en av de høyeste dydene. Det finnes ingen komplekser i et balansert sinn. En føler seg verken overlegen eller underlegen andre; en frykter aldri noen eller blir noen gang forstyrret. En er alltid i mental likevekt.

Mindreverd og overlegenhet—ikke fryktkompleks som er noe ganske annet—oppstår som følge av et defekt sosialt system. Noen må leve som slaver i samfunnet og lider dermed av et heftig mindreverdskompleks—de er alltid duknakkete—mens andre arver svære rikdommer ledsaget av en familiestolthet fra

sine forfedre og holder hodene sine så høyt at det til tider synes som om de vil ramle bakover. Disse kompleksene skyldes et defekt sosialt system. Komplekset virker i den grove fysiske verden og på det sosialøkonomiske området, ikke på det åndelige området.

Det kan ikke råde noe kompleks på det åndelige området eller i den eksistensielle sfæren. I åndelighet finnes det ikke kompleks ettersom hver og en har kontakt med den Høyeste Vesen, den Høyeste Bevissthet (*Parama Purúśa*) på et rent personlig plan. Det finnes ingen tredje eksistens mellom dem. Det finnes bare to—spiritualisten og den Kosmiske Far (*Parama Pitá*). Spiritualister beveger seg mot den Kosmiske Far og sitter på Hans fang. Å gjøre det, er alles fødselsrett. Ingen kan hindres i å gjøre det under påskudd av kaste, hudfarge, utdanning eller fattigdom. Ettersom det er alles fødselsrett, kan det ikke herske noe kompleks på den åndelige arena.

Det mangelfulle sosiale systemet sprøyter mindreverds-kompleks inn i sinnet, et kompleks som gjerne vedvarer selv om folk trer inn i det åndelige området. De føler at ettersom den Kosmiske Far er så stor, hvordan kan de, som er lavkaste eller fattig eller uten utdanning, nå Han? Dette mindreverds-komplekset kalles *mahimnabodha* i skriftene.

En må aldri glemme at det dreier seg om et forhold mellom far og barn. Selv om faren er en stor lærd, vil det uutdannete barnet komme til han og spørre om hva det skal være, for hun eller han har følelser for faren sin. Akkurat nå sa jeg at det ikke kan finnes kompleks på det åndelige området, men det kan finnes kompleks som skyldes sosiale defekter. Det er vår åndelige oppgave å rette opp det sosiale systemet. Hvis vi ikke lykkes med det, vil det ikke finnes gode spiritualister. Til og med de som har potensial til å bli gode spiritualister vil ikke kunne utvikle seg. De kan liknes med en blomst som dør før den blomstrer.

Jeg kan ikke la dette skje. Derfor er teorien om Prout gitt, slik at hver og en kan utvikle seg raskt på det åndelige området uten noen form for kompleks.

På det eksistensielle plan bør det heller ikke herske noe kompleks for hver og en er den Kosmiske Fars barn. Hvis det i det hele tatt skulle finnes et overlegenhetskompleks bør det være noe felles; at en er barn av den Kosmiske Far som er så stor, så mektig. Dette er det eneste overlegenhetskomplekset en bør ha. Alt folk eier og har er gitt av den Kosmiske Far, og derfor har ingen enkeltperson rett til å kjenne seg overlegen en annen. Så på det eksistensielle plan er det ingen grunn til at noe som helst kompleks skal bestå. En kan med andre ord si at det vil finnes et felles kompleks—at alle er barn av den Kosmiske Far; ingen er lavere og ingen høyere.

Det Høyeste Vesen står verken nærmere eller fjernere noen, for det er Hans oppgave å se etter Sine barn. Ettersom det er Hans oppgave å se etter dem, vil Han passe ordentlig på dem. Han vil ta ordentlig vare på hver eneste en, og se alt. Han må gjøre det selv om Han ikke liker det, fordi det er Hans oppgave.

Sett at en sønn kommer i dårlig selskap når han blir 20 og begynner å røyke. Det er ikke sikkert at han vil at faren skal vite at han røyker, men den Kosmiske Far ser alt. Det kan være at Han ikke sier noe for sønnen kan jo komme til å rødme! Han må være sammen med alle og enhver for å holde Seg informert om alt de gjør slik at Han kan passe ordentlig på. Så er Han forbundet med hvert eneste vesen, og dette kalles *ota yoga*. Kollektivt er Han forbundet med alle, og dette kalles *protta yoga*.

Den Høyeste Bevissthet ser de som er i eksistensiell form; de som har en fysisk kropp. Han ser også de som har forlatt sin fysiske form og som ennå ikke har fått en ny fysisk kropp, men som fremdeles finnes i den eksistensielle verden. Han er med dem alle.

Den Høyeste Bevissthet er med alle, derfor kan ingen være laverestående eller høyerestående. Med det kan det ikke finnes noen form for kompleks i den eksistensielle sfæren, og vårt sosiale system bør være sånn at det ikke gir rom for kompleks. Vi må bygge et sånt sosial system og vi må gjøre det omgående uten å miste mer tid.

20. november 1978, Delhi

Dharmaksetra og Kuruksetra

Dere vet jo at i det første verset av *Bhagavad Gita* er det sagt:

Dhrtaráśtra uvāca:

Dharmakṣetre Kurukṣetre samavetá yuyutsavah;

Mámakāh Páñdaváshcaeva kimakurvata Sainjaya?

Hvem sa? Dhrtaráśtra sa. Hva sa han? Hvem er Dhrtaráśtra? Dhrtá betyr «holderen» eller «den som holder», *dháranákárii* eller *dhartá*, og *ráśtra* betyr struktur; rammeverk. Så dhrtaráśtra betyr «det som holdet denne fysiske strukturen», «holderen av dette fysiske rammeverket». Hvem er det som holder denne fysiske skikkelsen? Sinnet. Når sinnet blir skilt fra den fysiske kroppen slutter den fysiske kroppen å fungere, den begynner å gå i oppløsning. Så Dhrtaráśtra uvāca betyr «Spørsmålet kom fra sinnet», «sinnet spurte».

Og dere vet, uten bistand fra dømmekraften, skjelneevnen (*viveka*), fra samvittigheten, er ikke sinn annet enn en blind kraft. Sinnet er en blind kraft hvis det mangler samvittighet, hvis det ikke finnes dømmekraft. Hva var Dhrtaráśtra? Han var født blind (*janmándha*). Han kunne ikke se, for sinnet er en blind kraft; for å se trenger sinnet bistand fra skjelneevnen. *Sam – ji + al = sainjaya*.^{*} Sainjaya betyr samvittighet, skjelneevne. Dhrtarastra spurte Sainjaya, samvittigheten:

^{*} «Sam – ji + al = sainjaya» var Babas aritmetiske måte å angi et ords oppbygning på; her «forstavelsen *sam*, grunnverbet *ji* og endingen *al* utgjør ordet *sainjaya*».

«Å min Samvittighet, nå som mine barn og Pandus barn har stilt seg opp på slagmarken Dharmaksetra, på Kuruksetra, innstilt på å sloss.»

«Dharmaksetre Kuruksetre samavetaḥ yuyutsavaḥ;
Mamakāḥ Pāṇḍavashcaeva kim akurvata Sainjaya.»

*Bho Sainjaya vada**—Å Sainjaya, si meg—*Asmin Dharmaksetre Kuruksetre*—på denne dharmas mark, på denne handlingens mark—*yuddhārthamī*—for å krige—*samavetaḥ*—samlet—*mamapaksīyāḥ*—min side—*mamakāḥ*—mitt folk—*Pāṇḍavaśchcaeva*—og pandavaene—*Pāṇḍupaksīyaca*—Pandavas side—*te kim akurvata*—hva gjør de? Bho Sainjaya vada—Å Sanjaya, fortell meg det.

«Å Sainjaya, fortell, i dette slaget på Dharmaksetra og Kuruksetra, da to stridende parter stilte seg opp—min side og Pandus side—hva gjorde de? Å Sainjaya, du kan se; å samvittighet, du kan se,» sa det blinde sinnet, Dhrtaraśtra.

Nå foregår denne kampen mellom den onde kraften og den gode kraften. De er de to krigførende sidene, og de vil for alltid være krigførende. Så et godt menneske må styrke de gode gjeringene og egenskapene, et godt menneske må styrke den dydige kraften (*puṇya shakti*) og bekjempe den syndige kraften (*pāpa shakti*) både i det indre og det ytre.

Hva er Dharmaksetra? Denne fysiske kroppen er dharmaksetra, dharmas mark (*ksetra* betyr mark), for det er i denne fysiske kroppen dere må utføre dharma. Uten en fysisk kropp kan ingen utføre dharma, og derfor er det sagt at selv gudene må komme i menneskelig skikkelse, menneskelig rammeverk, om de vil utøve dharma. Og dere er så visst velsignete vesener for

* Etter å ha deklamert verset som det står i *Bhagavad Gītā*, går Baba videre med å gjengi ordene på sanskrit prosa.

dere er i menneskelig skikkelse; dere er så visst heldige for dere er i menneskelig rammeverk. Så dette er dharmas mark.

Og Kurukṣetra, hva er Kurukṣetra? Grunnverbet *kr + hi* i bydende form, i imperativ; andre person bydende form. Kuru betyr «gjør!»—i bydende form. Kurukṣetra vil si marken som alltid sier: «Gjør noe, å menneske, gjør noe. Ikke sitt uvirksom—gjør noe. Vær engasjert i arbeid.» Den marken er Handlingsmarken, Kurukṣetra. Så hva er kurukṣetra? Denne verden er handlingsmarken; dere er kommet hit, dere må gjøre noe. Så «i denne verden, på handlingsmarken, og i denne fysiske kroppen, på dharmas mark, hva var det pandavene (*Pándupakṣiīya*) og Dhrtaráśtras kaoravaer (*Kaoravapakṣiīya*) gjorde?

«Samlet seg ivrige på å kjempe» (samavetaḥ yuyutsavah). I denne fysiske verden og i denne psykiske strukturen er to stridende parter kommet til syne, en tilhørende Pandu og en tilhørende kaoravene. Så hvem er pandavaene? *Pándu + śná = Pándava*; som har med *pándu* å gjøre. *Pándu* betyr veien til selvrealisering, til virkeliggjøring av Selvet. *Átmajñānam*, eller *vedojjvalá jñāna*—jeg er Han, Han er jeg—denne ideen kalles *pándá*. En som har oppnådd slik selvinnsikt kalles en *pándita*—*Ahamí Brahmásmiiti buddhih támitah práptah pánditah*. Og en som er kunnskapssøkende, som beveger seg mot å oppnå denne høyeste kunnskapen, kalles *pándeya*. I Nord-India titulerer folk seg som *Pándeya*, *Pándejii*, ikke sant? Det opprinnelige ordet var *pándeya*.

Pándupakṣiīya vil si fem faser av indre utvikling, fem faser av opphøyelse, som begynner i den høyeste negativitet, *kulakundalinii*, og går mot den høyeste positivitet, styringspunktet for epifysen; konglekjertelen—pinealkjertelen. Denne bevegelsen er delt i fem stadier fra det grove til det subtile. Den laveste er—hva? *Sahadeva*, det groveste grunnlaget. Det neste stoppestedet er *Nakúla*. *Na* betyr «ikke», og *kúla* betyr «bredd,

kyst, strand». *Yasya kúlam násti nakúlah* betyr vannelementet (*apatattva, jalatattva*), vannsfæren. Deretter Arjuna. Arjuna betyr energi, *indra, kriyáshakti* i navleområdet i kroppen. Deretter kommer vindens sønn (*pavanaputra*) Bhima, den gassaktige delen, *anáhata cakra*. Bhima ble kalt Luftens styrer (Pavananandana), den som kontrollerer luftelementet. Så kommer vishuddha cakra, styringspunktet for eterelementet, for det eteriske plan, for rom, det vil si *Yudhishthira*, «som bevarer balansen i strid». Eter finnes, men det kommer ikke innen omfanget av sanseorganene. *Yudhi* betyr «i kamp» og *sthira* betyr «fast», «ubevegelig». Den som bevarer sin balanse selv i krig er *yudhi + sthira = Yudhishthira*.

Dette er de fem Pandavaene, det vil fem faser i menneskelig utvikling, som begynner med den høyeste negativitet og går mot den høyeste positivitet. Kampen står mellom den åndelige utøvelsens vei (*sádhaná márga*)—bevegelsen fra det nederste punktet til det øverste—på den ene side, og på den andre *mámakáh*, «min side». Min side vil si *Dhrtarástra*s side.

Så hvem er de på *Dhrtarástra* side? *Dhrtarástra*, som jeg sa, er det blinde sinnet som ikke kan se noe som helst uten bistand fra samvittigheten, uten bistand fra skjelneevnen, uten hjelp fra dømmekraften. Det blinde sinnet fungerer i ti retninger— øst, vest, nord, sør, opp, ned, nordøst, nordvest, sørøst, sørvest (*púrva, pashcima, Uttara, daksíná, urdhva, adhah, iishána, váyu, agni og naerta*)—ved hjelp av de ti organene (fem sanseorganer og fem motoriske organer), så dets bevegelse, det blinde sinnets indre og ytre bevegelse, vil være ti ganger ti er lik hundre retninger. Det blinde sinnet, det fordervende sinnet, det degenererende sinnet fungerer i hundre retninger. Derfor sies det at *Dhrtarástra* hadde hundre sønner. På den ene side er det fem Pandavaer, og på den andre side hundre Kaoravaer. Dette er kampen mellom gode og dårlige sider, dyd og synd, gode krefter og onde krefter. Denne kampen foregår i hver eneste fysiske

kropp, i hver eneste familie, i hver eneste landsby, tettsted, by, land og i hele Kosmos. Men det blinde sinnet ser ikke ordentlig, greier ikke å forstå dette ordentlig. Det må søke bistand i skjeleevnen, i samvittigheten, for å bli klar over alt dette, for å få kunnskap om detaljene i kampen—kampen som finner sted mellom disse to motstridende sidene. Bho Sainjaya kathaya— så Dhrtarástra sier: «Å Sainjaya, vær så snill og fortell meg hva resultatet av kampen ble.»

27. november 1978 morgen, Mumbai

Din strid tar aldri slutt

I går morges ga jeg et kort foredrag om rollene til de to grunnleggende motstridende kreftene—dyd og synd—som begge virker i og utenfor mikrokosmiske strukturer. Og jeg sa også at hver gang vi tenker noe om eller gjør noe med hastigheten, uansett på hvilket område, bør vi huske to grunnleggende ting. Det ene er at bevegelse aldri er rettlinjert, den er alltid bølgende, alltid pulserende. Og det andre er at hastigheten og akselerasjonen i hastigheten vil variere gjennom fasen. Overalt der det finnes noe, levendegjort eller ikke-levendegjort, vil det finnes hastighet—denne hastigheten er en naturlov.

Alle strukturer rommer opplysningskraft (*vidyá*) og verdslig kraft (*avidyá*); og der opplysningskraften vinner blir resultatet liv, og der opplysningskraften blir nedkjempet blir resultatet død. I menneskets struktur, som styres av et utviklet mikrokosmos, finnes det to motstridende krefter—den ene er opplysningskraft og den andre verdslig kraft. Opplysningskraften oppløfter menneskeheten. Den bistår i utviklingen fra grunnleggende negativitet mot grunnleggende positivitet. Den grunnleggende negativiteten er *kulakundálinii*en, og den grunnleggende positiviteten er styringspunktet i epifysen, i konglekjertelen.

Den sentrale ideen i *Bhagavad Gítá* er også dette. Jeg sa at i det første verset i *Bhagavad Gítá* stiller Dhrtarástra et spørsmål til Sainjaya om hvordan sinnet står mellom de to motstridende kreftene, Pándavaene og Kaoravaene. Her er Pándavaene den dydige kraften og Kaoravaene den syndige.

Så hvem er Dhrtarástra? *Dhrta* betyr den som holder og *rástra* betyr struktur. Dhrtarástra betyr det vesenet som holder

menneskers struktur. Nå vet dere at sinnet uten bistand fra samvittigheten (*viveka*) er alltid en blind kraft. Så her betyr Dhrtarástra uvāca «det blinde sinnet sier», den blinde mentale kraften stiller spørsmålet til Sainjaya, til samvittigheten, til skjeleevnen.

Hva betyr Sainjaya? *Sam – ji + al = sainjaya*. Sainjaya er samvittigheten, skjelneevnen, dømmekraften, *viveka*

Sinnet er en blind kraft. Dere vet at Dhrtarástra var blind. Han kunne ikke se fordi sinnet hans var blindt. Han spurte:

«O Sainjaya, Partheya, Dharmakṣetre, Kurukṣetre, asmin Dharmakṣetra, asmin Kurukṣetre samavetaḥ yuyutsavaḥ – yudhártham samavetaḥ mamapakṣiyyáḥ, tathá Páñdu pakṣiyyáḥ kim akurvata.»*

(Dharmakṣetre Kurukṣetre samavetaḥ yuyutsavaḥ;
Mámakáḥ páñdavashcaeva kimakurvata Sainjaya.)

Dhrtarastra, det blinde sinnet, sier: Dharmakṣetre. Hva er Dharmakṣetra? *Dhr + man = dharmā*. Dharmā betyr trekkene, egenskapene, som skiller et vesen fra et annet. Denne dharmā uttrykkes eller manifesteres gjennom fysiske strukturer. Dharmakṣetra vil si menneskekroppen.

Og hva betyr Kurukṣetra? Kurukṣetra er ikke en liten by i staten Hariyáná. Kurukṣetra er hele dette universet. Kuru betyr «gjør!», gjør i bydende form, imperativ (på sanskrit heter imperativ *anujñā*). Kuru—andre person imperativ. Og kṣetra betyr mark—marken som alltid sier «kom igjen menneske, gjør noe, gjør noe». Dere er her for å gjøre noe, denne menneskekroppen er til for å bli brukt til å gjøre noe nobelt, til å gjøre noe stort. Den følelsen, at dette universet er Kurukṣetra, Handlingsmarken, og denne kroppen er Dharmakṣetra, Dharmas mark.

På denne handlingsmarken, i denne fysiske verden, og på dharmas mark, i denne fysiske kroppen, samlet de seg for å

* Her snakker Baba sanskrit.

kjempe (samavetáh yuyutsavah), samlet de seg til storkrig. Hvem samlet seg? De to grunnleggende stridende kreftene. Hvem er de to grunnleggende stridende kreftene? Bevegelsen mot grovhet og bevegelsen mot subtilitet, mot åndelighet. De er de to kjempende kreftene. Dharmaksetre Kuruksetre samavetáh yuyutsavah—de samlet seg for å kjempe en kamp.

Mámakáh betyr min side. Hvem sin side? Dhrtarástra sin side. Dhrtarástra sier: mámakáh, «min side». Hvem er på Dhrtarástras side? Som dere allerede har hørt betyr Dhrtarástra blindt sinn, sinn som ikke kan se uten bistand av samvittighet. Mámakáh. Hvem er det som står på Dhrtarástra side, hvem støtter Dhrtarástra—*Dhrtarástrasya shataputráh*? Hvem er de hundre sønnene (shataputráh)?

Det blinde sinnet, ethvert sinn, fungerer i ti retninger; øst, vest, nord, sør, opp, ned (*púrva, pashcima, utara, daksína, urdhva og adhah*)—disse seks sideretningene kalles *pradisha* på sanskrit; og de fire hjørnene nordøst, nordvest, sørøst, sørvest (*iishána, váyu, agni og naerta*) kalles *anudisha* på sanskrit. Så det er ti retninger, seks pluss fire. Og det blinde sinnet fungerer i samtlige ti retninger ved hjelp av samtlige ti organer (sensoriske og motoriske organer). $10 \times 10 = 100$; så det blinde sinnet, Dhrtarástra, har ett hundre sønner. De synderne, de fordervende elementene, kjemper mot Pándavaene.

På sanskrit betyr *pándá* «kunnskap om selvet». Pándá er den høyeste kunnskap, pándá er den sublimе åndelige kunnskap. Og den som søker kunnskap, som ønsker kunnskap, er *pándú*. Pándú—bevegelsen fra det grove til det subtile—er delt i fem faser. Den grovste er den fysiske verden, fast materie. Så vann-elementet, lyselementet, luftelementet og til slutt eterementet—rom; hvorpå ånden i mikrokosmos går hinsides omfanget av alle fysiske omkretser, og går inn i åndens rike. Så denne gangen via fem faser er de fem Pándavaene.

Den laveste er fast materie, *ksítitattva*, det vil si Sahadeva, den yngste av Pándavabrødrene. Sahadeva betyr «bolig», tilholdssted for menneskelig tilværelse. Den neste oppover er Nakula. *Kulamásti yasya*—vann, vannelementet (*apatattva*). Så Arjuna, det vil si energi, *kriyá shakti*, ilden i lyselementet, den lysende strukturen. Deretter luftig, luftens sønn (*váyuputra*) Bhima: han som styrer luften (*pavananandana*). Og til slutt det eteriske plan—Yudhishtira. Yudhishtira betyr han som forblir uanfektet, upåvirket, ordentlig balansert, og som aldri mister sin fysiske balanse og mentale likevekt. *Yudhi* betyr «i krig» og *sthiira* betyr «samlet, i likevekt». «Den som forblir upåvirket i all verdens strider.»

Dette er de fem fasene som åndelige aspiranter må igjennom og de vil måtte kjempe mot de hundre fordervende elementene som er det blinde sinnet, Dhrtarástras, agenter. Mámakáh Pándavashcaeva kim akurvata Sainjaya. Denne kampen mellom dyd og synd fortsetter og vil vare i evighet. Det kan ikke finnes fredelig sameksistens mellom godt og ondt, dyd og synd. En vil måtte vike, en av dem vil nødvendigvis bli fordrevet av den andre. Så dere er alle åndelige aspiranter; dere må huske at kampen deres mot all slags ondsinnethet, mot all slags grovhet, mot alle slags fordervende elementer aldri er over. Dere må aldri glemme dette faktum.

28. november 1978, Madras

Mantra og gjentakelse

Ordet mantra på Sanskrit er fult av mening, og det finnes ingen tilsvarende term på noe annet språk. «Mantra er det bestemte ordet som når det gjentas, enten i form av selvsuggesjon eller ytre innprenting, hjelper mikrokosmoset til å befri seg selv for samtlige lenker i fysisk og psykisk liv» (*mananát tarayet yastu sah mantrah parikiirttitah*). Utledningen av denne termen er: *man* + *trae* + *da*.

Et mantra avhenger av to ting. Det må være meningsfullt, ordet må i dagligtale ha ordentlig betydning; og samtidig må det være støttet av en ordentlig akustisk rot, av en egnet grunnlyd. I åndens rike vil enhver term ha disse to betydningene—en verdslig mening, og en akustisk mening.

Ta ordet *krśná*. Rotverbet, grunnlyden, er *krś*. En betydning av *krś* er «å tiltrekke seg». Så evnen som trekker alt til seg selv er *krś* + *na*, det vil si *Krśná*, verdens alt-tiltrekkende evne, universets kjerne. *Krśná* vil si den Høyeste Bevissthet, *Puruśot-tama*, kjernen i hele det Kosmiske system, fordi det kommer av grunnverbet *krś*.

En annen betydning av *krś* er «å være». En åndelig utøver (*sádhaka*) sier at *Krśná* betyr «jeg finnes fordi Han finnes», «min eksistens avhenger av Hans eksistens». *Krśn* betyr å være, å eksistere—det derfor Han er *Krśná*. «Han er livet i mitt liv. Han er den høyeste eksistens i alle mine eksistenser, i så mange skikkelser, i så mange strukturer, i så mange liv.» Derfor er Han *Krśná*.

Blant alle farger er mørk farge den mest tiltrekkende, og av den grunn er «mørk» på sanskrit også en betydning av *krśná*. Og når det gjelder den akustiske roten, grunnlyden, så er den

akustiske roten for Krs'na *klrm'*. Sanskritordet, grunnlyden på sanskrit (ikke bare på sanskrit—den akustiske roten er universell for hele Kosmos) for Krs'na er *klrm'*.

Hva er *klrm'*? *Ka + lr*. Og hva er *ka*? Ordet *ka* betyr tre ting på sanskrit.

En, det er den første konsonanten i alfabetet på sanskrit. Den andre betydningen av *ka* er som følger. Dere vet at i den uttrykkelige eller manifesterende fasen, når den Noumenale Årsaken blir omsatt til den fenomenale virkningen, oppstår lyden *ka* (i denne omdannende fasen); og det er grunnen til at *ka* er den første konsonanten i vårt alfabetiske system.

Det vesen som denne fasen eller omdanningsprosessen starter med er representert med lyden *aum*. For i den, innen dens omfang, ligger evnene til skapelse, ivaretagelse og ødeleggelse.

Den akustiske roten for skapelse er *a*. Først kom skapelse, deretter alt annet—og det er grunnen til at *a* er den første vokalen. *A* er den første bokstaven i det indo-europeiske bokstavrekken.

Først skapelse—når det Høyeste Vesen skaper noe finner denne skapelsen sted innen omfanget av det Makrokosmiske system; en bevegelse skapes i Makrokosmos i skapelsesprosessen—lysbølger, lydbølger og så videre. Når Han ønsker å skape noe, representeres den bevegelsen i Makrokosmos av lyden *a*.

Og i neste fase ivaretar Han de skapte vesenene. Så i den Makrokosmiske strukturen skapes det da en annen bevegelse som står for ønsket om å ivareta. Og det er representert av lyden *u*. Og punktet fra der den kulminerende marsjen begynner er representert av lyden *ma*, så *ma* er den siste bokstaven i *vargiia varnamála*.* *Pa*-gruppen er den siste gruppen og *ma* er den siste lyden i *pa*-gruppen: *pa, pha, ba, bha, ma*. Så det skapende vesenet

* *Varna* betyr bokstav og *varnamála* betyr «bokstavkrans»—bokstavrekke.

Konsonantene er delt inn i grupper (*varga*) på fem bokstaver hver. *Ma* er den siste bokstaven i den siste gruppen av konsonanter.

er representert ved disse tre lydene—*a*, *u* og *ma*—det skapende vesenet, det ivaretakende vesenet og det ødeleggende vesenet. (Her bør alle huske at Hans ødeleggelse ikke er de vanlige levende vesenenes ødeleggelse. Hans ødeleggelse vil si tilbake-trekning av det skapte vesenet fra den fenomenale verden til dens noumenale årsak. Det er bare en tilbaketrekkende lek, in-tet annet.) Generator, Operator, Destructor—hvis vi tar første bokstav i generator, *g*, i operator, *o*, og i destructor, *d*; så får vi G-O-D, Gud.

Når dette Høyeste Vesenet, den Høyeste Subjektivitet, den Høyeste bevitnende evne, skaper noe er Han *aum*. *Aum* får som sitt motstykke den objektive verden, dette universet av fem elementer—eter (rom), luft, lys, flytende og fast materie; og denne tingliggjorte, objektiviserte, verden er representert av grunnly-den *ka*. Så *aum* er det Bevirkende, Forårsakende Store, *Kárána Brahma*, og *ka* er det Virkende, Forårsakete Store, *Kárya Brahma*. Den andre betydningen av *ka* er det Virkende Store, det tingliggjorte universet.

Så den første betydningen av *ka* er at den er den første konsonanten. Den andre betydningen er denne tingliggjorte verden eller bevirkete verden. Og den tredje betydningen av *ka* er vann. For noen dager siden fortalte jeg dere at *kaccha* betyr «land om-gitt av vann»: *ka* betyr vann og *cha* betyr «omgitt av»

Den akustiske roten til *Krsná* er *klrm*. Den første bokstaven er *ka*. *Ka* vil si den tingliggjorte verden. (Mennesker som har tatt ansvar for, det moralske ansvaret for, å tjene denne *ka*, for å tjene denne tingliggjorte verden, kalles *kápalika*. Våre *avadhútaer* og *avadhútikaer* utøver *kápalika sádhaná*. Det vil si at de gjør *pávana kriyá* for *ka*, de beskytter og bistår denne ting-liggjorte verden. De tjener menneskeheten.) Den første konso-nanten er *ka* og den andre (i *klrm*) er *la*. *La* står for vesener av fast materie; alt som er omdannet til fast materie representeres av *la*. Nå er den gudommelige evnen, som tjener, eller hjelper, eller rettere sagt vibrerer hele den tingliggjorte verden, og

forblir nært forbundet med den materielle verden (og samtidig vibrerer hele det tingliggjorte universet), ka + la. Så grunnlyden til Kṛśṇá er klr̥m̐.

Likeledes må alle mantraer ha to betydninger. En betydning er den verdslige betydningen, og den andre er grunnlyden. Der som noen av disse betydningene mangler kan ikke det ordet være et mantra. Derfor sier jeg at ordet mantra ikke kan representeres ordentlig av ordet *incantation*. Men i mangel av et ordentlig ord på engelsk finner vi ikke annet å gjøre enn å bruke ordet *incantation*—gjentakelse av mantra.

Likeledes for Shiva. Et navn på Shiva er Hara. *Ha* står for det eteriske plan—rom—og *ra* står for energi—*kriyáshakti*, elektrisk energi, magnetisk energi og så videre. Alle disse energiene representeres av grunnlyden *ra*. Så *ha + ra* vil si «det vesen som hersker over hele det eteriske plan og samtidig styrer alle universets energier». Hara er den Store Shivas grunnlyd.

Så bare når et bestemt ord har både en verdslig betydning og en grunnlyd, akustisk rot, kan det godtas som mantra—forutsatt at det er anerkjent som er fullkomment (*siddha*) mantra av en Mahákaola, av en Mahásambhúti. Ellers er det ikke et mantra.*

29. november 1978, Madras

* Mahákaola er en som ikke bare kan heve sin egen kulakundálinii, men som også kan heve andres. Mahásambhúti er legemliggjoringen av det Store, Brahma, i menneskelig skikkelse.

Direkte og indirekte lære

I går kveld sa jeg noe om mantra og gjentakelse av mantra (*incantation*). Jeg forsøkte å forklare dere at mantra og gjentakelse av mantra ikke er en og samme ting. Et mantra må ha en grunnlyd, en akustisk rot, og samtidig, på det verdslige plan, må dets ordinære betydning være lik, og ikke bare ha noe til felles med, grunnlydens betydning. Og jeg sa også at for å bli et mantra, selv når det har grunnlyd og ordentlig betydning, må det være anerkjent av Mahásambhúti, av Mahákaola [se fotnote foregående side].

Nå er det bevegelse overalt her i universet. Det er bevegelse på det mikrokosmiske plan og i den fysiske verden. Der det finnes en ide eller en inferens* vil det være bevegelse. Ingenting står fast, ingenting er stillestående her i universet. Vi må huske at mantraets akustiske rot i mikrokosmosets verden må ivareta en symmetri med mantraets betydning på det fysiske plan. Og det er Mahásambhúti—Mahákaola—sin oppgave å ivareta symmetrien mellom inferensuttrykkene i den psykiske verden og de fysiske manifestasjonene på det verdslige plan. Der symmetrien er sviktende kan verken inferensen eller den fysiske bevegelsen anerkjennes som mantra eller ikke en gang som mantragjentakelse.

Bevegelsen i mikrokosmosets verden er en bevegelse enten fra de mikrokosmiske ytterkantene til det høyeste—til startpunktet for åndelighet—eller fra startpunktet for åndelighet til kulminasjonspunktet for mikrokosmisk manifestasjon. Og på det fysiske området begynner dette som en inferens enten fra

* Inferenser er bølger, eller deler av bølger, som strømmer fra ytre ting og kan eller ikke kan oppfattes av sanseorganene.

der mikrokosmoset og det fysiske plan møtes, eller fra det mest subtile punktet på det fysiske plan til det mikrokosmiske nivået. Disse inferensene må ha koordinasjon så vel som symmetri mellom seg, og dere må huske at symmetrien er rettesnoren. Det finnes mange ord her i verden, men ikke alle ord kan være mantraer, for et mantra må romme bevegelseens ånd. Så ordet bør være dannet enten med det fysiske plans bevegelse eller med inferensplanets bevegelse.

Ta ordet *Ráma* som eksempel. Som dere vet, er den grunnleggende betydningen av ordet *Ráma* «den tiltrekkende evnen». Grunnverbet *rám* + endingen *ghaiṇ*. Her stimulerer grunnverbet bevegelseens ånd. Og denne bevegelseen bør finnes på begge plan, både på det fysiske plan og på inferensplanet. På det fysiske plan, beveger legemet seg mot det Høyeste Mål ved å bli tiltrukket av den Høyeste Kjernen, og på inferensplanet beveger sinnet seg mot det Høyeste Vesen, mot Kjernen i det Kosmiske system. Denne sinnets bevegelse mot den Kosmiske Kjernen, og kroppens bevegelse mot det Høyeste Mål, må bevare ikke bare parallellitet—samsvar—men også symmetri. Symmetri kalles *pramá* på Sanskrit. På begge disse planene finnes bevegelseens ånd, og hva skjer på inferensplanet? Bevegelsen oppmuntrer til slutt aspiranter til å befeste seg i kosmos' enorme hav. Så ordet *Ráma* har verdi som mantra. Men det kreves støtte av en *Mahákaola*, en *Mahásambhúti*, for at det skal kunne bli anerkjent som et fullkomment (*siddha*) mantra.

En annen betydning av *Ráma* er «*Ráti Mahiidhara Ráma*». Den første bokstaven i *ráti* er *ra*, og den første bokstaven i *mahi* er *ma*—*Ráma*. Ordets ånd er at *Ráma* er det mest glitrende vesenet i hele universet. Alle de glitrende vesenet, en mengde stjerner, planeter, meteorer og galakser får lyset sitt fra det Høyeste Vesenet, og derfor er *Ráma* det høyeste lysgivende vesenet, den høyeste strålende skikkelsen i hele universet.

Nå er dette lyset lys bade på det fysiske plan og på inferensplanet. Symmetrien er bevart. Så ordet *Ráma* kan anses som et mantra hvis det er støtte av en *Mahákaola*. Hva er *Mahákaola*-ens oppgave i dette? Det er å inngyte bevegelighetens ånd fra det laveste punktet for uttrykk til det mest subtile punktet for kulminasjon.

Likeledes er en annen betydning av *Ráma* «*Rávańasya marańam Ráma*». Hva er *Rávańa*? Den første bokstaven i *Rávańa* er *rá*, og den første bokstaven i *marañam* er *ma*. Så *Rá-ma*. Hva er *Rávańasya marañam*? *Rávana* er demonen med ti ansikteri hvert eneste vesen. Det er det som virker demoraliserende, fordervende og degenererende. Og *maraña* betyr død. Når aspiranter befester seg i det Høyeste Vesen, hva skjer? *Rávańa*—demonen med ti ansikter—opphører å eksistere. Og hva er *Rávańa*? Hva er demonen med ti ansikter? Det fordervende sinnet, menneskers onde tilbøyeligheter som fører menneskesinnet eller mikrokosmos i ti retninger. Disse ti retningene representeres av ti ansikter. *Rávańa* betyr egentlig fordervende tilbøyeligheter med ti ansikter. Når en befester seg i, når en blir ett med det Høyeste Vesen mentalt i inferensenes rike, blir en fri fra disse fordervende tingenes lenker, fra denne verdslige kraften. Så også her oppfylles det samme formålet.

Så i hver fortolkning av *Ráma* kommer samtlige betydninger til ett eneste punkt. Dermed er ordet *Ráma* et mantra, dersom det støttes av en *Mahákaola*.

Men til slutt må en huske «mantraets rot er guruens røst» (*mantramulam guruvakyam*). Det er sagt av den Store Shiva (*Shivokti*) at den grunnleggende evnen som fungerer i hvert eneste mantra—er guruens stemme.

Hvem er Guru? Som dere vet betyr *gu* mørke og *ru* betyr den som fjerner, den fjernende evnen. Det vesen som fjerner all slags mørke fra sinnet er Guru. Hvem er Guru? Guru er den som

kjenner til hemmeligheten i ens åndelige frelse. Hvem kan vite hemmelighetene til åndelig frelse? Den Høyeste Bevissthet Selv kan vite det. Andre kan ikke kjenne Hans hemmeligheter, og derfor er det sagt i *Ánanda Sútram*: «Bare det Store er den eneste Guru, ingen annen» (*Brahmaeva Gururekah náparah*). Så guruens røst vil si det Stores røst (*Brahmavákyam*). Så, «mantraets rot er guruens stemme» (mantramúlam Gururvákyam) og «mantraets rot er det Stores stemme» (mantramúlam Brahmavákyam).

Her bør vi huske to ting. Alt du ser, alt du gjør, alt du oppfatter eller begriper her i verden, både i inferensverdenen og på de fem elementes arena, kommer fra Kjernen; alt kommer fra den Høyeste Bevissthet. Men noen av de fysiske vesenene og inferensverdiene mottar vi gjennom visse medier, og noen mottar vi direkte. Det vi mottar gjennom visse bestemte medier kalles indirekte stoff (*prápta vastu*) og det vi mottar direkte fra universets Kjerne kalles direkte stoff (*ápta vastu*). Det vi mottar i åndelighetsverden mottar vi direkte fra Han, og ikke via noe medium, og derfor er hemmelighetene i Hans åndelighet kalt direkte stemme (*ápta vákyam*) og ikke indirekte stemme (*prápta vákyam*).

Indirekte stemmer kommer via diverse media, gjennom ulike fysiske medier, og derfor kan de variere, eller bli omdannet. Etter at de er omdannet vil de være innen omfanget av relativitet og bli fordreid. Derfor er disse indirekte stemmene eller dette indirekte stoffet ikke uendelig, og kan derfor aldri være, må aldri være menneskers bestemmelse. Det eneste en åndelig aspirant kan ønske seg av Han er direkte stemme og denne direkte stemmen er guruens røst, og denne guruens røst er mantraets rot. Den er den grunnleggende evnen i alle mantraer.

30. november 1978, Madras

Mobilitet og den kognitive posisjonen

Dere vet, at der det finnes manifestasjon innen eller utenfor omfanget av mikrokosmos vil det finnes bevegelse. Eksistens viser seg i sin bevegelse. Selv ikke-levendegjorte ting* har bevegelse. Selv om deres bevegelse ikke er et resultat av noen egen virksomhet, får de sin bevegelse i den felles tilværelsen, det vil si i Makrokosmos' Kosmiske Strøm. I elementenes verden er det den Makrokosmiske strømmens materielle projiseringer som gir bevegelse, mens mikrokosmosenes indre bevegelse skjer som resultat av deres individuelle anstrengelser, i kraft av egen stamina.

I vår fysiske verden kaller vi det fysisk framskritt når vi bruker livsenergien vår for å bane vei for utvikling for å overvinne jordas naturlige treghet.† Men hvis vi tenker på det som en marsj, som en ferde, må den ferden ha et utgangspunkt og det må finnes et høydepunkt. På denne ferden på den fysiske arena finner vi ikke noe utgangspunkt og ikke noe høydepunkt. På det fysiske plan forsøker vi å løse en mengde innfløkte problemer, med det resultat at nye og enda mer innfløkte problemer oppstår og forstyrrer oss. Så på det fysiske plan vil det ikke finnes framskritt. I vår fysiske verden er framskritt en absurditet. Det skjer bevegelse, men det finnes ikke framskritt.

På det psykiske plan løser vi mange mentale problemer, vi går videre ved hjelp av vår mikrokosmiske stamina. Men etter hvert som vi løser en mengde sosialøkonomiske problemer

* Ting oppstått av de grunnleggende elementene (eter (rom), luft, lys, flytende og fast materie) som ikke har sinn og dermed ikke nervesystem—stein, metall, vann, lysstråler, osv.

† F.eks. utvikling fra å reise med hest og kjerre til tog, bil, fly, osv.

oppstår det nye. Derfor hadde jeg ikke noe valg, men måtte akseptere endringer som følge av forandringer i tid, rom og person, i Prouts femte grunnprinsipp.

Vi beveger oss utvilsomt på det psykiske plan, men hvorfra og hvor hen? Hva er målet? Hva er den psykiske frelsens plan? Det finnes ikke noe sånt plan eller noen psykisk frelse. Det finnes ikke psykisk frelse. Problemer vil fortsette å komme og gå. På samme måte som i den fysiske verden vil det ikke finnes noen varig løsning i sinnets verden—bevegelse står alltid på timeplanen—en bevegelse uten mål.

Men i den åndelige verden er målet den Kognitive Evnen, den Erkjennende Evnen. En aspirant går mot det Kognitive Målet, og i det vedkommende beveger seg forsøker hun eller han å tilpasse sin fysiske verden med sin psykiske verden. Derfor sier jeg at vår framgangsmåte er subjektiv tilnærming gjennom objektiv tilpasning. Med denne objektive tilpasningen, med ordentlig bruk og ikke-bruk av ting, fortsetter vi å gå videre mot vår subjektive bestemmelse. Åndelig bevegelse har et mål og hva er det målet? Opphør av samtlige fysiske energier og føre dem inn i den mikrokosmiske stamina, og opphør av all mikrokosmisk styrke og føre den inn i den åndelige tilstanden—det er målet.

«Vise mennesker forener først organene sine med sinnsstoffet sitt, så sinnsstoffet sitt med egoet sitt, så egoet med intuisjonen sin, så intuisjonen med sjelen sin, og så sjelen med den Høyeste Bevissthet.»

*(Yachhed váunmanasi prájñāḥ
Tad yachhed jñāna átmani;
Jñānamátmani mahati niyachhet
Tad yachhecchánta átmani.)*

Yachhed váunmanasi prájñāḥ. *Manasi* betyr «inn i den psykiske verden» ... «og der den mikrokosmiske strømmen» (tad yachhed jñāna átmani).

I mikrokosmosenes strøm er det to slags ytre forhold. Det ene ytre forholdet forbinder sinnet med inferenser, mens det andre forbinder sinnet med den Kognitive Evnen. Begge disse forholdene til noe ytre—det ene fysisk og det andre psykisk—må trekkes tilbake og møte det rent indre forholdet. Dette beskrives som «alle mentale bevegelser eller bevegelseheter bør forenes med den rene jeg-følelsen» (jinānamātmani mahati niyacchet). «Og sinnets mest subtile form er å gå opp i den Kognitive Evnen og nyte den kognitive tilstanden» (tad yachhecchānta ātmani).

Så jeg må si at det finnes bevegelse på det fysiske området, men det skjer ikke framskritt på det fysiske området. Likeledes er det bevegelse på det psykiske området, men det vil ikke være framskritt der heller. Men i den åndelige verden skjer det både framskritt og bevegelse. Det vil si at åndelig framskritt er reelt framskritt og andre typer utvikling er uten virkelig utbytte.

1. desember 1978 kveld, Madras

Hengivelse er det beste

Det er et faktum at veien til frelse er trefoldig: kunnskap (*jinána*), handling (*karma*) og hengivelse (*bhakti*). Alle disse tre rollene er anerkjente veier, og jeg har ikke noe å si på noen av dem. Men dere vet, de som har erfaring med dette åndelige livet sier, etter at de er oppfylt, at hengivelsens vei er den beste. Selv den intellektuelle storheten Shamkarácárya måtte innrømme at *moksa káranásamagryam bhaktireva gariiyasii*—hengivelse er den beste veien til frelse, den hengivne tilnæringsmåten er den beste.

Hva er det som gjør at den hengivne tilnæringsmåten er den beste? Kunnskapsveien går gjennom analyse og syntese, går opp og ned gjennom bevegelsens gang, og det er pauser før den skyter fart igjen. Pause gir alle muligheter for forfall.

Og hva skjer på handlingsveien? Når en blir avledet fra livets mål, fra høydepunktet på ens ferd, blir en degenerert. Selvopptatthet kan utvikle seg både i kunnskap og handling.

Men hengivelsens vei er ufarlig. Når en nærmer seg i kunnskap, må en holde målet litt på avstand for å forsøke å analysere det. Sånn er det også med handling selv om posisjonen kan være noe nærmere, en bevarer en noe større grad av nærhet. Men hva skjer med hengivelse? Aspiranten kommer helt nær målet sitt, sin Største, sitt Høyeste Vesen.

For en lærd er målet upersonlig; Gud er noe upersonlig, noe teoretisk. For et handlingsmenneske er Gud verken personlig eller upersonlig, men noe midt imellom. Så et handlingsmenneskes liv er ikke så frustrerende som en lærds. Men i den hengivnes liv er Gud helt personlig, hennes eller hans Far, Sjelen i ens sjel. Så en er forbundet med sitt mål og denne forbindelsen bevares for alltid og blir aldri fordreid.

Derfor må alle si seg enig i det faktum at hengivelse er den beste veien til frelse. Hengivelse er den beste tilnæringsmåten, den hengivne tilnæringsmåten er den beste. Den krever ingen intellektuell styrke og ingen handlingskraft.

Menneskelivet er som dere vet knapt tilmålt. Mennesker kommer hit i et svært kort tidsrom. Hvis en på denne korte tiden forsøker å gå gjennom alle skriftene vil det vel ta i alle fall tusen år? Og en er her bare i omtrent hundre år. Så det å gå kunnskapsveien er bare å kaste bort tilværelsen.

Og det finnes uendelig med handling mens den menneskelige struktur er endelig og begrenset, med begrenset stamina og begrenset kapasitet. Så hengivelsens vei er ikke bare ufarlig, men den viseste og de mest utspekulertes vei. Så mitt råd til dere er å gå hengivelsens vei. Det er den beste veien.

I et kort foredrag i Bombay nylig sa jeg som svar på et spørsmål at i virkeligheten misbruker de lærde sin tilværelse, de misbruker sin verdifulle tid; og handlingsmennesker misbruker også de tingene dersom de holder seg borte fra målet.

Hva intelligens angår så har de såkalte intellektuelle tredjeklasses intellekt, de såkalte handlingsmenneskene har andreklasses intellekt, og de hengivne, som er de mest intelligente, har førsteklasses intellekt. Så jeg håper at dere gutter og jenter prøver å ha førsteklasses intelligens og går den ufarlige hengivelsens vei.

I et tidligere foredrag sa jeg at det Høyeste Prinsipp (*Parama Tattva*) er som en stor mangolund. Tre personer, tre aspiranter—en lærd, et handlingsmenneske og en hengiven—kommer til mangolunden. Hva vil den lærde gjøre? Han eller hun gir seg til å telle hvor mange blader det er på de mangotrærne. Mens vedkommende teller antallet blader klatrer handlingsmenneske opp i trærne og kommer i kontakt med bladene, blomstene og mangoene. Og hva gjør den hengivne? Hengivne nyter smaken av de mangoene. Og hva skjer om kvelden? De hengivne

vil avslutte sitt mangomåltid mens de lærde og handlingsmenneskene krangler seg imellom.

Det finnes et stort antall skrifter, vedaer og puránaer, en stor mengde bøker, anerkjente og ikke anerkjente, og de lærde vil krangle seg imellom om grammatikken og apostrofer og stumme vokaler. Og hva vil handlingsmenneskene gjøre? De krangler ikke, men jobber som oksene i oljepressene. Har dere sett okser som jobber i oljepresser? De går mer enn hundre kilometer om dagen, men uten å gjøre framskritt [oksene går rundt og rundt oljepressene]. All bevegelsen deres er begrenset til det rommet. Handlingsmennesker har det på samme måte.

Så hva gjør de hengivne? De skriftene er som havet. Og hva vil de hengivne gjøre? De vil kjerne havet. Hva får de etter kjereningen? Smør og myse. Og så fortærer de hengivne alt smøret, og om kvelden vil de lærde og handlingsmenneskene krangle seg imellom om hvem som eier mysen. Så være intelligente. Mitt råd til dere er å ikke forsøke å være tredjeklasses intellektuelle.

2. desember 1978, Madras

Dharmas ti trekk

Både i den manifesterte og den ikke-manifesterte verden finnes det visse karakteristikkene som hver eneste ting har. I den ikke-manifesterte verden forblir de karakteristikkene inni selve tingen og er ikke kjent for noe annet vesen. Men på det manifesterte plan er ting kjent for andre vesener ved måten de er på og de trekk de framstår med. De trekkene kan være kjent i form av prognose eller diagnose eller forvarsel eller ettervirkninger. De vil uansett gjøre seg gjeldende ettersom det at de finnes tilkjennegir at det vesenet finnes. Slike vesener kan være fysiske ting, kan være psykiske vesener, eller kan være psykisk føde. Dharma er også et slikt vesen. Dharma er den høyeste og største og mest sødmefylte psykiske føde. Så dharma vil også ha visse særtrekk.

Hva er disse trekkene? Er de prognose eller diagnose eller forvarsel eller ettervirkninger? Svaret er at dharmas manifestasjoner, dharmas trekk, finnes på hvert eneste plan. En dharmisk person (*dhármika*) kan anses som en prognose på noe som kommer, en diagnose på noe som allerede har oppstått, et forvarsel om noe ondt, eller en ettervirkning av noe godt. Om dharmas trekk (*lakṣāna*) er det sagt:

*Dhṛti kṣamā damo'steyam' shaocamindriyanigrahah;
Dhīrvidyā satyamakrodhah dashaka dharmalakṣānam.*

Hva er det første trekket til dharma? Det er *dhṛti*, som betyr flere ting på sanskrit. Den viktigste betydningen er tålmodighet. En dharmisk person bør være tålmodig. Dharma og tålmodighet er uatskillelige. Sett at en ond kraft sier: «Jeg, herskeren over dette landet, vil utrydde Ananda Marga helt.» En dharmisk person bør forholde seg tålmodig. For den dag kommer snart

når den onde kraften vil være utryddet. Dens onde kraft vil være som en bumerang og føre til dens død. Og dette skjedde i vår nære fortid, som dere alle vet.

Det andre trekket er tilgivelse eller forlatelse (*ksáma*). Dette trekket bør forklares ordentlig for åndelige aspiranter. I ditt personlige liv har du rett til å tilgi hvem som helst og alle, men i ditt felles liv har du ikke noen slik rett. Du må rådføre deg med fellesskapet før du tilgir en fiende av fellesskapet.

Og i ditt eget liv, selv om du har rett til å unnskyldte noen, bør du huske at forlatelse ikke bør gis de som ikke har gjort noe med vanene sine. Hvis du forlater sånne personer vil det si at du oppmuntrer de dårlige vanene deres. Du bør ikke gjøre det, det strider med dharmas prinsipper.

Det tredje er *dama*. Dama betyr styring, kontroll—å sørge for styring og kontroll. På sanskrit er det to like termer: *shamanam* og *damanam*. Shamanam vil si å bringe ytre fiender under kontroll, og damanam vil si å bringe de indre fiendene under kontroll. I en mytologisk historie var Pluto dødsguden, kalt Yamarája på sanskrit. Fordi han kontrollerer andre [henter dem når de skal dø og dermed sørger for at antallet folk her i verden ikke løper løpsk] kalles han også Shamana. Og en god person (*sádhu*)* eller dharmisk person må bringe sine indre fiender under kontroll for å oppnå selvkontroll. En bør ha full kontroll over de indre fiendene, som er demonene som bor i sinnet ditt. Dette er dharma.

Vedaene forteller et sted om en gang det viste seg et stort lysende legeme på horisonten. Mange gikk dit, men ingen kunne henvende seg direkte til det lysende legemet. Da lot det lysende legemet lyden *da* lyde til noen av de som var kommet, bare den lyden. Noen av dem tolket denne da-lyden som *dánam*

* En definisjon av *sádhu* er «en som gjør mot andre som en ønsker at andre skal gjøre mot seg».

kuru som betyr «du må gi!», og de ble ansett som demoner. En annen gruppe tolket lyden *da* som *dayám kuru*, som betyr «vær barmhjertig!», og de ble kjent som mennesker; og den tredje gruppen tolket *da* som *damanám kuru*, som betyr «kontroller ditt indre!» og de ble kjent som guddommelige. Historien forteller at på den måten oppsto skillene mellom demoner, mennesker og guddommelige.*

Å kontrollere seg selv står høyest. *Damanam* vil si å utrydde indre fiender. Og en som har kontrollert de ytre fiendene kalles *shánta*. På sanskrit: *sham + ta = shánta*. Den som har nedkjempet sine indre fiender er *dánta* (*dam + ta*).

Asteya betyr «ikke-stjeling»—å ikke stjele fysisk eller mentalt; å ikke bedra fysisk eller mentalt.

Shaoca vil si å holde både det fysiske og det mentale ryddig og rent. Det er enkelt å holde den fysiske kroppen ren og ryddig, og det er svært utfordrende å holde sinnet rent og ryddig. For å klare det må sinnet initieres i tantrisk utøvelse (*tántrikii diikśá*) og ikke i vedisk utøvelse (*vædikii diikśá*). Vedisk initiering lærer sinnet å be om et høyere liv, og tantrisk initiering lærer en hvordan en skal gå frem.

Indriyanigraha. En må ha full kontroll over sine sensoriske og motoriske organer. Den Store Buddha sa:

«Kontroller øynene dine, å *sádhu*; *sádhu*, kontroller ørene dine;

Kontroller luktesansen din, å *sádhu*; *sádhu*, kontroller smakssansen din;

Kontroller kroppen din, å *sádhu*; *sádhu*, kontroller talen din;

* Grunnen til at den første gruppen ble ansett som demoner er, at for å kunne gi noe må en først samle seg noe grovt, noe som ikke er nødvendig for å være barmhjertig eller for å kontrollere seg i sitt indre.

Kontroller sinnet ditt, å sádhu; sádhu, kontroller hele deg.»

(*Caksúna samívaro sádhu sádhu sotena samívaro*
Ghánéna samívaro sádhu sádhu jibbháya samívaro,
Káyena samívaro sádhu sádhu vácáya samívaro
Manasá samívaro sádhu sádhu sabbatítha samívaro.)

La det være fullstendig selvbeherskelse. En som har etablert seg i den slags selvbeherskelse kalles en sádhu.

Dhii. *Dhii* betyr intellekt. Kanskje dere sier: «Hva med folk som er analfabeter og dharmas? Er ikke de dharmiske? Alle kan ikke ha et intellekt?» Jo, alle og enhver har intellekt. Den dharmiske definisjonen av intellekt er intellekt fritt for all mulig nedrighet, alle slags urenheter, og alle slags degenererende tilbøyeligheter. Dette er det intellekt en dharmisk person vil ha.

Vidyá betyr sann kunnskap. *Vidyá* er delt i to: *vidyá* og *avidyá*. *Avidyá* er verdslig kunnskap og omfatter fysiske vitenskaper. *Vidyá* vil si åndelig vitenskap. En må kjenne denne åndelige vitenskapen. Dere kan si at hvordan kan en analfabet, en mindre utdannet person lære åndelig vitenskap? Her vil ikke åndelig vitenskap si den typen selvrealisering du får ved å lese bøker. *Vidyá* vil si sinnets bevegelse mot den Høyeste Bevissthet.

Satyam. Hva er *satyam*? Bevegelsen mot sannhet (*sat*) er *satyam*. Hva er *sat*? *Sat* betyr «det som ikke gjennomgår noen forandring». Hva er den ting som ikke gjennomgår noen forandring? Det Kosmiske Kognitive Prinsipp gjennomgår ingen forandring; så Det er *Sat*. Det vesenet er også kjent som *Sat Cit Ánandam*; og den mentale bevegelsen mot det *Sat*-vesenet er *satyam*.

Akrodha betyr uten sinne. Det er en kampkunst. Sett at A og B er to stridende parter og at A har kontroll over sinnet mens B har null kontroll. Hva vil skje? Bs kropp vil skjelve, og i kampens hete vil B ikke ha noen som helst kontroll over nervene

sine, mens A, som er fullstendig etablert i akrodha, bare vil dytte litt—og B vil være nedkjempet. Så dette er en kampkunst. En dharmisk person bør alltid huske denne kampkunsten. En dharmisk person bør alltid huske at ved å ha kontroll over sinne (akrodha) vil hun eller han alltid seire.

Dette er dharmas ti trekk. Så selv om hvert eneste vesen har sin egen dharma, har dharmas disse ti vesenene som sin egen dharma.

2. desember 1978, Madras

Diikśá og initiering

I et kort foredrag skal jeg forsøke å si noe om diikśá og initiering.

Dere vet jo at fordi noen språk ikke har tilstrekkelig ordforråd må vi bruke enkelte ord som er i nærheten av det vi ønsker å si. Her, for eksempel, må vi bruke ordet initiering for *diikśá* på sanskrit, men ordet initiering representerer ikke ånden i *diikśá*. Den grunnleggende betydningen av initiering er å «legge om til en ny vei for framskritt». *Diikśá* er så absolutt en vei for framskritt, men *diikśá* er også noe mer.

Det første en bør vite og huske er at ifølge yogavitenskapen er *diikśá* delt i to viktige faser. Den første fasen kalles *vaedikii diikśá* (vedisk initiering), og den andre fasen kalles *tántrikii diikśá* (tantrisk initiering). I vedisk *diikśá*, ber aspiranten det Høyeste Vesen, den Høyeste Bevissthet, om å vise han eller henne veien. Det er ingen kult; det er å be den Høyeste Far om å la en få vite hemmelighetene for å lykkes i den åndelige verden. *Gáyattrii*-mantraet (det kalles vanligvis for *Gáyattrii*-mantraet, men heter egentlig *Savitṛ rk*) er vedisk *diikśá*. Bønnen her er: «Å Herre, vis meg veien. Å Herre, led intellektet mitt mot den høyeste vei, så jeg kan bli ett med det Høyeste Vesen.»

*Om̐ bhúṛ bhuvah svah om̐ tat savitur vareṇyam;
Bhargo devasya dhiimahi dhiyo yo nah pracodayát.*

Dette er *Savitṛ rk*, eller «*Gáyattrii*-mantra». Her sier aspiranten:

Bhúṛ bhuvah svah maha janah tapah satya asya saptalokasya savitur devasya, savitur pitur devasya, savitur devasya, tatpitur devasya, vareṇyam bhargo dhiimahi, vareṇyam pujaniyam, bhargo jyoti, dhiimahi

*bayam' dhyanam kurmah, kena karanena bayam' dhyanam kurmah. Dhiyo yo nah pracodayat. Dhii buddhih medha yah nah asmakam sah asmakam dhii pracodayat samvidhamam karotu satpathi paricalanam karotu anena karanena bayam tad varenyam bhargo dhiimahi dhyanam kurmah.**

Den nøyaktige engelske oversettelsen vil være: «Den Høyeste Far som skapte de sju manifesterte planene—vi mediterer på Hans guddommelige stråleglans. Og hvorfor mediterer vi på Hans guddommelige stråleglans? For at Han skal lede intellektet vårt til den lykksalige vei, til den høyeste velsignethetens vei.» Så her handler bønner om å føre hjernen til den ordentlige vei. Det er vedisk diikśá—«så Han kan lede intellektet vårt mot velsignethetens vei» (tan no dhiyo pracodayat) ... «så Han kan forbinde intellektet vårt med lykksalighet» (sah no buddhya shubhaya samyunaktu).

Så disse tingene er vedisk diikśá. Det er ikke rom for en slik fortolkning eller en slik fase i «initiering».

Den andre fasen er tantrisk diikśá. Tantrisk diikśá er egentlig en kult. Med ordet initiering blir ikke dette begrepet ordentlig avklart, eller rettere sagt ingenting blir klart og tydelig sagt om denne kulten. Som dere vet, så betyr *tan* «å utvide» og *tra* betyr «frigjører»; så vitenskapen som befri aspiranten fra bindingenes lenker—ved å utvide sinnet, ved å utvide eksistensen—er tantra.

En annen betydning: *ta* er sløvhets, og *tra* betyr frigjører. Så vitenskapen som befri aspiranten fra sløvhets og utvider vedkommendeseksistens er tantra—*tam' jadyat tarayet yastu sah tantrah parikiirtitah*.

* Her utlegger Baba på sanskrit, og fortsetter siden på engelsk.

Nå har tantrisk diikśá tre faser, eller dere kan si tre underfaser: *diipanii*, *mantrághata* og *mantra caetanya*. Og avledningen av ordet diikśá kommer også av *diipanii*:

«Proessen som gir kapasiteten til å virkeliggjøre mantraets indre betydning og som fremskynder gjengjeldelsen av samskara, reaktive kraftmomenter, kalles diikśá.»

*Diipajiṅānam yato dadyát kuryát pápakśayam tatah;
Tasmátdiikśeti śá proktá sarvatantrasya sammata.*

Diipajiṅānam. Hva er den første stavelsen? Dii. Så, *kuryát pápakśayam tatah*. *Kśayam* (minking)—hva er første bokstav? *Kśa*. Så ordet blir *diikśa*, i hunkjønn *diikśá*.

Så hva er *diipanii*? Alt ligger skjult i selvet. Den Høyeste Vesen finnes også i din jeg-følelse. Han er i deg, men du kjenner ikke Han. Det Høyeste Vesen er med deg, men du kan ikke se Han, du kan ikke virkeliggjøre Han. Hvorfor? Fordi du er dekket av, du er omgitt av, *Máyá*, *Máyás* stummende mørke. Denne *diikśá*, *Tantrikii diikśá*, er som en lykt. Og ved å rette lykten kan du se veien din gjennom mørket. Derfor er den første underfasen *diipanii*—*diipanii* betyr «fram med lyktens lys». Ordet initiering sier ingenting om noe sånt.

Diikśá gir aspiranten reiseruten, veien, eller rettere sagt lykksalighetens vei. Den viser lykksalighetens vei. Og for å vise lykksalighetens vei trengs det lys; og det lyset blir også tilført av *diikśá*. Dette lyset er *diipanii*.

Så, *pápakśayam*. Dere vet hva synd (*pápa*) er: synd er negative reaktive kraftmomenter. Alt du gjør, reaksjonen vil være der, og når reaksjonen ikke er tilfredsstilt, ikke slukket, vedvarer den i slumrende form, i dvale. Kraftmomentet er der, men ikke uttrykt. Og så har vi positivt arbeid, gode gjerninger. Du gjør noe for levende veseners velferd—det er noe positivt, det er en positiv handling. I sosiale skrifter kalles slik positiv handling for *punya*, og når du gjør noe som strider mot allmenhetens beste

kalles slik negativ handling for synd. Slik negativ handling i reaktiv form, slikt negativt reaktivt kraftmoment, kalles synd (pápa) og minking av synd (pápakásayam) skjer med diikśá. Og hvordan skal slik minking av synd bevirkes? Disse reaktive handlingene kan skje på det fysiske plan, eller på det psykiske plan. Men diikśá lærer oss at disse reaktive kraftmomentene må tilfredsstilles på det psykiske plan, og dermed befri vedkommende fra syndens bindinger.

Denne prosessen for å befri en person fra syndens bindinger er delt i to underfaser: *mantrágháta* og *mantra caetanya*. *Mantrágháta* betyr, som jeg allerede har fortalt dere, at hvert eneste mantra er støttet av en akustisk rot, av en grunnlyd, og når den grunnlyden slår mot den oppkveilte slangen, vekkes den. Dette kalles *mantrágháta*. Når denne oppvekkete oppkveilte slangen deretter beveger seg med kraften, eller med den stamina den får av mantraet, beveger den seg mot den høyeste positivitet, og denne bevegelsen kalles *mantra caetanya*. Ved hjelp av denne *mantrágháta* og *mantra caetanya* blir en åndelig aspirant befridd for alle verdslige bindinger, bindinger både på det fysiske og det psykiske plan.

Så mens vi ser at initiering kun er å legge om til en vei for framskritt og ikke mer enn det, ingenting blir utdypet, er diikśá delt i to faser, en innledende og en endelig (vedisk og tantrisk initiering), og den endelige fasen er videre delt i tre deler eller faser: *diipanii*, *mantrágháta* og *mantra caetanya*. Men ettersom vi ikke har noe passende ord for diikśá på engelsk eller noe annet språk, må vi bare bruke ordet initiering for diikśá. Det egentlig ordet på sanskrit for initiering er *abhiseka*, ikke diikśá.

2. desember 1978 kveld, Madras

Essensen i åndelig framgang

Emnet for dagens foredrag er essensen i åndelig framgang.

Når en snakker om framskritt, bør en huske to ting nøye. Det ene er at framskritt alltid går i bølger, det er pulserende ... går aldri i rett linje. Og det andre er at akselerasjonen og hastigheten variere i forhold til variasjonen på de fysiske, psykiske og åndelige plan. Når det gjelder såkalt fysisk og intellektuelt framskritt, finner variasjonen i akselerasjon og også hastighet sted som følge av visse motstridende krefter som virker inni og utenfor mikrokosmoset. På det fysiske plan er den viktigste motstridende kraften jordas treghet; og på det psykiske plan, på det intellektuelle plan, er de hovedsakelige motstridende kreftene sinnets diverse projiseringer ... forskjellene i gjenspeiling (refleksjon) og brytninger (refraksjon) av diverse psykiske fødevarer. Det er derfor jeg sier at det ikke kan finnes egentlig framskritt på de fysiske og psykiske plan; det finnes bare framskritt på det åndelige plan. Og dette framskrittet skjer også på de tre planene i overensstemmelse med det enkelte mikrokosmosets psykisk-åndelige standard.

Fra fødselen av er alle mennesker akkurat som dyr. De er bundet av lenker i form av en mengde bindinger (*páshaer*) og fiender (*ripuer*) av sinnet. I denne første fasen, med den Stores velsignelse, innleder de sin kamp. Og hva er denne kampen? Det er kampen mot de lenkene mens en går mot det Målet. I denne kampen blir de oppildnet av den støtten de får fra *Máyá*. Denne første fasen av kampen i tantrisk utøvelse (*tantra sádhana*) kalles *pashvácára* på sanskrit, for her er de åndelige aspirantene i en noen grad som dyr; og derfor kalles den kampen mot alle de snarene med lenker og fiendtlige tilbøyeligheter i sinnet for dyrets kamp—*pashvácára* på sanskrit. Mens de nå

kjemper mot de bindende prinsippene, har de betydelig behov for det Stores nåde, og med sin indre stemme tiltaler de det Store som Pashupati, dyrenes Herre: «Å Herre, jeg er et dyr og Du er min Herre, Du er Pashupati.» Så i den første fasen av åndelig bevegelse er Sadāshiva eller Guruen kjent som Pashupati.

*Sarveca Pashavah santihtalvad bhūtale Narāh
Tesām jñānaprakāshāya Viirabhāvah prakāshitah
Viirabhāvam sadā prāpya kramēna devatā bhavet.*

Etter at denne fasen er over, med den vellykkete fullføringen av den første kampen, begynner den andre. Denne andre kampen foregår både i det ytre og i det indre, og her må utøvere være tilstrekkelig modige. Denne modigheten oppstår som følge av den første kampen. I denne andre fasen kjemper de åndelige aspirantene som helter, og tiltaler sin Herre som Vireshvara. Så i den andre fasen av kampen blir deres Store Sadāshiva Vireshvara, heltens Herre. Nå er ikke de åndelige aspirantene lenger dyr, nå er de helter.

I den endelige fasen oppnår de guddommelighet steg for steg. Her foregår kampen i det indre med å kontrollere sinnets forringende tilbøyeligheter en etter en. Nå kalles aspirantene guddommelige vesener (*deva*), og retningen de går i kalles *divyācārā*. I den første fasen kan det finnes fysiske hindringer, men de kan overvinnnes ved den Stores nåde. I den andre fasen vil det også være mentale hindringer, men også de kan overvinnnes med den Stores nåde. For Han sier:

*Daevii hyesā guṇamayii mama Māyā duratyayā;
Māmeva ye prapadyante Māyāmetām taranti te.*

«Denne Māyā, denne fordervende evnen, denne verdslige kraften (*avidyā shakti*) er min Māyā; hun er under min kontroll»—*shakti sā shivasya shaktih*. Så de åndelige aspirantene som har overgitt seg på det Høyestes alter behøver ikke å være redd

for Májá, fordi Herren, som de har overgitt seg til, kontrollerer denne Májá. «Denne min Májá er uovervinnelig» (daeviiyeśa guṇamayii mama máyá duratyayá). «De som har søkt tilflukt i meg» (mámeva ye prapadyante) «vil enkelt overvinne denne Májá» (máyametaṁ taranti te). Så åndelige aspiranter trenger ikke å være engstelige for denne Májá. Hun kan ikke gjøre noe, for Herren er med dem. I den dyriske fasen og den heltemodige fasen får de hjelp av Herren til å kjempe mot Májá.

Hva er divyácará? Av roten *div* kommer ordet *deva* som betyr vibrerende evne, vibrerende manifestasjon. Den Høyeste Årsak er noumenal: fra Den kommer den vibrerende evnen og hele universet. Alle manifestasjonene er ikke annet enn et teppe av en mengde vibrasjoner med en mengde bølgelengder, og slik blir det mangfold her i verden. *Pra karoti iti Prakṛti—prakāram'karoti iti Prakṛti.*

I den tredje fasen blir de åndelige aspirantene ett med et bestemt uttrykk, og gradvis beveger de seg mot universets kjerne som styrer alle vibrasjonene. Hvis en særlig vibrasjon kalles en *deva*, kalles den Høyeste Styrende Evnen for Mahádeva: *Tvamiishvaránám'paramam Maheshvaram' Mahádeva.* Til slutt blir de åndelige aspirantene ett med kjernen, og da kontrollerer de alle disse vibrerende uttrykkene, alle de devaene—da blir de Mahádeva selv.

Dere vet, jeg fortalte dere at hengivne er førsteklasses intellektuelle. De har virkelig førsteklasses intellekt, og ikke bare det, de er utspekulerte også. De hengivne sier: «Å Mahádeva, jeg er ingen filosof, jeg vet ikke hva slags vesen Du er for jeg kan ikke filosofi. Men jeg vet at Du er den som kontrollerer meg. Du er alt for meg.»

«O Herre, jeg vet ikke hva slags vesen Du er, men uansett hva Du er så er Du mitt alt.»

(Tava tattvam'na jánámi kiidrsho'si Maheshvara

Yádráosi Mahádeva tadrsháya namonamah.)

Så det er tre tantriske faser i åndelig utvikling: pashvácar, viirácára, og divyácára. Så er det et flokete spørsmål: i åndelig framskritt, er alle tre veier—hengivelse, kunnskap og handling—anerkjent av de vise? Alle disse tre er utvilsomt veier til framskritt, men dere bør huske at i intellektuelt framskritt vil dere måtte søke tilflukt i og forbli innen omfanget av handling og hengivelse. Uten handling vil ikke passiv kunnskap være til hjelp for dere. Så dere må ta hjelp av handling, og for endelig å bli ett med det Høyeste må dere ty til hengivelse. Hvis dere utvikler dere på handlingsområdet, vil dere kunne gjøre visse framskritt, men i den endelige fasen må dere da ty til kunnskap, og rett før den ultimate foreningen med det Høyeste vil dere måtte ty til hengivelse. Men med hengivelse stoler de hengivne utelukkende på hengivelse fra første til siste stund; de trenger ikke å ty til kunnskap eller handling.

Selv om det er anerkjent at alle disse tre tilnæringsmåtene er korrekte er det også slik t mennesker, som lever her i et kort tidsrom, ikke har mye tid å bruke på å lese så mange skrifter eller utføre så mange handlinger. De ønsker å bli ferdige med alt i løpet av den korte tiden de lever. Så det beste valget for åndelige aspiranter er hengivelsens vei. Disse hindringene, Máyas lenker, er de fremste motstridende kreftene. Ved egen innsats er det svært vanskelig å overvinne det havet av Máya. For intellektuelle er målet mest teoretisk og upersonlig. Hvordan kan de forvente at et teoretisk og upersonlig vesen skal hjelpe dem—og hvordan kan de intellektuelle til og med spørre Han når Hans egen eksistens er upersonlig for dem? Så selv om intellektuelle har innsett betydningen av kunnskap har de ingen fremtid. De kaster simpelthen bort sin verdifulle tid som er et veldig kort tidsrom på knapt et hundre år.

Og for handlingsmennesker er bestemmelsen delvis personlig og delvis upersonlig, men forbindelsen mellom det

upersonlige og det personlige blir fordreid. Hvordan kan de, med denne fordreide forbindelsen, forvente å motta vedvarende nåde for sitt åndelige framskritt fra det Høyeste, og hvordan kan de kjempe mot Máyas altgjennomtrengende påvirkning? Så handlingsmennesker—uten en fast bestemmelse og uten et fast personlig mål, ingen personlig Gud—har heller ingen framtid. Framtiden er med de hengivne og ingen andre.

Dere gutter og jenter, dere bør alltid huske at dere er kommet hit i et veldig kort tidsrom—dere må ikke kaste bort den verdifulle tiden deres på intellektuell krangling eller indre maktkamper.

Kalyānamastu—må dere alle være velsignet.

3. desember 1978 DMC, Madras

Den Kosmiske Far har et særlig ansvar

Jeg fant opp *kaosikii* den 6. september (1978). Denne dansen er både en øvelse og en medisin for 22 sykdommer. *Kaosikii* er en form for botemiddel for så å si alle kvinnesykdommer, og for mange sykdommer som yngre gutter kan ha. Den er medisin for de fleste leversykdommer. Den sikrer kvinner en trygg forløsning, og hemmer tiltagende alderdom.

Tándava, som ikke ble funnet opp av meg, men av *Sadáshiva* for om lag 7.000 år siden, er øvelse og trening for hele kroppen, inkludert hjernen. (Det finnes intellektuelle øvelser og trening for hjernen, men knapt noen fysisk trening. *Tándava* er faktisk den eneste fysiske øvelsen for hjernen.) Og av alle danser er den den beste. Men den er ikke for kvinner.

På sanskrit betyr *tanú* «av hoppende natur». Dere vet jo at når en fremstiller ris av uavskallet ris, på den tradisjonelle måten på landet, hopper den uavskallede risen. Av den grunn kalles ris *tanúdulam* på sanskrit. *Tanú* pluss endelsen *sna* blir *tándava*, dansen der hopping er det hovedsakelige. Nå ble denne dansen funnet opp av *Sadáshiva* for å ivareta åndelige utøveres fysiske og psykiske renhet. Det kan hjelpe dem i deres åndelige utvikling. Og *Párvatii*, Shivas ektefelle, fant opp *lalita mármika*, som betyr «den indre ånds stemme». Dansen i *kiirtan* er *lalita mármika*. Den står for den åndelige aspirantens indre stemme. Det hovedsakelige i *lalita mármika* er uttrykket gjennom *mudrá*. I *tándava* finnes det ikke *mudrá*.

Blant disiplene, blant de hengivne, ble det en heftig diskusjon om hvilken dans en skulle gjøre. Det ble bestemt at begge

skulle være likestilt og like mye respektert. Som følge av denne tilpasningen mellom *tándava* og Lalita, oppsto indisk musikk, kjent som indoarisk musikk. Indisk musikk er delt i to retninger, *áryávarta* og *dáksínátya*. Det alminnelige navnet for *áryávarta*-retningen er *hindustani sangeet*, og for *dáksínátya*-retningen *karnataka sangeet*. Som et resultat av denne tilpasningen kom indisk musikk i gang. Den ble grunnlagt av Sadashiva og derfor kalles Han *Nátarája: Nádatanunátेशam*—«Han hvis legerne er av *náda*, urllyden, er Dansens Herre.» Denne tilpasningen skapte først den indiske *tála*, rytmesystemet. Den første bokstaven i *tándava* er *ta*, og den første bokstaven i *lalita* er *la*—*tála*, rytme, oppsto i den indiske musikken.

Lalita kommer til bruk i *kiirtan*. Det er den eneste dansen som er alminnelig akseptert som den beste dansen i *kiirtan*. *Tándava* er en heroisk dans som uttrykker kampen mellom liv og død. Kniven står for liv, står for din livskraft, og hodeskallen står for døden som ønsker å ødelegge deg. Du kjemper mot døden med ditt våpen, det være seg en kniv eller en trefork (*trishula*). Og regelen er at om dagen, om ønskelig, kan en bruke en levende slange i stedet for hodeskallen; og om natten kan en bruke fakkel eller en liten tosidig tromme (*damvaru*). Dette er regelen. Så *tándava* står for den evige kampen, kampen for å overleve, kampen for å ivareta ens eksistens, kampen for å etablere seg som et menneske her i verden.

Nå har det vært full seier (*vijaya*) for de hengivne i Dharma Mahacakra og flere andre foredrag.* Dere vet jo at på sanskrit er det to ord som likner på hverandre, *jaya* og *vijaya*. *Jaya* betyr seier, seier over den fiendtlige kraften, men midlertidig seier. Når fienden er beseiret blir du en beseirer, en *jayii*, men deretter, i

* Her viser Baba til DMC-foredraget han ga kvelden før (s. 89), samt andre foredrag fra de foregående ukene der hengivelse og de hengivnes fordelaktige stilling var blitt belyst, bl.a. «Hengivelse er det beste» (s. 77) i denne boka.

den neste fasen eller i neste øyeblikk, kan fienden reise seg igjen og vinne—du kan bli beseiret. Og hva er vijaya? Vijaya betyr «varig seier der fienden er fullstendig utryddet.» Jeg tenker at i de siste foredragene er det blitt vijaya for de hengivne.

I åndelig oppnåelse, åndelig utvikling, er den intellektuelle alene i felten, og det er sannelig handlingsmennesket også. Men den hengivne sitter alltid på den Kosmiske Fars fang og er aldri alene. I skriftene er det sagt at de hengivne vet at den Kosmiske Far alltid bevarer Sitt forhold til Sine barn gjennom ota yoga og prota yoga.

Hva er ota yoga? Den Kosmiske Far har et direkte forhold med hvert eneste vesen her i verden, levendegjorte som ikke-levendegjorte. Ikke en gang et sandkorn eller et grasstrå blir oversett av Han. Alt og alle er Hans elskede barn. Dette er Hans ota yoga. Hver og en, levendegjorte og ikke-levendegjorte, har en direkte forbindelse med Han, og dermed kan ingen være alene i verden. Det er Hans oppgave å se etter barna Sine. Så det er umulig for en hengiven å utvikle melankoli.

Dere vet at melankoli vil si å kjenne seg håpløs, hjelpeløs—«ingen elsker meg». Hengivne føler aldri slik melankoli for de vet at de alltid er med sin Høyeste Far. Men intellektuelle lider av slike sykdommer. Dere vil finne psykiske lidelse, sinnssykdom hovedsakelig blant intellektuelle, blant såkalte lærde og intellektuelle. Hengivne lider derimot aldri av disse sykdommene. De har ingen psykiske sykdommer. Og de hengivnes marsj er en marsj for å tjene det Høyeste Vesen på en bedre måte, ikke for å oppnå noen form for frigjøring eller frelse.

De hengivne vet at alt deres Høyeste Far vil gjøre for dem er til beste for dem. De spør aldri om noe verdslig, overjordisk eller psykisk for de vet at deres Far kjenner deres faktiske behov, deres faktiske nødvendigheter bedre enn noen. Et to-måneders gammelt barn vet ikke hva det trenger; moren vet. Barnet er helt avhengig av sin mor. På samme måte er hengivne fullstendig

avhengig av den Kosmiske Far, og derfor har den Kosmiske Far et særlig ansvar for de hengivne.

Jeg har allerede sagt at hengivne aldri utvikler noen form for psykologisk sykdom eller psykologisk depresjon, selv om de er syndere. Dere vet at når dere går langs veien kan kroppen eller klærne deres bli støvete eller skitne—det er dette samfunnet kaller «synd». Og hvis kroppen din eller klærne dine blir grisetete på grunn av en eller annen form for skitt eller støv, kan det være andre ler av deg, andre kan latterliggjøre deg, andre kan hate deg, men faren din kan ikke latterliggjøre deg, kan ikke hate deg, kan ikke le av deg. Hva er hans oppgave? Der og da vil han komme til, og sette deg på fanget og gjøre deg ren. Han vil vaske klærne dine og sette si: «Å barnet mitt, når du går langs veien må du være litt forsiktig.» Dette er forholdet mellom den Kosmiske Far og syndere. Og de hengivne vet dette.

Men de intellektuelle og handlingsmenneskene sier at hver eneste handling har en lik og motsatt reaksjon, gitt at de tre grunnleggende relative faktorene forblir uforandret. Veldig farlig, veldig farlig! Og det er derfor de lider av en mengde psykiske sykdommer; de er redd for de syndene de begikk i fortiden. Men de hengivne vet: «Faren min finnes; Han kan straffe meg, men Han vil befri meg fra alle de bindingene, alle de lenkene.» Så hengivne forblir ubekymret. Og som jeg sa til dere, hengivne er utspekulerte mennesker. Ikke bare er de intelligente, de er også utspekulerte. Det er derfor jeg sa at hengivne er førsteklasses intellektuelle.

Ser dere, dharmas vei er krokete for de intellektuelle og handlingsmenneskene, men for hengivne er den strak. «Dharmas vei er krokete» (Dharmasya kutīla gatih)—den er krokete for hvem? For intellektuelle og handlingsmennesker.

«Kanten på et barberblad er veldig skarp og vanskelig å gå på. Likeledes er veien til det Absolutte vanskelig å følge. Dette er det virkeliggjorte personer sier.»

(*Kśurasya dhára nishita duratyaya durgam pathastad kavayo vadanti.*)

De intellektuelle sier: «Det er en farlig vei!»—*durgam pathastad kavayo vadanti*. På vedisk gammelsanskrit betyr *kavi* «lærd mann», lærd, ikke dikter. (På folkelig nysanskrit betyr *kavi* dikter.) De lærde, de intellektuelle sier at det er en *durgam* vei. Hva betyr *durgam*? «Ikke enkel å gå.» Men hva er den for en hengen? «Åndelig lykksalighet er uendelig glede»—*sukhamanatanandanam*.

Det er en strak vei, det er en bevegelse som ender i forening med den Høyeste Far. Så det finnes ikke noe farlig i den; snarere er den veldig enkel, den er helt naturlig. Så mitt råd til dere alle er å kjenne Hans eksistens i deres egen jeg-følelse.

«Skriftene avviker fra hverandre, de sosiale lovene avviker fra hverandre, hver vismann har sin oppfatning. Essensen av *dharma* finnes dypt i sinnet.; den vei virkeliggjorte mennesker følger er den sanne vei.»

(*Shrutayo vibhinnáh smrtayo vibhinnáh
Naekamuniryasya matamábhinnam;
Dharmasya tattvam níhitam guháyam
Mahájano yena gatah sa pantháh.*)

En mengde skrifter sier en mengde ting. Hva skal et vanlig menneske gjøre? Hvilken skriftsamling bør en følge og hvilken bør en ikke følge? Hva er hva og hvilken er hvilken? En person kan ha et dilemma med å bestemme seg for hva en skal gjøre og hva en ikke skal gjøre. «Skriftene avviker fra hverandre.» «Sosiale lover avviker også fra hverandre.» Tidligere fantes *Nárada Samhita*, *Parásara Samhita*, *Manu Smrti*; og nå er alle de erstattet av

the Hindu Code Bill.^{*} Det finnes en mengde sosiale lovverk. Hva skal et vanlig menneske gjøre?

De lærde, panditene, de som fremmer de sosiale lovene, avviker fra hverandre. En sier: «gjør sånn.» En annen sier: «Nei, nei, nei, gjør sånn.» Noen vil si at når du ber må du være vendt mot sør; andre vil si: «nei, nei, nei, vend deg mot vest.» Hva skal et vanlig menneske gjøre? De vet ikke hva de skal gjøre.

Shrutayo vibhinnáh smrtayo vibhinnáh
Naekamuniryasya matam nábhinnam;
Dharmasya tattvam níhitam guháyam
Mahájano yena gatah sa pantháh.

«Det finnes ikke én *muni* som ikke avviker fra andre intellektuelle.» Muni betyr intellektuell. Muni betyr *maniisi*—intellektuell. Tantra derimot sier: «Nei, nei, nei, de intellektuelle er ikke muni.» I følge tantra betyr muni: «De såkalte intellektuelle, såkalte lærde, er egentlig ikke muni eller ordentlig intellektuelle» (*na munih dugdhabálakah munih samliina manasah*). «De hvis sinn er blitt ett med de Høyeste Vesen, hvis *manasa* er blitt *samliina* med den Høyeste Bevissthet, er muni (*munih samliina manasah*). Naekamunir yasya matam na bhinnam.

Så hva skal en gjøre da? Hvordan kan en løse dette innfløkte problemet? «Den indre ånden i dharma, dharmas indre hemmelighet, ligger skjult i din egen jeg-følelse» (*Dharmasya tattvam níhitam guháyam*). Hver eneste person har denne jeg-følelsem. «Jeg er»—*Aham asmi*. Denne jeg-følelsen, denne følelse av at «jeg finnes», kalles *guhá*. Dharmas ånd, den Høyeste Bevissthets ånd, Parama Puruśas ånd, ligger skjult i din jeg-følelse. Så for å

^{*} På 1950-tallet innførte indiske myndigheter en nasjonal familie Lovgivning for alle hinduer. Disse familie- og arvelovene omfatter også buddhister og de som følger jain religionen, men ikke f.eks. muslimer som har sin egen sharia-baserte familierett, kristne og andre. Mange hinduer holder likevel fast på tradisjonelle systemer og motsetter seg den nasjonale fellesnevneren, som i dag kalles *Uniform civil code*.

oppnå Han, for å oppdage Han, må du søke i din egen jeg-følelse og ikke her og der—ikke på det eller det valfartsstedet.

Idam̐ tīrtham̐ idam̐ tīrtham̐ bhramanti tāmāsāḥ janāḥ;

Ātmatīrtham̐ na jānanti katham̐ mokṣā varānane.

Pārvatī spør Shiva, «Hva er det beste valfartsstedet (tīrtha)?» Shiva sier, *tāmāsāḥ janāḥ* – «De som ledes av det statiske prinsippet, de som ledes av tamasiske tilbøyeligheter går fra et sted til et annet i søken etter valfartssted.» På sanskrit betyr tīrtham «stedet som berører denne verden, som forbinder denne verden med den verden.» Forbindelsespunktet, det felles punktet, kalles tīrtha. *Tīrastham̐ ityarthe tīrtham̐*. *Tīrastham̐* betyr «punktet der vannet fra en elv berører bredden.»

Sånne folk går fra et sted til et annet på leting etter tīrtham. «De vet ikke at det faktiske tīrtham finnes i sjelen» (*ātmatīrtham̐ na jānanti*) ... «De oppnår aldri frelse»—*katham̐ mokṣā varānān*. Dette var Shivas svar.

Dharmasya tattvam̐ nihitam̐ guháyām;

Mahājano yena gataḥ saḥ panthā.

Mahājana vil si *mahat jana*—hengiven. Så en åndelig utøver, en *sādḥaka*, en åndelig aspirant, må følge en hengiven, ikke en intellektuell, for den hengivne kjenner hemmeligheten med hvordan Han tilfredsstilles. Og når en kommer i kontakt med Han vil en kjenne alle universets hemmeligheter. For det er bare den Høyeste Bevissthet og ingen andre som kjenner alle hemmeligheter i universet; intellektuelle og handlingsmennesker gjør det ikke.

4. desember 1978, Madras

Den hengivnes gjenstand for tilbedelse

I går kveld, under Dharma Mahacakra, sa jeg at gjenstanden for en hengivens tilbedelse er noe personlig. Og der den enkelte anses som en vibrerende manifestasjon er det Høyeste Vesen den som styrer eller kontrollerer av alle de vibrasjonene. I vedaene er det sagt om den Kosmiske Bevissthet (Puruṣa):

*Tvamiishvaránám paramam Maheshvaram
Tvam devatánám paramam ca daevataṃ;
Pati patiinám paramam parastád
Vidáma Devá bhuvaneshamiidyam.*

«Du er alle herrers Herre»—Tvam Iishvaránám Paramam Maheshvaram. På ulike plan av livet er det ulike herskere, forskjellige eiere og forskjellige styrere. På sanskrit betyr grunnverbet *iisha* å kontrollere. *Iishvara* betyr kontrollerer, styrer. På ulike områder av vårt fenomenale liv er det kontrollere på ulike stadier, eller snarere av ulik art. Den som styrer en bestemt fabrikk, styreren av et bestemt lager, styreren av et bestemt direktorat, og en mengde andre.

Men bevegelsene til alle disse kontrollerne er styrt av den Kosmiske Bevissthet. Så den Kosmiske Bevissthet er Maheshvara. Andre er *iishvara*, og den Kosmiske Bevissthet er Maheshvara.

*Tvamiishvaránám paramam Maheshvaram,
Tvam devatánám paramam ca Daevataṃ.*

I går kveld sa jeg at deva betyr vibrerende manifestasjon. Om Deva sa Maharsi, Yájñā Valkya:

Dyotate kriidate yasmādudyate dyotate divi;

Tasmát deva iti proktah stúyate sarvadevatach.

Det vesen som vibrerer hele kosmos, som skaper ulike uttrykk gjennom ulike pulseringen er en deva. Der det er bevegelse er det skapelse. Der det er bevegelse er det lysbølger, lyd-bølger og en mengde inferenser.* Og de uttrykkene av inferenser er devaer, og den Høyeste Bevissthet kontrollerer alle de vibrasjonene, alle de manifestasjonene, alle de devaene. Så Han er Mahádeva.

Pati patiinám paraḿ parastád. Pati betyr herre. I livet, på så mange livsområder, er det så mange eiere, så mange herrer; eierne av definerte landområder, eieren av et kongedømme, og så videre. Men alle disse eierne er avhengige av den Høyeste Bevissthets nåde. Eierskapet deres avhenger av Hans nåde. Så Han er alle eieres Eier. Han er alle herskeres Hersker. Han er alle patiers Pati—Pati patiinám paraḿ parastád.

Kunnskap er delt i to, i to deler eller to felt. Den ene delen er den som vet, og den andre er det som blir visst: en subjektiv del og en objektiv del. Der kunnskap har en funksjon blir det vitende vesenet kalt *para* mens det som blir visst kalles *apara*. Sett at noen vet noe om en annen; den som vet er para, den som blir visst om er apara. Den subjektive verden, det subjektive vesenet kalles para, mens denne verden innen omfanget av inferenser er apara. Han kalles Paresha, Paras Herre. Han kalles også for Aparesha—Aparas Heerre.

Parama parastád. Der denne ytre verden er apara, hvem er det som vet? Den som vet, er sanseorganene dine. I neste fase blir sanseorganene dine apara og sinnet ditt para, for sinnet ditt

* Inferenser er Babas begrep for vibrasjonene som strømmer mot sanseorganene våre fra ting i det ytre. Vi tar ikke selve tingene inn i sinnet, vi tar til oss inntrykk av inferensene, som lagres som avtrykk i sinnsstoffet.

er det som vet hva som skjer i sanseorganene. Sinnet vet. Deretter, i den neste subtile fasen, blir sinnet apara, blir visst noe om, og sjelen (*átmá*) blir den som vet, para. Så, til slutt blir sjelen din apara, det visste, og det Kosmiske Vesen, den Høyeste Bevissthet, blir para. Han er den Høyeste Para. Han er den Høyeste Subjektivitet.

Så når du tenker at du vet noe, bør du i samme øyeblikk huske at du er kjent for Han. Det innebærer at alt du ser blir visst av Han. Ingenting forblir hemmelig eller skjult for Han. Alt du har gjort, kjenner Han til. Alt du har tenkt, kjenner Han til, og det du tenker vet Han. *Paramam'parastád vidám devam bhuvanes-hamiidyam.*

Så, hvis du vil vite noe som helst, bør du kjenne Han. Kjenn en, kjenn alt. Så hvis du elsker Han, ved Hans nåde, vil du også vite alt.

Nå er det sånn at ettersom Han er den Høyeste Subjektivitet så er alt annet her i universet Hans objekt. Alle kontrollerne, alle paraene, alle aparaene og alle devataene er Hans objekter, og Han er den Høyeste Subjektivitet. Han er subjektet og alt annet er objektet. Så hvordan kan du i din meditasjon godta Han som ditt objekt? Han er det Høyeste Subjekt, og når du mediterer på Han blir Han ditt objekt? Hvordan kan Han bli ditt objekt når Han er det Høyeste Subjekt? Hvordan bør tilnærmingen din være i meditasjon?

I meditasjon bør du tenke at det vesen du mediterer på ser på deg som Sitt objekt. Dette bør være psykologien. Han kan aldri være ditt objekt. I meditasjon bør du huske at det Høyeste Vesen ser deg, ser på deg som Sitt objekt. Han er ikke ditt objekt, du er Hans objekt. Skjønner dere? *Vidáma Devam'bhuvanes-hamiidyam*—den Deva, den Høyeste Subjektivitet, bør dyrkes av alle, elskes av alle, godtas av alle som det endelige høydepunktet i de ulike tilnæringsmåtene i menneskers liv.

4. desember 1978, Madras

Den samme fødselsrett

For noen måneder siden ble jeg forelagt et veldig innfløkt spørsmål. Spørsmålet var innfløkt, ingen tvil om det, men svaret var ikke innfløkt i det hele tatt. Svaret var veldig enkelt. Spørsmålet hadde med det faktum å gjøre at så og si alle skrifter gjennom historien til så å si alle de såkalte trosretningene sier at før kvinner kan oppnå frelse må de bli gjenfødt som menn. Og de andre trosretningene, som ikke har rom for gjenfødelse, sier at kvinner må vente til dommedag før de kan forvente å bli frelst.

Så dette var et ordentlig innfløkt problem, eller snarere et innfløkt spørsmål. Men ifølge Ananda Marga har kvinner like rettigheter på alle områder, så hvorfor skulle de ikke også ha rett til å bli frelst? Ser dere, gutter og jenter er som farens to hender. Faren elsker den lille jenta like mye som han elsker den lille gutten. Og ville faren ønsket at gutten hans skal oppnå den høyeste lykksalighet mens jenta hans brenner i helvetets ild? På ingen måte. Hvis en sier det, gjør en den Høyeste Far en urett. Det er ekstremt uheldig å si det.

Párvatii spurte den Store Shiva: «Å Herre, hva er minstekravet for å bli en åndelig aspirant?»

Dere vet jo at alle mulige jobbannonser sier: «Minstekravet er ditt eller datt.» Så Párvatii's spørsmål var: «Hva er minstekravet for å bli en åndelig aspirant?» Og her kommer Shivas svar, som Han ga for om lag 7.000 år siden, tenker jeg, da Han var her i India (men spørsmålet ble ikke stilt Shiva på engelsk):

«Kunnskap om seg selv er det beste middelet for å oppnå frelse. Folk fødes som mennesker på grunn av sine gode potensielle drivkrefter som følge av foregående utvikling, men for å få ubetinget frigjøring må de oppnå kunnskap om selvet.»

*(Átmajinānamidam' Devi param' moksāeka sādhanam;
Sukrtaermānavo bhūtvā jināniicenmoksāmāpnuyāt.)*

For å bli frelst må en kjenne seg selv. Det vil si at kunnskap, projisering av kunnskapsevnen, ikke bør skje i det ytre, men i det indre. Innadrettet handlingsuttrykk er kunnskap om selvet, átmajinānam, og utadrettet handlingsuttrykk er verdslig kunnskap, aparajinānam. En bør erverve seg kunnskap om selvet, det vil at en bør ha innadrettede handlingsuttrykk. Og dette er reiseruten, dette er måten å gå fram på, dette er frelsens vei.

Og hvem er det som skal erverve seg slik kunnskap om selvet og til slutt blir frelst? Sukrtaermānavo bhūtvā jināniicenmoksāmāpnuyāt. Ved å gå gjennom en mengde skikkelser av en mengde ulike dyr og en mengde andre vesener, oppnår en den menneskelig skikkelse, den menneskelige struktur. Og når en får den menneskelige strukturen blir en kvalifisert for kunnskap om selvet. Og i kraft av å ha oppnådd denne selvkunnskapen får en frelse. Så Shivas svar er at minstekravet for å oppnå frelse, for å utøve åndelighet, for å gjøre sādhanā, er bare en menneskelig struktur. Han sa aldri at det måtte være en hankjønnsstruktur, at det måtte være en mannskropp. Han sa at det måtte være en menneskekropp. Spørsmålet ble stilt av en ærbar kvinne, Párvatii, og Shivas svar var svært tilfredsstillende for henne. For om lag 7.000 år siden ble dette sagt av Shiva. Så ifølge tantra har kvinner lik rett til frelse, og Shiva gjorde ingen forskjell her.

Og, ser dere, også Kṛśná sa:

«Jeg gjenföder Meg Selv her i verden fra tid til annen for å beskytte de dydige, for å tilintetgjøre synderne, og for å gjenopprette dharma.»

*(Paritrānāya sādhanām vināshāya ca duśkrtām;
Dharmasamsthāpanārthāya sambhavāmi yuge yuge.)*

«For å redde de rettenkende menneskene—*paritránáya sádhunám*—for å redde sádhuene.»

Hva vil paritrána si, og hva betyr sádhu? Sádhu betyr:

«På samme måte som ens eget liv er dyrebart for en selv, er andres liv dyrebart for dem; så de som virkelig er dydige behandler andre som de ville behandlet seg selv.»

(*Pránáh yathátmano bhiiśtáh bhútánám api te tathá;
Átmaopamyena bhutánám dayám kurvanti sádhavah.*)

For alle og enhver er ens personlige liv veldig kjært, veldig dyrebart. Alle levende vesener elsker sitt eget liv. Et menneske som vet dette, som innser dette og elsker andre som seg selv, er en sádhu. Et menneske bør ikke være kjøttetende som katter, hunder og tigre. Et menneske bør ikke spise kjøtt, men må elske alle levende vesener slik vedkommende elsker seg selv. Et slikt menneske kalles en sádhu. Et slikt menneske kan være hankjønn eller hunkjønn.

Så, paritránáya sádhunám. Krsńa sa: «Bare for å redde disse sádhuene» (sádhu betyr en som elsker andre som seg selv)—«for deres paritrána».

(Trána betyr å redde. Trána vil si lindring eller nødhjelp, kalt trána kárya på Sanskrit, som dere vet. Hva er forskjellen på trána og paritrána? Her sier Krsńa: paritránáya sádhunám. Paritráná betyr å lindre for evig og alltid. Sett at du har reddet noen fra en eller annen fare; hvis den redningen er forbigående er det trána. I oversvømmelser og sultkatastrofer er det trána arbeid dere utfører. Men når hjelpearbeidet er av varig karakter, når folk reddes fra demonenes angrep for alltid, kalles det paritrána. Når en befri fra alle verdslige lenker er det permanent lindring. Og slik varig lindring er for sádhuer. Sádhu inkluderer både hankjønn og hunkjønn. Så Krsńa støtter Shiva.)

Paritránáya sádhunám vinasháya ca duśkrítám. «For å tilintetgjøre, for å utrydde, antisosiale elementer (duśkrítám) ...

dharmasamsthápanártháya. Krsńa gjør som Han gjør for hva— hva er hensikten? For dharmas samsthápana. Sthápana vil si å plassere et vesen i riktig posisjon. Anta at dharma er der den hører hjemme. Det er flere ting som kan gjøre at den bli degradert. Denne degraderingen kalles gláni. Hvis dharma gjeninnsettes der den hører hjemme—der den var og der den bør være—kalles det sthápana. Men her sier Krsńa «samsthápana», det vil si «å sette den der den hører hjemme og sørge for at den blir der.» Dharma samsthápanártháya sambhavámi yuge yuge—«Jeg kommer hit igjen og igjen.»

Her sier aldri den Store Krsńa at kvinner ikke har rett til frelse. Så på vegne av Ananda Margas filosofi, og også på vegne av den tantriske kult, erklærer jeg hermed at hankjønn og hunnkjønn, som er den Høyeste Bevissthets gutter og jenter, den Høyeste Bevissthets sønner og døtre, har samme fødselsrett til å oppnå frelse. De som sier at kvinner ikke har rett til dette er antisosiale elementer. De representerer egeninteresser.

5. desember 1978, Madras

Mahásambhúti's komme

Jeg vil gjengi et vers (*shloka*) fra *Shriimad Bhagavad Giitá*:

Å Bhárata, når dharma er fordreid og adharma øker skaper
Jeg Meg selv av mine egne grunnleggende faktorer.»

(*Yadá yadá hi dharmasya glánirbhavati Bhárata;
Cábhyutthánamadharmasya tadátmánám s'jámyáham.*)

Hva er betydningen av *yadá yadá*? Hva betyr *yadá*? *Yadá* betyr til rett tid, i rette øyeblikk. Hva er rett tid, rette øyeblikk? Dere vet at for all slags arbeid, for alle slags oppgaver, er det en beste periode, og det er den rette tid. Dere har en bestemt tid for omplanting av risskudd, og en bestemt tid for høsting. Og den tiden, eller de tidene, er de rette tidene for de bestemte arbeidsoppgavene.

Her sier den Store:

*Yadá yadá hi dharmasya glánirbhavati Bhárata;
Cábhyutthánamadharmasya tadátmánám s'jámyáham.*

Han sier: «Når dharma forfaller og adharma vokser, adharma hersker, adharma styrer, da, og akkurat da, gjenskaper Jeg Meg.»

Så hva er den rette tid, det rette øyeblikk? Som dere vet er det ingenting her i dette universet vårt—ingen kraft, ikke noe uttrykk, ingen manifestasjon—som går i rett linje. Bevegelsen er alltid pulserende; bevegelsen er alltid bølgende, med pause og innledning. Det må finnes et pausestadium med et annet påfølgende stadium av bevegelse. Og i hvert eneste system i vår individuelle og felles bevegelse samler alle urenheter, alle fordervende elementer, all skitt seg i pausefasen; og dette blir tilintetgjort i bevegelsesfasen. I vårt felles liv er det små pauser og likedannde perioder med fart. Men i vårt felles liv—noen ganger

etter lang tid, etter tusener av år, millioner av år—kommer det en særlig slags pause og fart. Vanligvis ser vi i de historiske pausene og periodene med fart at den oppsamlete skitten ble ordentlig rensert bort og samfunnet kom ordentlig opp i hastighet ved hjelp av store samfunnskikkelse, store personligheter. I vår filosofi har jeg brukt ordet *sadvipra* om slike store personligheter. Men etter en lengre periode, når denne pausefasen setter inn, med svært mye skitt og ekstra mange urenheter, blir det vanskelig for *sadvipra*ene å håndtere problemet. De evner ikke å løse problemet. Under slike omstendigheter må en større personlighet tre inn. Og bare for å gi samfunnet den riktige medisinen, et samfunn som er blitt som en stillestående vanndam [overgrodd av kvelende planter], sier den Høyeste Bevissthet i dette verset at «Jeg kommer». Når? «Å Bhárata, når dharma er forvridd og adharma vokser» (*yadá yadá hi dharmasya glánirbhavati Bhárata*).

Når Han snakker til Arjuna, sier Han «Bhárata». Her vil Bhárata si Arjuna. Ordet *bhárata* kommer av to rotverb på Sanskrit: *bhr* og *ta*. *Bhr* betyr å fø, *bharaná*. *Ta* betyr å utvide seg, å utvikle seg. *Bhr* + *al* = *bhara*, som betyr noen som gir mat. Og *tan* + *da* = *ta*. *Ta* betyr utvidende vesen som hjelper deg i din helhetlige utvikling. Så *bharata* betyr det vesen som før deg, som gir deg mat, og som hjelper deg i din helhetlige utvikling. *Bha*, *ra*, *ta*. Og *bharata* + *śna* = *bhárata*: «som har med *bharata* å gjøre».

Dette landet vårt, India, kalles *Bháratavarśa*. På sanskrit betyr ordet *varśa* tre ting. En betydning av *varśa* er regntid; en annen betydning av *varśa* er år; 1979 er et *varśa*. Og den tredje betydningen av *varśa* er et land (*desha*) som kan identifiseres, som kan bli ordentlig vist eller pekt ut. Dette kommer klart fram av *Bháratavarśa*. *Bháratavarśa* betyr landet som gir dere mat og som også hjelper dere i deres helhetlige utvikling.

Her betyr Bhárata en konge. Arjuna var en konge. Så han er Bhárata, fordi det var hans plikt å fø sitt folk og bistå dem i deres helhetlige utvikling.

Henvendt til Bhárata, kongen, til representanten, sier den Store Krsńa: «Når dharma har mistet sin posisjon og når adharma er blitt fremtredende, er blitt den dominerende faktoren, og det under slike omstendigheter er blitt vanskelig for sadvipraene, de utviklede personlighetene, å håndtere situasjonen; under slike omstendigheter har jeg ikke annet å gjøre enn å komme hit»—*tadátmanam srjámyaham*—«under slike omstendigheter skaper Jeg Meg selv».

Så hva er dharma? Krsńa sier: «Når dharma har mistet sin posisjon, dharma er fordervet, dharma er degenerert ...» Så først må vi vite hva dharma er. På sanskrit er det fire sammenfallende ord: *dhrti*, *dháranám*, *dháraná* og *dharma*. *Dhrti* (*dhr* + *ktin* = *dhrti*) betyr det som holder noe—holderen, holdende vesen. Alt du gjør, alle dine fysiske eller psykiske manifestasjoner, blir holdt eller styrt av dharma, styres av et bestemt trekk, av en bestemt karakteristikk; og det bestemte trekket, den bestemte egenskapen kalles dharma.

For dyr finnes det en særlig dharma. For mennesker finnes det en særlig dharma. Og hvert eneste vesen vil måtte følge dharmas lover, følge sin egen dharmas lover. Og ikke under noen omstendighet bør et menneske eller bør et levende vesen eller bør et ikke-levendegjort vesen avvike fra dharmas vei.

«Det er bedre å følge sin egen menneskelige dharma, selv om den skulle være mangelfull på noen områder, enn å følge dharmene til andre vesener. Det er bedre å dø som et menneske enn å leve som et dyr.»

(*Shreyán svadharmo vigunáh paradharmát svanusáhitát;*
Svadharme nidhanam shreyah paradharmo bhayávahah.)

«Et menneske bør dø som et menneske, men må ikke oppmuntre dyriske tilbøyeligheter» (svadharme nidhanam shreyah). «Det er bedre å dø som et menneske enn å leve som et dyr». Paradharmo bhayāvahah—paradharma vil si det som ikke er menneskers dharma.

18. februar 1979, Bengaluru

Dharmas ti karakteristikker

Shreyán svadharmo viguṇáh paradharmatsvásvanuṣṭítát
Svadharme nidhanam shreyah paradharmo bhayávahah.

Mennesker bør dø en praktfull død, en død verdig et menneske. De bør aldri gi inn til de grove dyriske tilbøyelighetene. «Det er bedre å dø en praktfull død enn å fortsette å leve et liv i kjødelig lyst» (*svadharme nidhanam shreyah*). Det er farlig å følge egenskapene som kun passer seg for andre vesener enn mennesker» (*paradharmo bhayávahah*). Her betyr paradharma den slags dharma som er upassende å følge for mennesker.

En av betydningene av ordet *dhrti* er tålmodighet. I videre betydning betyr det også dharma. Dharma har ti karakteristikker:

Dhrti-ksámá-damo'steyam'shaocamendriyanigrahaḥ,
Dhiiirvidyásatyamakrodho dashakam dharmalakṣānam.

Dette verset (shloka) gir oss dharmas ti karakteristikker. Den første er tålmodighet (*dhrti*). Alle mennesker bør være tålmodige. Sett at noen, rett etter å ha plantet noen skudd eller frø, graver dem opp for å finne ut om de slår røtter eller spirer. Det ville ikke bli sett på som særlig klokt. Likeledes, hvis noen på det åndelige området forventer umiddelbare resultater etter å ha innledet utøvelse av tantra, ville det være urealistisk. Dere bør aldri gjøre det.

Hver eneste handling har en lik og motsatt reaksjon gitt at de tre relative faktorene tid, rom og person forblir uforandrete. Hva enn du gjør er et handlingsuttrykk bestemt av dine tidligere handlinger. Handlingene dine vil garantert ha sine reaksjoner, men det kan være du må vente litt for at de skal komme til uttrykk. Så tålmodighet er dharmas første karakteristikk.

Den andre karakteristikken er tilgivelse (*kṣama*). Jeg har allerede sagt at hver eneste handling frambringer en lik og motsatt reaksjon gitt at de tre relative faktorene tid, sted og person forblir uforandret. Men disse tre faktorene endrer seg gjerne—det ble nødvendig med en forandring. Slik forandring er en forvandling av en tilstand til en annen.

Sett at noen har begynt å gjøre noe uskikkelig ved å slå deg; denne handlingen vil helt sikkert avstedkomme en reaksjon i deg. På neste, tredje, stadium vil denne reaksjonen selv få en motsatt reaksjon, og på det fjerde stadiet vil det komme enda en reaksjon mot den foregående handlingen. Sett at Alexander fornærmer Victoria. Victorias barn vil fornærme Alexanders barn, og Alexanders barnebarn vil fornærme Victorias barnebarn. På den måten vil en ond sirkel av handling og reaksjon komme i gang. Men denne tilsynelatende evige sirkelen må en eller annen gang opphøre, det må komme til et punkt der dette opphører. Når tiden for din hevn kommer, bør du ikke uttrykke noen form for reaksjon fra din side. Da vil du bryte kjeden så den ikke bare fortsetter. Dette punktet der kretsløpet av handling og reaksjon stopper, på ditt initiativ, kalles tilgivelse. Dette er dharmas andre karakteristikk.

Den tredje karakteristikken er kontroll (*damah*). En historie forteller at en dag, da de sto et sted, så noen noe mirakuløst; et strålende vesen. I det uttrykket var det en stor vibrasjon som glitret med en enorm glans. De som sto der, gikk nærmere og spurte det strålende vesenet: «Hvem er du?» Det svarte ikke. «Hva byr du oss å gjøre?» spurte de. Det strålende vesenet ga en enstavellesordre: «Da». Noen av dem, som var mer utviklet, tolket denne enstavelleslyden som *damanam kuru*—«reguler dere», «kontroller dere». Den andre gruppen, som besto av vanlige folk, tolket det som *dayám kuru*—«vis medlidenhet med andre». Og den tredje gruppen, demonene, tolket det som *dánam kuru*—«donér», «gi». Så i dette verset er det sagt *damo'steyam*. Her vil *damah* si *damanam*, selvregulering eller selvkontroll.

Overalt har en både fiender og venner. Når en slåss mot ytre fiender og bringer dem under kontroll, kalles en slik handling for *shamanam*. En som har kvaliteten shamanam kalles *shánta*. *Sham + anát = shamana*. *Sham + kta = shánta*, som betyr en som har fått kontroll over den ytre verden. Likeledes *dam + anat = damana*. *Damana* er tilstanden av å ha fått kontroll over de indre fiendene eller de fordervende eller fornedrende tilbøyelighetene eller aktivitetene. *Dam + kta = dánta*, som betyr en som har kontroll over de indre fiendene. Ifølge indisk mytologi er det døds-guden Pluto (*Yama*) sin oppgave å sørge for at verdens befolkning forblir begrenset. Dermed kalles han også for *Shamana*. *Namah Shiváya Shántáya*. En som etablerer kontroll over hvert eneste vesen kalles *Shánta*. Så de dydige, de åndelige aspirantene, må få kontroll over sine fornedrende tilbøyeligheter.

Den fjerde karakteristikken er å ikke stjele (*asteya*). Jeg tenker at dere alle kjenner til hva dette innebærer. *Asteya* betyr bokstavelig talt å ikke stjele noe verken fysisk eller mentalt.

Den femte karakteristikken er renhet (*shaoca*). Som dere vet, er det to former for renhet: ytre og indre renhet. Ytre renhet vil si ren kropp, rene klær og omgivelser. Indre renhet betyr sinnets renhet.

Den sjettede karakteristikken er kontroll over sensoriske og motoriske organer (*indriyanigraha*). På sanskrit betyr *indra* kontroller, formann eller patriark. Det persiske ordet er *sardár*. *Sar* betyr hode, *dár* betyr eier. Så *Sardár* betyr en person som får jobben gjort ved å holde i roret. Det er ti organer (*indriyaer*): fem sansorganer og fem motoriske organer. Ettersom de øver kontroll over fysiske aktiviteter kalles de *indra*, som bokstavelig talt betyr dominerende vesen. Det mer subtile sinnet, selvet, er hevet over disse organene. Dere må ha kontroll over organene med den mentale og åndelige kraften deres. Derfor er kontroll over organene tvingende nødvendig i dharmisk liv. På det

åndelige området vil en måtte utøve kontroll over de sensoriske og motoriske organene.

Den sjuende karakteristikken er velmenende intellekt (*dhii*). Hvis menneskets intellekt ikke kanaliseres langs den rette vei blir det destruktivt; det korrupperer og utbytter samfunnet. Det kan til og med bli en demonisk kraft. *Dhii* betyr intellekt som kan brukes for å gjenreise samfunnet, som kan være til beste ikke bare for mennesker, men for all verdens vesener. Dette er *dhii* i ordets rette betydning.

Den åttende karakteristikken er opplysningskraft (*vidyá*). *Vidyá* kommer av det vediske rotverbet *vid*, som betyr indre assimilering av ytre objektiviteter. Det finnes to slags *vidyá*: opplysningskraft og verdslig kraft (*avidyá*). Verdslig kraft har hovedsakelig å gjøre med ytre liv, mens opplysningskraft har å gjøre med indre liv. I følge Ananda Margas filosofi har vi ikke råd til å overse den ytre verden, og derfor er vår framgangsmåte subjektiv tilnærming gjennom objektiv tilpasning. Dere bør også vite hva verdslig kraft er. I denne sammenheng vil verdslig kraft si moderne vitenskap. Dere bør ikke overse moderne vitenskap i livene deres. Det finnes folk som ønsker å avskaffe det engelske språket i India; en bør aldri arbeide for å avskaffe moderne vitenskap.

Vidyáinçávidyánca yastadvedovahayasaha

Avidyaya mrtyum tíirtvá vidyámrtamashnute.

Dere bør vite hva verdslig kraft er—dens omfang og innhold—og dere bør også vite hva opplysningskraft er. Ved hjelp av verdslig kraft kan en utvikle seg på det fysiske området, og ved hjelp av opplysningskraft kan en gå inn for å oppnå frigjøring. Opplysningskraft og verdslig kraft vil hjelpe mennesker i å oppnå suksess på de fysiske og åndelige områdene.

Den niende karakteristikken er sannhet (*satyam*). Dere bør kjenne den indre betydningen av ordet, dere bør huske det, og dere bør følge dette prinsippet i deres individuelle og felles liv.

Den tiende og endelige karakteristikken er ikke-sinne (*akrodha*), en svært subtil tilbøyelighet. Dere bør ikke være forledet eller styrt eller overdrevent påvirket av sinne. Sinne vil si å være under påvirkning av nerveceller og nervetråder i stedet for å være styrt av sinnets mer subtile lag. Derfor er det svært farlig. Dere kan gi uttrykk for sinne for å stanse synderes onde handlinger i samfunnet. Dette kalles «sattvisk sinne», rent sinne. Men dere må aldri tillate sinneinstinktet å ta overhånd. Hvis det skjer kalles det «tamasisk sinne», statisk sinne.

Dette er dharmas ti karakteristikk: tålmodighet, tilgivelse, selvkontroll, ikke stjele, renhet, kontroll over organer, velmenende intellekt, opplysningskraft, sannhet og ikke-sinne.

Når ordet dhrti brukes om dharma omfatter det disse ti karakteristikkene.

18. februar 1979, Bengaluru

Den som frigjør menneskenes samfunn

Emnet for dagens foredrag er den som frigjør menneskenes samfunn. Noen sier at mennesker oppnår frelse gjennom sine okkulte krefter. Dette kan være tilfellet eller ikke. Hva er okkult kraft? Det er kraften som folk får gjennom sin okkulte utøvelse, gjennom sin kult. Men dette krever inspirasjon, og den inspirasjonen kommer fra et personlig vesen, og ikke fra et upersonlig vesen eller vesener. Dessuten, mens en går åndelighetens vei er bestemmelsen, høydepunktet, så visst frelse. Og derfor må det finnes en Herre, et Vesen som kontrollerer det høydepunktet. Når noen blir ett med det høydepunktet oppnår en frelse. Så Herren over høydepunktet er den frigjørende personligheten—uten Hans Nåde, uten Hans hjelp, kan en ikke bli frelst.

Så hvem er den frigjørende personligheten? Dere skal huske at hvert eneste vesen vil ha frigjøring. Og ikke bare vil de ha frigjøring, men de vil ha varig frigjøring, som er frelse—ikke *mukti*, men *vimukti*, *moksá*. Hvem er det som gir frelse, hvem er *muktidáta*?

Noen folk av passiv natur sier at det er tidsfaktoren. «Det kommer helt sikkert en dag når vi vil bli frelst.» Et slikt utsagn forteller at disse menneskene har utviklet en apatisk, sløv psykologi; de ønsker ikke å gjøre noe som helst og derfor stoler de på tidsfaktoren. Men denne tidsfaktoren, må dere huske, er en relativ faktor; den fungerer i relativitetens rike, i en mengde levende og ikke-levendegjorte veseners rike. Når tidsfaktoren selv er bundet, hvordan kan de være årsak til frelse?

Så hva er tid? Tid er mental måling av bevegeligheten i handling. Hvis tid er mental måling må det nødvendigvis finnes mange enkelte sinn for å måle den, og det må også finnes bevegelse—det må i det minste finnes tre vesener [den som måler, det som måles, og bevegeligheten i det som måles]. Så *kāla* eller *kāla shakti* eller tid kan ikke være frigjøreren. Selv den evige tid (*mahākāla*) vil leke med deg, men den kan ikke frigjøre deg—det er ikke innen dens rekkevidde å kunne det.

Så er skjebne eller tilfeldighet frigjøreren? I virkeligheten er skjebne et misvisende begrep. Alt du gjør vil avstedkomme en reaksjon som du må gjennomgå, og når den opprinnelige handlingen er ukjent for deg kaller du reaksjonen for skjebne. Sett at fingrene dine kommer borti ild; når du erfarer reaksjonen, når du har det vondt, kjenner du årsaken, og i det tilfellet vil du ikke si at det er skjebnen. Men når den opprinnelige handlingen er skjult for deg kaller du det for skjebne. Så skjebne kan heller ikke være frigjøreren.

Andre sier at frigjøring er tilfeldig, men det finnes ikke noe som er tilfeldig her i verden—alt er hendelse. Bare der årsaken til hendelsen er ukjent for oss, eller der årsaken blir omdannet til virkning svært raskt kaller vi det tilfeldig. Så vi kan ikke få frigjøring ved en tilfeldighet; det er en tåpelig ide.

Så burde dette universet skapt av de fem grunnleggende elementene (rom, luft, lys, flytende og fast materie) anses som frigjøreren? Nei, på ingen måte. De er årsak til stadig flere bindinger, stadig flere vanskeligheter. Og hvis du tilber disse fem elementene, disse fem grunnleggende faktorene, vil din egen eksistens bli omdannet til dem; det strålende vesenet som menneskelig er vil bli omdannet til stein eller gull. (Smerten i bindingen er den samme i stein og gull.) Så disse femfoldige elementene er heller ikke frigjøreren.

Så er det forårsakende opphavet—skaperkraften—frigjøreren? Nei, på ingen måte. Det forårsakende opphavet kan bare fungere med tydelig tillatelse fra den Årsaksgivende

Bevisstheten, den Årsaksgivende Kognisjonen. Uten Hans tillatelse kan ikke det forårsakende opphavet gjøre noe som helst. Så ikke en gang det forårsakende opphavet, skaperkraften, er skapelsens årsak.

Så er Betinget Brahma—Manifestert Brahma, Saguná Brahma—skaperen av universet, frigjøreren? Nei, Kvalitetsgitt Brahma er heller ikke frigjøreren for Han er Selv under skaperkraftens, Prakrtis, binding, og det er faktisk grunnen til at vi erfarer dette mangfoldige universet. Så Manifestert Brahma er heller ikke frigjøreren.

Så hvem er frigjøreren? Frigjøreren kan ikke befinne Seg innen skaperkraftens bindinger, men Han må opprettholde en nær forbindelse med dette uttrykte universet.

Den bevisstheten som opprettholder en nær forbindelse med den uttrykte verden er frigjøreren—som kjenner alle smerter, alle sorger, all glede, alle de strålende tingene i Sitt uttrykte univers. Han må være ett med universet, ellers vil Han ikke være i stand til å begripe den lidende menneskehetens sorger og smerter. Den frigjøreren er kjent som Frigjørende Brahma, *Táraka Brahma* på sanskrit (*Táraka* = *trae* + *nák*; den frigjørende evnen). Ordet *táraka* er satt bare foran navnet Hans og ikke foran navnet på Saguná Brahma eller Nirguná Brahma eller noe annet vesen eller vesener. Den Store Kṛśná sa:

Paritránáya sádhunám vinásháya ca duśkrtám
Dharmasámsthápanártháya sambhavámi yuge yuge.

Og igjen:

Api cet sudurácáro bhajate mámananyabhák
So'pi pápavinirmukto mucyate bhavabandhanát.

Paritránáya sádhunám: Herren kommer for sádhuenes paritrána. Hva betyr paritrána? *Trae* + *lyut* = *trána*. *Trána* betyr å gi lindring, nødhjelp, men Han kommer ikke bare for å lindre midlertidig. Han kommer for paritrána, for varig trána. Paritránáya

sadhúnám: hvem er sadhuer? Bare å gå kledd i hvitt eller oransje gjør ikke noen til sádhu.

*Játasyahi jagati jantavah sádhujiivitáh
Ye punarneha jáyante sheśáh játharagardhavá
Pránáh yathátmano'bhiiśtáh bhútánámápite tathá
Átmaopanyena bhútánám'dayámkurvanti sádhavah.*

De som er helt rene, hvis indre og ytre liv er rent, er sadhuer; andre er, som verset sier, esler i menneskelig skikkelser; garda-bha betyr esel.

Pránáha yathátmano'bhiiśtáh bhútánámápi te tathá: hvert eneste vesens liv er dyrebart for den enkelte; alle setter sitt eget liv svært høyt. Mennesker som deler dette sentimentet av kjærlighet til andre levende vesener—det vil si at de føler at «akkurat som mitt liv er veldig dyrebart, veldig kjært for meg, er andres liv også veldig dyrebart for meg»—kalles sadhu. Så den Store sier: Paritránáya sádhnám, for varig befrielse for disse sádhuene; *vinásháya caduśkrtám* (vi - nash + ghaiṅ = *vinásha*). *Vinásha* vil si *viśheśa násha*, fullstendig tilintetgjørelse, etter hvilken det ikke er mulig å oppstå igjen.

Vinásháya ca duśkrtám. *Duśkrtám* betyr de som holder på med uønskede aktiviteter. Men hva er uønskede aktiviteter? De som ikke er likt av den Høyeste Bevissthet er uønskede aktiviteter. Det kan være at stjeling ikke er uønsket for en tyv, men det er uønsket for den Høyeste Bevissthet; så de som holder på med tyveri er *duśkrtám*. *Dharmasámsthápanártháya sambhavámi yuge yuge*. *Sámsthápana* betyr å sette et vesen på dets rette plass. Bare å sette noe et sted er *sthápana*, og å sette det på dets rette sted er *sámsthápana*. *Dharma-sámsthápanártháya sambhavámi yuge yuge*: Å sette dharma i dets rette posisjon. Her sier ikke den Store *Krśná bhavámi yuge yuge*; *bhavámi* betyr å komme til verden, å bli uttrykt i den fysiske verden. Men Han sier ikke *bhavámi*. Han sier

sambhavámi. Sambhavámi vil si samyak rūpeṇa bhavámi. Hvert eneste vesen og hver eneste partikkel er Hans uttrykk, og dermed fødes Han hver dag i tusener og millioner av liv—Han er bhavámi daglig. Så Han sier ikke bhavámi, Han sier sambhavámi: «Jeg uttrykker Meg i en spesiell form med spesielle evner.»

Og hvem er Han? Han er Herren over høydepunktet for hver eneste åndelige aspirant. Herren som har kontroll og inspirerer marsjen mot frigjøring kommer her i en spesiell form. Og når kommer Han? Yuge yuge. Yuge betyr på et avgjørende tidspunkt der verdens problemer ikke kan løses av vanlige mennesker, ikke en gang av sadvipraer. På sånne tidspunkter, som er kjent som *yugasandhi* på sanskrit. Han er nødt til å komme. Sambhavámi yuge yuge; Han sier: Jeg kommer i hver eneste yuga. Yuga vil si tiden der en fase i bevegelsen i menneskesamfunnet kommer til opphør og en annen fase begynner; det tidspunktet kalles yuga.

Så en må huske at en kan oppnå frelse eller ikke i kraft av sin egen åndelige utøvelse; en vil måtte stole på Hans nåde. Og fordi Han er ett med hvert eneste uttrykte vesen gjennom Sin ota og prota yoga, er Han din næreste og kjæreste. Du kan stole på Han fullstendig, og din avhengighet av Han kalles *sharanágati*. Denne sharanágati er det eneste svaret på alle åndelige spørsmål. Så Han sier klart og tydelig:

«Denne Májá er en farlig kraft. Májás behendighet skaper en mengde problemer, og disse problemene er farlige: *Aghatana ghatana patiiyasii Májá*. Det er veldig vanskelig for mennesker å overvinne virkningen av Májá. Men jeg er her. De som ar tydd til sharanágati, de som har søkt tilflukt i Meg vil enkelt overvinne disse bølgene av vanskeligheter, av bekymringer og engstelser i livet. Selv syndere bær stole på Meg—Jeg er her for å hjelpe dem.»

(*Api cet sudurácáro bhajate mámananyabhák*)

*So'pi pápavinirmukto mucyate bhavabandhanát.
Daevii hyesá guńamayii mama Máya duratyayá;
Mámeva ye prapadyante Máyametám taranti te.)*

Útámrtasyesháno: Han er ikke bare himmelens Herre, Han er også helvetes Herre. Så til og meg en synder i helvetet bør ikke bli mentalt forstyrret ettersom Herren av helvetet er med han eller henne. «Selv hvis syndernes synder tyr til sharańágati, til fullstendig overgivelse, da so'pi pápavinirmukta—vil de bli befridd fra alle former for synd» (api cet sudurácáro bhajate mámananyabhák): «De vil nødvendigvis oppnå frelse, for Jeg er den som gir frelse» (mucyate bhavabandhanát).

18. februar 1979 DMC, Bengaluru

Ordliste

ÁCÁRYA hankjønn, eller ÁCÁRYÁ hunkjønn; «en som lærer andre ved sitt eksempel.» Ananda Margas acaryaer underviser i åndelig meditasjon og livsførsel.

AHAMÁTATTVA Handlingsjag, ego, den andre mentale subjektiviteten.

ANÁHATA CAKRA Det fjerde psykisk-åndelige sentrumet, nettverket, eller plexus; det “yogiske hjertet”, midt i brystet.

ÁNANDA Gudommelig lykksalighet.

ÁNANDA MÁRGA «Lykksalighetens vei.» Sosial-åndelig bevegelse grunnlagt av Shrii Shrii Ánandamúrti i 1955. Organisasjonens navn er Ananda Marga Pracaraka Samgha.

ANANDA MARGII En som utøver Ananda Marga-meditasjon, følger bevegelsens retningslinjer og regler for livsstil, og er aktiv i organisasjonens tjeneste.

ANNAMAYA KOŚA *Anna* betyr mat; menneskets fysiske kropp bestående av de fem grunnleggende elementene.

APARÁVIDYÁ Kunnskap om det jordiske.

ÁTMAN Bokstavelig talt «ånd, essens»; det enkelte vesenets bevitnende, allvitende vesen eller kjerne—sjelen. Menneskets sjel bevitner menneskets eksistens i fortid, nåtid og framtid. Den Kosmiske Sjel bevitner den enkelte skapnings sjel; kjenner alle skapningers fortid, nåtid og framtid.

AVADHÚTA (hankjønn) eller AVADHÚTIKÁ (hunnkjønn). Bokstavelig talt «en som er grundig rensset mentalt og åndelig»; en munk eller nonne i en orden nært forbundet med Shaeva Tantra-tradisjonen.

Ordliste

AVIDYÁMÁYÁ Utadrettet, ekstrovert, eksentrisk (bort fra sentrum) kraft; aspekt av det Kosmiske Operative Prinsipp, Skaperkraften, som leder fra det subtile til det grove.

BETINGET FRIGJØRING Mukti; å gå opp i Saguá Brahma.

BHÁVA Idé, ideasjon, mental strøm.

BHÚTATATTVA Teori om de fem grunnleggende elementene.

BRAHMA «Det som er Stort og gjør andre Stort;» det Høyeste Vesen bestående av både Bevissthet (Puruśa) og skaperkraft (Prakṛti).

BRAHMACAKRA Det kosmologiske system.

CAKRA Syklus, sirkel; psykisk-åndelig sentrum, pleksus. Cakraene i menneskekroppen finnes langs *susúmná*-kanalen som går gjennom hele ryggsoylen og når opp til toppen av hodet.

CITTA Gjort jeg, objektivt jeg, objektivt sinn, sinnstoff, sinnsskiven. Sinnstoffet i menneskesinnet er der alle innkommende sansninger og inntrykk danner seg som avtrykk i sinnet. «For å kunne kjenne det Høyeste Vesen, den Ene Velgjøreren, må en holde sinnsskiven sin helt ren i intens åndelig utøvelse (*sádhana*).» - Shrii Shrii Ánandamúrti, *Subhásita Samgraha* 5.

DADA Eldre bror (respektfull betegnelse)

DEVA «Vibrerende evne»; guddommelig. Se foredraget «Den Høyeste Betrakteren og den Store Tyven» i del 4 i denne serien.

DEVATÁ Deva i menneskelig skikkelse, en guddommelig person.

DHARMA Grunnverbet *dhr* «holde» + endingen *man* «etablering»: iboende karakteristikk. «I videste forstand betyr dharma guddommelig natur, og dette er den dharma menneskeheten bør følge. Hva er den grunnleggende betydningen av ordet dharma? ... Dharma betyr 'det som holder', 'styrende vesen'; dharma vil si karakteristisk egen-skap (*svabháva*).» - Shrii Shrii Ánandamúrti, «Jaeva Dharma and Bhágavata Dharma», *Subhásita Samgraha* 21.

DHARMA MAHA CAKRA (DMC) «Stor dharmisk samling». DMC ble gjerne holdt over to til tre dager der Baba blant annet holdt

foredrag, møtte margier personlig, velsignet nylig inngåtte ekteskap, og ledet organisatoriske møter. På selve DMC-kvelden holdt han et særlig DMC-foredrag og velsignet deltakerne.

DHYÁNA Ren meditasjon på det Høyeste Vesen, sjette leksjon i Ananda Margas grunnleggende meditasjonssystem.

DIDI Storesøster (respektfull betegnelse)

EKTOPLASMA Individuelt sinnstoff, citta.

ENDOPLASMA Den ytre overflaten av ektoplasma (citta), hinnen som gir sinnet dets grunnleggende følelse av egen identitet; individualitet. «Endoplasma er den ytre overflaten av ektoplasma. Denne generelle formen for alle ektoplasmaer befester følelsen av individualitet—jefølelse. Med veksten i det enkelte ektoplasma øker dets mengde og omfang, og endoplasmaet vil også utvide seg og til slutt breste. Med dette går det individuelle jeg opp i det Kosmiske jeg.» - Fra «Questions and Answers on Psychology» i *Yoga Psychology*.

GJORT-JEG Kosmisk gjort-jeg er det skapte kosmos; universet. Menneskesinnets gjort-jeg er alle avtrykk som har festet seg i sinnstoffet som følge av handlinger, samt ennå uforløste reaksjoner—reaktive drivkrefter eller kraftmoment (*samśkāra*)—på handlinger fra tidligere liv.

GJØR-JEG Kosmisk gjør-jeg er den delen av kosmisk sinn som skaper det psykiske og fysiske kosmos. Menneskesinnets gjør-jeg er ego, den delen av menneskesinnet som har utførende vilje og som erfarer det som det utfører. Gjør-jegets hovedsakelige sysler er tenkning og handling.

GUÑÁ Bindende faktor eller prinsipp; egenskap; kvalitet. Skaperkraften (Prakrti), det Kosmiske Operative Prinsipp, består av sattvaguná (det rene prinsippet), rajoguná, det forandrende prinsippet, og tamoguná, det statiske prinsippet.

GURUMANTRA Selvsuggesjon ved hjelp av et mantra med ideasjon om at en aktuell begrenset gjenstand er et uttrykk for det Uendelige. Andre leksjon i Ananda Margas meditasjonssystem.

IDEASJON *Bhávo hi mánašo dharma manasaeva sadábhyaśet*: «Ideasjon er en mental tendens. Ideasjonsstrømmen kan foranlediges ved repetisjon.» -Tantra. Ideasjon skjer naturlig i alle menneskers liv i form av opprettholdte psykisk-fysiske og også rent psykiske mentale strømninger. F.eks. vil det å se for seg at en skaffer seg og gleder seg over en kostelig fysisk ting, mens en jobber iherdig og sparer og tenker på dette over tid, frembringe grov ideasjon ettersom sinnet da blir omgjort til dette fysiske som skal tilfredsstillende en selv. Eksempler på rent psykisk ideasjon kan være: «Vi mennesker er delvis dyr og delvis noe høyere, så hva er egentlig et sant menneske?» «Livet er en evig berg- og dalbane, så hva er meningen med det hele?» Når slike begreper som «sant menneske» og «meningen med livet» blir dvelt ved over tid, blir de gjenstand for rent psykisk ideasjon. Psykisk ideasjon kan igjen føre til psykisk-åndelig ideasjon, f.eks. «Et sant menneske søker meningen med livet, som er å virkeliggjøre det Høyeste eller Gud i form av å tjene andre.» I åndelig utøvelse gjøres ideasjon metodisk ved bruk av mantra og høyere former for fokusert meditasjon. Slik psykisk-åndelig ideasjon omgjør grovere sinnsstoff til intuitivt og åndelig sinn.

IISHVARA *Iish + varac = iishvara*. Endelsen varac brukes for å indikere noe som er iboende. Grunnverbet iish betyr «å herske» eller «å styre». Så en hvis natur er å herske eller kontrollere er iishvara ... Om iishvarasies det: *Sa iishavara anirvacaniiyah paramapremasvarupah*: «Han er den Høyeste Styreren, den uforklarlige, legemliggjøringen av den høyeste kjærlighet.»

IISHVARA PRANĪDHĀNA Overgivelse til den Kosmiske Styreren i meditasjon; en leksjon i Ananda Marga-meditasjon.

INDRIYA Organ; ett av de ti sanse- og motororganene (ører, hund, øyne, tunge og nese; og stemme, hender, føtter, kjønnsorgan og avføringsorgan). For eksempel består øyeorganet av selve øyet, synsnerven, væsken i nerven og stedet i hjernen der visuelt inntrykk formidles til sinnsstoffet.

INDRIYATATTVA Teori om de fem sanseorganene og fem motororganene.

INFERENS Med inferenser—*tanmātra*—mener Baba ørsmå deler av bølger som fysiske ting gir fra seg og som menneskets sanseorganer

kan oppfatte mer eller mindre. Det er slike inferenser som gjør at vi kan oppfatte fysiske gjenstander—lukt, smak, form og farge, følelsen de gir, og lyden av dem. Slike inferenser kategoriseres i fem hovedgrupper: faste, flytende, lysende, luftige og romlige ut fra ting eller gjenstander av respektive kategori.

«Den ørlille delen av en bølge som en ting stråler ut og som mottas av sansorganene kalles tanmātra eller inferens.»

- «What is Dharma?», *Ananda Marga Elementary Philosophy* (1955).

IS'TĀ Den eller det som elsker deg mest; ens personlige guddom eller mål her i livet.

IS'TĀMANTRA Mantra som fører til det Høyeste Målet. Et personlig mantra i første leksjon i Ananda Margas meditasjonssystem.

JADĀ Fortettet energi, fast materie.

JAPA KRIYĀ Gjentakelse av mantra.

JIIVA Det enkelte vesen; levende skapning.

KAOLA Utøver av meditasjon som reiser sin kulakundālinii.

KAOS'IKII Yogisk dans med mange helsefordeler.

KARMAYOGA Handlingens vei, en av de tre anerkjente hovedveiene for å oppnå yoga. Ordet *karma* kommer av grunnverbet *kri* + endingen *man*. *Kri* betyr å gjøre noe og *man* betegner etablering.

KIIRTAN Gudshengiven sang: *Baba nam kevalam*, «den næreste og kjærestes navn er det eneste.»

KULT Ensbetydende med sādhanā; utøve åndelig meditasjon. Forfatteren bruker ordet også mer generelt om praktisk tilnærming til enhver form for kultivering, dyrking og utøvelse; kjærlighetskult, hengivelseskult, kunnskapskult, handlingskult, osv.

KUN'DĀLINII «Sammenslynget slange,» sovende guddommelighet; kraften som slumrer i den nederste virvelen i ryggraden, som når den vekkes reiser seg oppover i ryggraden og utvikler alle ens åndelige potensialer.

LIVSENERGIORGAN Se prāṇendriya.

LOKA Verden; plan.

MANAH Sinn.

MÁNUŚA Menneskelig vesen, levende vesen med utviklet sinn.

MARGII Se ANANDA MARGII.

MÁYÁ Den manifesterte skaperkraften.

MIKROVITUM (entall), mikrovita (fl.tall). Mikroliv som beveger seg uhindret gjennom universet. «Et eneste karbonatom består av milliarder av mikrovita.» Negative mikrovita virker inn på det fysiske, positive mikrovita både på det fysiske og psykiske.

MOKŚA Varig tilbakevending til Nirguńa Brahma; ubetinget frigjøring—Nirvikalpa Samádhi.

MUKTI Å gå opp i Saguná Brahma; betinget frigjøring—Savikalpa Samádhi.

MÚLÁDHÁRA CAKRA Det laveste, eller grunnleggende, psykisk-åndelige sentrumet eller pleksuset som finnes rett over der ryggsøylen begynner.

NIRGUŃA BRAHMA Uendelig umanifestert, kvalitetsløs, gjenstandsløs tilstand av bevissthet og potensiell skaperkraft.

NIRVIKALPA SAMÁDHI Ubetinget samádhi, uten egenskaper eller kvaliteter; å gå opp i Nirguńa Brahma.

NIYAMA Utadrettet kontroll; fem grunnleggende prinsipper eller levereregler: 1. Indre og ytre renhet (shaoca). 2. Tilfredshet (santośa). 3. Utholdenhet i subtilt engasjement (tapah). 4. Praktisk filosofisk forståelse (svádhyáya). 5. Å akselerere mot det Høyeste (iishvara pranídhaná). Se også YAMA.

NYHUMANISME (*neohumanism*); filosofi formulert av Baba i 1982. Nyhumanisme er et verdenssyn kjennetegnet av kjærlighet til det Høyeste. Når en til å begynne med utvikler åndelig hengivelse, vil nyhumanistiske prinsipper—som å avstå fra alle fordommer mot andre raser, grupper, religiøse retninger og mindre utviklede skapninger—sikre og styrke utviklingen av denne hengivelsen. Og etter

hvert som følelsen av hengivelse for det Høyeste utvikler seg, vil den strømme over og nå alt den Høyeste har skapt. En vil spontant begynne å elske alle vesener og ting som en elsker det Høyeste, uten å gjøre forskjell. Samtidig, når en kjemper for et nyhumanistisk samfunn vil en måtte ta i bruk alle sine fornuftsevner og alle tilgjengelige kilder til informasjon. En må ha en modig, nøktern tilnærming til å identifisere og bekjempe selviske krefter og interesser.

OTAYOGA Det Kosmiske Vesens unike forbindelse med det enkelte vesen.

PAINĀCABHŪTAS De fem grunnleggende elementene.

PANDIT «Dere vet, noen ganger kaller vi folk «pandeya» eller Pandit, men alle de er ikke panditer. Fra gammelsanskrit, det vil si eldre vedisk, har vi ordet *Pándá*. Fra dette har vi *Pandaya: Aham Brahmasmi Iti Buddhih Tam Itah Pratap Pánditah*. Panda betyr kunnskap om en selv—«jeg er Brahma». En som har oppnådd denne virkeliggjøringen, en som har virkeliggjort selvet er en pandit. Ingen blir pandit ved å sette ordet Pandit etter navnet sitt. En som higer etter å oppnå denne Panda, som har en ubendig trang til å oppnå selvrealisering kalles Pandeya. -Fra «Service to Humanity Is the Supreme Ideology of Life» i *Ananda Marga Karma Yoga in a Nutshell* og i *Ananda Vacanámrtam 15*.

PARÁ SHÁNTI Fullkommen fred, den høyeste salighet.

PARAMA PRAKRTI Skaperkraften. *Pra karoti iti Prakrti*; «Prakrti er den som skaper»; det Kosmiske Operative Prinsipp, hvis tre bindende kvaliteter er den rene sattviske kraften, den forandrende rajasiske kraften, og den statiske tamasiske kraften.

PARAMÁTMAN Den Høyeste Bevissthet i rollen som bevitner av Sin egen makropsykiske vilje eller streben. Paramátman omfatter: (1) Puruśottama, den Makrokosmiske Kjernen; (2) Puruśottamas forbindelse med hele skapelsen i Sin utadrettede bevegelse (prota yoga); og (3) Puruśottamas forbindelse med hver enkelt skapning individuelt (ota yoga) and (4) med alle i fellesskap (prota yoga) i Sin innadrettede bevegelse.

PARAMA PURUŚĀ Den Høyeste Bevissthet; «Den som finnes i alt, som ser alt.» *Pure shete ya sa Puruśāh*: «Bevissthet er det vesen som ligger ubevegelig i den psykisk-fysiske formen til et annet vesen.» *Purasi tiśhāti ya sa puruśāh*: «Bevissthet er det vesen som finnes før alle andre vesener.»

PARÁVIDYÁ Åndelig kunnskap, kunnskap om det Store.

PRAKRTI Se PARAMA PRAKRTI

PRĀÑĀH Livsenergi.

PRĀÑĀYĀMA Øvelse for å regulere livsenergi gjennom å styre åndedrettet; en leksjon i Ananda Marga-meditasjon.

PRĀÑENDRIYA Livsenergiorganet i anahata cakra midt i brystet som samordner kroppens fysiske energier med sinnet. Indriya betyr organ. Forfatteren påpeker (i «Sinn, livsenergiorgan og tilbøyelighet», *Ide og ideologi*) at denne funksjonen ikke kan sammenliknes med noe menneskelig organ, og foreslår at informert eller opplyst skjelnevne (*bodha vivikti*) vil være en bedre betegnelse.

PRATISAIŃCARA Den trinnvise innadrettede og subtiliserende prosessen i det Kosmiske Kretsløpet der bevissthet blir omdannet fra grov materie til Kjernebevissthet. Det er i denne fasen at levende vesener med sinn—mikrokosmoser—oppstår. *Prati* betyr kontra eller imot, *sañcara* betyr bevegelse.

PROTAYOGA Det Kosmiske Vesens generelle forbindelse med alle skapninger.

PURUŚĀ Bevissthet. Se PARAMA PURUŚĀ

PURUŚABHĀVA Kognitiv virkning, stilling eller aspekt av Bevissthet.

PURUŚADEHA Hele den skapte substansen, forårsakende (kausal), subtil og grov, av Makrokosmos; Kosmisk jeg, Kosmisk Ego og Kosmisk gjort jeg.

PURUŚOTTAMA *Puruśa* (bevissthet) + *uttama* (beste, høyeste); Parama Puruśas tilstand eller funksjon som den høyeste bevissthetsformen i den uttrykte skapelsen.

RAJAH Skaperkraftens forandrende prinsipp.

RAJASISK Forandrende; dominert av det forandrende prinsippet, skaper handling.

RASA Flytende væske; det fordøyde næringsinnholdet av mat. Også: strøm, flyt.

RŚI Vis person; en som ved å finne opp nye ting gjør framskrittets vei bredere for menneskene.

RÚPATANMÁTRA Inferenser som formidler syn, dvs. sansning av form. Se TANMÁTRATATTVA.

SÁDHANÁ Åndelig utøvelse, inkludert aktiviteter som bidrar til åndelig utvikling, som moralsk livsførsel, yogaøvelser, godt kosthold, åndelig meditasjon osv. Grunnverbet *sádh* på sanskrit betyr vedvarende innsats; å fullføre reisen.

SÁDHAKA Mannlig utøver av *sághaná*.

SÁDHIKÁ Kvinnelig utøver av *sághaná*.

SÁDHU «Den som oppløfter andre på alle livets områder, som hjelper andre i deres fysiske, psykiske og åndelige utvikling.» - Fra «Keep Company with the Virtuous», *Ánanda Vacanámrta* 2.

SADVIPA Moralsk og åndelig opplyst revolusjonær. Sad kommer av *sat*, kosmisk sannhet, og *vipra* betyr intellekt; «en hvis intellekt er forankret i kosmisk sannhet».

SAGUNÁ BRAHMA Uendelig manifestert bevissthet og uttrykt skaperkraft.

SAHASRÁRA CAKRA Det høyeste psykisk-åndelige sentrumet eller pleksuset, som finnes øverst i hodet. Se CAKRA.

SAINÇARA «Bevegelse». Den trinnvise utadrettede og forgrovede prosessen i det Kosmiske Kretsløpet der den Høyeste Bevissthet blir

omdannet til Kosmisk Sinn og Kosmisk Skapelse—Makrokosmos med det fysiske universet bestående av fem elementer.

SAMÁDHI «Filosofisk sett er samádhi forening eller sammensmelting av det enkelte sinn med det Kosmiske Sinn. Til vanlig utfører det bevisste sinnet fysiske handlinger ved hjelp av sanseorganer, nerveceller og nervefibre, mens det underbevisste tenker, minnes, osv., og det ubevisste er allvitende. I samádhi blir disse tre kamrene i sinnet ett. I samádhi har sinnet full kunnskap (*prajñá*). Dette er en positiv tilstand; selv om sinnet forblir uvirksomt er det likevel fullt av kunnskap.» - «Samádhi and Mrtyu.» *Ánanda Vacanámrta* 33.

SAMÁJA ÇAKRA Sosialt kretsløp, syklus.

SAMSKÁRA Oppsamlete reaksjoner på tidligere handlinger (*karma* betyr handling). Virkninger av tidligere handlinger kalles *samskaraer*, som gir sinnet drivkrefter og impulser til nye handlinger. Mentalt reaktivt moment, potensiell mental reaksjon.

SATSAUNGA God omgang, godt selskap; *sat* (sant, godt) *saunga* (selskap, omgang).

SATTVAGUNÁ Skaperkraftens rene, opphøyende prinsipp.

SATTVISK Ren, opphøyd, virker for alles velferd; overveiende preget av sattvaguña.

SAVIKALPA SAMÁDHI Betinget samádhi, å gå opp i Saguná Brahma.

SELVSUGGESJON Innprenting i det indre ved hjelp av å gjenta et mantra med en ide.

SENTIENT Se SATVISK

SENTIMENT Følelsesladet holdning, emosjonelt forhold til noe eller noen.

SHAKTI Energi, kraft.

SINNSSKIVEN Citta.

SJEL Se ÁTMAN.

SVABHÁVA Ens egenskaper, natur, vesen.

TAMAH Skaperkraftens statiske prinsipp.

TAMASISK Statisk; dominert av det statiske prinsippet.

TÁNĎAVA Hoppedans for menn. *Taná* (sanskrit) betyr «å hoppe»; *tanú* «som gjerne hopper»; *tanđava* betyr «å mestre hopping». Denne dansen påvirker kjertelsystemet på en måte som ikke anbefales kvinner, som i stedet anbefales å danse den yogiske dansen *kaosíkii*.

TANMÁTRATATTVA Teorien om inferenser. *Tanmátra* (på sanskrit) betyr bokstavelig talt den minste ørlille delen av *det*, dvs. av et gitt grunnleggende fysisk element. Dette oversettes også som generisk essens. Tattva betyr teori. Se INFERENSER.

TANTRA En åndelig tradisjon som oppsto i India i forhistorisk tid, systematisert av Shiva for 7000 år siden. Tantra fremhever utvikling av menneskelig livskraft, bade gjennom meditasjon og gjennom konfrontasjon med vanskelige ytre situasjoner, for å overvinne all angst og svakheter. Ordet tantra viser også til skriftene som utlegger denne tradisjonen.

TÁRAKA BRAHMA Den Høyeste Bevissthet i Sitt frigjørende aspekt.

TÁTTVIKA Lærer i Ananda Marga som er kvalifisert til å undervise i filosofi og lære bort enkel meditasjon. Innledningsvis ble medlemmer av organisasjonen først utdannet som tattvika for at læren skulle kunne spres. Siden ble mange av dem utdannet som meditasjonslærere, *ácarya* (hankjønn) og *acárya* (hunkjønn). Det samme systemet følges i dag; først blir lærere utdannet i filosofi og siden som meditasjonslærere.

UBETINGET FRIGJØRING, FRELSE Se MOKŚÁ

VAEŚŃAVA En som dyrker Vishnu (det aspektet av Gud som ivaretar eksistensen).

VAEKUNĎHA «*Vaekuntha* er ikke et fjerntliggende land. *Kuntha* betyr sammentrekning. Folk er for eksempel sammentrukket i kulde; de trekker seg sammen i redsel eller skam ... Når det ikke finnes sammenrekning i sinnet ditt, demrer *vaekuntha* i sinnet ditt ... Hvorfor forblir

Ordliste

ikke det Største der? Det er sant at når de ikke trekker seg sammen oppnår de hengivne det Største, ettersom sinnet ikke er sammentrukket. Men der er det ingen utstrømming av kiirtanbølger. Bare én person vil føle det, vil få den lykksaligheten. Det vil ikke være mulig for vedkommende å gi lykksalighet til alle. Derfor sier Han *nāham tisthāmi vākun̄the*: jeg holder ikke til i Vākun̄tha.» -Fra «Wherever My Devotees Sing», i *Samgīta: Song, Dance and Instrumental Music*, og i *Ānanda Vacanāmrtam* 9.

VET-JEG Den delen av sinnet som vet. Kosmisk vet-jeg, ren kosmisk jeg-følelse, er erfaringen av å eksistere i og være ett med alt. Menneskesinnets vet-jeg er intuisjon. Se også ĀTMAN.

VIDYĀMĀYĀ Innadrettet, konsentrisk (mot sentrum) kraft; aspekt av Skaperkraften som leder bevegelser fra grovt til subtilt.

YAMA Innadrettet kontroll; fem prinsipper eller levereregler: 1. Ikke skade noe harmløst vesen eller hindre dets utvikling (*ahimsā*). 2. Ren sannhet; bruk av ord og tanke rettet mot velferd (*satya*). 3. Ikke stjele verken fysisk eller psykisk (*asteya*). 4. Åndelig ideasjon (*brahmacarya*). 5. Nøktern livsstil (*aparigraha*). Se NIYAMA.

YTTRE SUGGESJON Ytre innprenting i form av god omgang, godt selskap, *satsaunga*.